

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล

ถึงคริสตจักรที่กรุงโรม

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้พิตัสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ้พิตัสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ คร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล

ถึงคริสตจักรที่กรุงโรม

บทนำสู่หนังสือโรม: จดหมายฝากของเปาโลถึงคริสตจักรที่กรุงโรมเป็นจดหมายฝากที่เป็นอมตะในพระคัมภีร์ใหม่ โดยนำเสนอหลักศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์ใหม่อย่างเป็นระบบ นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไมจดหมายฝากฉบับนี้ถึงถูกวางตำแหน่งให้อยู่อันดับแรกในหมู่จดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่ ดังที่เห็นได้จากชื่อเรื่องและชื่อแรก เปาโลเป็นผู้แต่งอย่างไร้ข้อกังขา นี่น่าจะเป็นจดหมายฝากฉบับที่หกของเปาโล ซึ่งถูกเขียนขึ้นในช่วงการไปเยือนเมืองโครินธ์รอบที่สามในประมาณปี ค.ศ. 60 (ดู โรม 16:23, 1 โครินธ์ 1:14 และ 2 โครินธ์ 13:1) เท่าที่เป็นไปได้ เปาโลยังไม่เคยไปเยือนกรุงโรมเลยและเขียนแจ้งคริสตจักรถึงความตั้งใจของท่านที่จะไปเยือนในอนาคตอันใกล้ กว่าท่านจะได้ไปกรุงโรมก็สามสี่ปีต่อมาเมื่อท่านไปในฐานะนักโทษของโรมที่รอคอยการตัดสินจากเนโร

ขณะที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่กรุงโรม ท่านก็ได้นำเสนอ 'ข่าวประเสริฐของพระเจ้า' อย่างเป็นระบบและมีตรรกะ วลีนี้ปรากฏในข้อ 1 และอีกครั้งใน 15:16 ดูเหมือนว่าใจความหลักคือ 'ความชอบธรรมของพระเจ้า' ซึ่งปรากฏประมาณห้าครั้ง

การจัดเรียงเนื้อหาของจดหมายฝากฉบับนี้วนเวียนอยู่รอบๆแนวคิดดังกล่าว ส่วนประกอบหลักๆของจดหมายฝากฉบับนี้ได้แก่ (1) บทนำใน 1:1-17; (2) ข้อกล่าวหาต่อมนุษยชาติใน 1:17-3:20; (3) การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อใน 3:21-5:11; (4) การรับมือกับความบาปหลังจากการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วใน 5:12-8:13; (5) พระพรต่างๆของการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วใน 8:14-39; (6) สถานะของความสัมพันธ์ของชนชาติอิสราเอลกับพระเจ้าตามที่

พระคัมภีร์ใหม่เปิดเผยใน 9:1-11:36; (7) การประยุกต์ใช้ความชอบธรรมกับการดำเนินชีวิตของ คริสเตียนใน 12:1-15:33; และ (8) ความเห็นที่ท้าทายใน 16:1-27

*****

ภาพรวมของโรม 1: เนื้อหาส่วนแรกของ โรม 1 (ข้อ 1-17) เป็นความเห็นบทนำของ เปาโล ท่านเขียนถึงผู้อ่านด้วยความนับถือเป็นการส่วนตัว บทนำจบลงด้วยการที่เปาโลยอมรับ ว่าตนไม่ละอายในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ในเนื้อหาหลักส่วนแรกของพระธรรมโรม (ข้อ 18 ถึงท้ายบทแรก) เปาโลกล่าวโทษมนุษยชาติ ท่านจะนำเสนออย่างเป็นระบบว่ามนุษยชาติมีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า จุดสนใจหลักในตอนต้นคือ คนต่างชาติที่ไม่เอาพระเจ้า

รม 1:1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า เปาโลเริ่มต้นจดหมายฝากฉบับอมตะนี้ ด้วยการพูดถึงแง่มุมสามประการเกี่ยวกับการรับใช้ของท่าน (1) ท่านเรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ คำที่แปลว่า ผู้รับใช้ (กรีก: คออูลอส) มีความหมายในเชิง ‘บ่าว’ นั่นคือ ผู้ที่ทาสัญญากับอีกคนที่รับใช้เขา (2) ท่านเรียกตัวเองว่าเป็น “อัครทูต” ที่พระเจ้าทรงเรียก พันธกิจของท่านเป็นการทรงเรียกโดยตรงจากพระเยซูคริสต์ขณะเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส (3) สุดท้ายแล้ว ท่านบอกว่าท่าน “ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า” คำที่แปลว่า ถูกแยกตั้งไว้ (กรีก: อะฟอริค โซ) มีความหมายในเชิง ‘ถูกแยกไว้ต่างหาก’ ในกรณีนี้คือสำหรับ “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” ทั้งชีวิตของเปาโลคือเพื่อจุดประสงค์นี้เอง หัวจดหมายฝากฉบับต่างๆของท่าน เปาโลใช้วลี “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” สลับกับ “ข่าวประเสริฐของพระคริสต์” ทั้งสองไม่ต่างกัน

รม 1:2 (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ) น่าสนใจตรงที่ว่า “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” ได้ถูก “สัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ” ถึงแม้ว่าไม่มีการเจาะจงส่วนไหนเป็นพิเศษ แต่มีคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมหลายตอนที่กล่าว

ล่องหน้าถึงพระราชกิจของพระคริสต์ *แบบต่างๆ* (นั่นคือ ภาพที่สำแดงล่องหน้าในพระคัมภีร์เดิม) ของพระคริสต์ โดยเฉพาะใน อพยพ และ เลวีนิติ กล่าวล่องหน้าถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าเครื่องถวายบูชา ข้าวประเสริฐเรื่องพระเมตตาของพระเจ้าและความรอดได้ถูกนำเสนออย่างชัดเจนตลอดทั่วพระคัมภีร์เดิม และสำเร็จในพระเยซูคริสต์

รม 1:3   **เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง** องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ถูกพูดถึงอย่างเจาะจงในที่นี้ พระเยซูคริสต์คือ สภาพที่ปรากฏของข้าวประเสริฐของพระเจ้า พระคัมภีร์บอกว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรง “บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง” คำที่แปลว่า **บังเกิด** (กรีก: *กิโนมัย*) ก็แปลได้ด้วยว่า “เป็นอยู่” คำนี้มี ความหมายในเชิงเกี่ยวกับการบังเกิดมีตัวตนขึ้น (ถึงแม้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงเป็นอยู่มาก่อนชั่ววันรันครกาลแล้วก็ตาม) อย่างไรก็ตาม เปาโลก็รับชี้แจงว่า ท่านกำลังหมายถึงเชื้อสายตามตระกูลของพระเยซู พระเยซูคริสต์ทรงเป็นอยู่มาก่อนแล้วชั่ววันรันคร ภาระนั้น พระองค์ก็ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ใน “เชื้อสายของดาวิด” วงศ์วานของพระคริสต์ (นั่นคือ เชื้อสายของพระองค์ในฝ่ายมนุษย์) สืบทอดมาจากเชื้อกษัตริย์ของดาวิด ดังนั้น ในข้อเดีวนี้ พระเยซูคริสต์ทรงถูกระบุว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้สืบราชบัลลังก์ของดาวิด

รม 1:4   **แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า** นอกจากนี้ ความเป็นพระบุตรของพระเจ้าของพระเยซูก็ได้รับการรับรอง ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้ โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ คำที่แปลว่า **บัง** (กรีก: *ฮอริค โซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘นิยาม’ หรือ ‘กำหนด’ ในรูปของการถูกกระทำ วลีนี้ในบริบทนี้จึงหมายความว่า ความเป็นบุตรของพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ได้ถูกรับรอง “ด้วยฤทธานุภาพ” โดย “พระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์” นั้น ต้องหมายถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไม่ต้องสงสัย สิ่งที่ได้รับรองความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์เหนือสิ่งอื่นใดคือ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ มันคือข้อพิสูจน์สุดท้ายของความเป็นพระเจ้าของพระองค์ โดยยืนยันและรับรองอย่างมีน้ำหนัก

รม 1:5   โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต
เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น ในแบบเดียวกับพระ
ธรรมเอเฟซัส เปาโลเขียนว่า โดยทางพระเยซู (“โดยทางพระองค์นั้น”) “พวกข้าพเจ้าได้รับ
พระคุณ” ผู้เชื่อทุกคนได้รับพระคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ เปาโลได้รับหน้าที่เป็น
อัครทูตผ่านทางพระองค์ด้วย

จุดประสงค์ที่พระองค์ทรงประทานพระคุณให้ก็คือ “เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์
ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น” มีความเห็นต่างๆตามมา (1) วลีที่ว่า “ให้ชนชาติต่างๆ
เชื่อฟังตามความเชื่อนั้น” อาจแปลตรงตัวได้ว่า ‘ความเชื่อฟังที่อาศัยความเชื่อ’ เปาโลไม่ได้กำลัง
พูดถึง ระบบความเชื่อ นั่นคือ ระบบศาสนศาสตร์ (ความเชื่อของคริสเตียน) แทนที่จะเป็นเช่น
นั้น ท่านกำลังหมายถึง ความเชื่ออันเรียบง่าย ซึ่งในกรณีนี้คือ ในพระคริสต์ (2) คำที่แปลว่า
ความเชื่อฟัง (กรีก: *ศูพา โคอี*) ก็หมายความว่าตามนั้นจริงๆ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่สื่อออกมาในคำๆนี้
คือ แนวคิดเกี่ยวกับการยอมอยู่ใต้บังคับ

เพราะพระองค์ได้ทรงประทานพระคุณแก่เรา เราจึงควรเชื่อฟังพระองค์และวางใจใน
พระองค์ การยอมอยู่ใต้บังคับความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์จึงมีที่มา ให้เราสังเกต
ขั้นตอนดีๆ พระคุณของพระองค์ที่ทรงประทานให้เราเป็นแรงจูงใจที่นำพาเราให้ไม่เพียงวางใจ
ในพระองค์เท่านั้นแต่ยังยอมอยู่ใต้บังคับพระองค์ด้วยความเชื่อฟังด้วย (3) การสานต่อความเชื่อ
ฟังนี้ไปยัง “ชนชาติต่างๆ” ก็ต้องหมายถึงการปฏิบัติตามพระมหาบัญชา การเป็นพยานเกี่ยวกับ
พระคริสต์ คือการเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์

คำที่แปลว่า **ชนชาติต่างๆ** (กรีก: *เอธนอส*) ก็มักแปลว่า ‘คนต่างชาติ’ มันยังหมายถึง
‘ผู้คนเชื้อสายต่างๆ’ ด้วย ดังนั้น เราถูกหนุนใจให้เชื่อฟังพระองค์โดยการนำข่าวประเสริฐไปยัง
‘คนทั้งปวง’ นี่จึงเป็นผลที่ตามมาอันเกิดจากพระคุณของพระองค์ดังที่บรรยายไว้ด้านบน เรื่อง
ของการนำวิญญูณจึงซ่อนอยู่ใต้ข้อความนี้ มันคือ การยอมอยู่ใต้บังคับและการเชื่อฟังพระเยซู
คริสต์ผู้ซึ่งเราได้เชื่อโดยพระคุณของพระองค์

รม 1:6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย คำที่แปลว่า **รวมทั้ง** (กรีก: *เฮ็น*) จะแปลว่า ‘ใน’ ก็ได้ อีกครั้งที่เหมือน “ในพระองค์นั้น” หลายครั้ง ในพระธรรมเอเฟซัส เปาโลกล่าวว่าในพระองค์นั้น “พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย” เราได้ถูกเรียกโดยพระองค์และบัดนี้เราเป็นของพระองค์ และได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ หากเรานึกถึงการที่เปาโลได้รับ “การทรงเรียก” ในข้อ 1 เราก็จะเห็นว่า การ “ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์” เป็นการทรงเรียกที่แตกต่างออกไป

รม 1:7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรงอยู่กับพวกท่านเถิด บุคคลที่จดหมายฝากฉบับนี้เขียนถึงได้รับการระบุอย่างชัดเจน นั่นคือ “บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน” วลีสุดท้ายเป็นคำสั่ง จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในกรุงโรมซึ่งถูก “เรียกให้เป็นวิสุทธิชน” แน่แน่นอนที่พวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรัก คำที่แปลว่า **วิสุทธิชน** (กรีก: *ฮาจิออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘บริสุทธิ์’ และเป็นรูปแบบที่ถูกแปลเป็นปกติ มันเป็นคำพหูพจน์ที่บ่งบอกถึง “บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์” คำที่แปลว่า **ได้รับการทรงเรียก** (กรีก: *คลีทออิส*) มีความหมายในเชิง **ได้รับเชิญ** มาถึงอะไรบางอย่างมากกว่าจะเป็นความหมายในเชิงถูกเรียกว่าอะไรสักอย่าง ยกตัวอย่างเช่น คำนี้อาจใช้ในความหมาย ‘ได้รับเชิญมารับประทานอาหารค่ำ’ และไม่ใช่ในความหมาย ‘ถูกเรียกว่าหน้าตาดี’ ดังนั้น ผู้รับจดหมายฝากของเปาโลจึงเป็น คนทั้งหลายที่ถูกเรียกให้เป็นผู้บริสุทธิ์ การทรงเรียกนี้มีมาถึงคริสเตียนทุกคน เราถูกเรียกให้เป็นคนที่เป็นผู้บริสุทธิ์จริงๆ! (ดู 1 เปโตร 1:15-16)

คำทักทายของเปาโลที่มีถึงคริสตจักรที่กรุงโรมมีลักษณะคล้ายกับคำทักทายของท่านในจดหมายฝากทุกฉบับของท่าน “ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรงอยู่กับพวกท่านเถิด” การทูลขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้าของท่านไม่ใช่เรื่องเล่นๆ จริงแท้ที่เดียวที่เราได้รับความรอดโดยพระคุณ แต่บัดนี้มีสายธารแห่งพระคุณที่มาถึงเราสำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนใน

แต่ละวัน คำที่แปลว่า **พระคุณ** (กรีก: *การิส*) เป็นตัวแทนของแนวคิดแบบกว้างๆ มันเริ่มต้นด้วยแนวคิดเกี่ยวกับ ‘ความโปรดปรานที่มนุษย์ไม่สมควรได้รับ’ อย่างไรก็ตาม คำๆ นี้ก็ขยายความถึงแนวคิดเกี่ยวกับความประเสริฐ ความกรุณา ความเมตตา ความช่วยเหลือ และความแข็งแกร่งของพระองค์ด้วย ในการได้รับความรอด เห็นได้ชัดที่สุดเลยว่าเราได้รับความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ แต่บัดนี้เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว เราจึงได้รับสายธารแห่งความประเสริฐ ความกรุณา ความเมตตา ความช่วยเหลือ และความแข็งแกร่งของพระเจ้าด้วย ดู ฮีบรู 4:14-16 สมบัติอันล้ำค่านี้ได้รับการทูลขอในส่วนบทนำของจดหมายฝากของเปาโล

การทูลขอ **สันติสุข** ก็เป็นแบบเดียวกัน เรามีสันติสุขกับพระเจ้าเมื่อเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (โรม 5:1) แต่บัดนี้สันติสุขของพระเจ้านี้ให้สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวันขณะที่เราเติบโตขึ้นในพระคุณ ดู ฟิลิปปี 4:6-7 และอิสยาห์ 26:3 เปาโลทูลขอสันติสุขนั้นให้ให้แก่ผู้อ่านจดหมายฝากของท่าน ทั้งสองสิ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า

รม 1:8   **ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์** เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก หลังจากได้เกริ่นนำไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อัครทูตผู้นี้ได้กล่าวถึงผู้อ่านเป็นการส่วนตัวมากยิ่งขึ้น “ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย” เราได้เห็นที่เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ คำอธิษฐานทุกอย่างของเราที่มีถึงพระเจ้านี้ผ่านทางท่านเป็นคนกลางของพระเยซูคริสต์ สาเหตุที่เปาโลขอบพระคุณพระเจ้านี้ก็คือความเชื่อของคริสเตียนชาวโรมันเป็นที่ประจักษ์ไปทั่วจักรวรรดิโรมัน คำที่แปลว่า **เลื่องลือ** (กรีก: *คาทาเจลโล*) ถึงแม้จะมีความหมายในเชิง ‘ประกาศ’ หรือ ‘ป่าวร้อง’ แต่มันก็มีความหมายในเชิง ‘ถูกทำให้เป็นที่ทราบ’ ด้วย และจากรูปของคำกริยาที่ประธานเป็นผู้ถูกกระทำ ความหมายแบบหลังนี้จึงน่าจะถูกต้อง การพูดถึง “ไปทั่วโลก” เป็นสำนวนที่ใช้กันเป็นปกติในจักรวรรดิโรมันและน่าจะหมายถึงจักรวรรดินั้นเอง คำพยานของคริสเตียนใหม่ที่กรุงโรมดีเสียจนเลื่องลือไปทั่วโลกของชาวโรมัน

รม 1:9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข้าว

ประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเฝ้าถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น เราได้เห็นชีวิตในด้านการอธิษฐานของเปาโล เราสังเกตเห็นว่าท่านเขียนไว้ว่า “เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเฝ้าถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น” (1) เห็นได้ชัดว่าเปาโลอธิษฐานตลอด คำที่แปลว่า **ไม่ว่างเว้น** (กรีก: *อาดิอาเลอิฟโทออส*) บ่งบอกถึง “โดยไม่หยุด” นอกจากนั้นท่านก็อธิษฐานเสมอ (2) ท่านทูลขอเพื่อพี่น้อง นี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนสำหรับเราในวันนี้ นอกจากนี้แล้ว เราเห็นว่าเปาโลรับใช้พระเจ้าจากจิตวิญญาณของท่านในข้าวประเสริฐแห่งพระบุตร เราต้องระลึกว่า มนุษย์เราประกอบด้วยสามส่วนคือ ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ และเป็นวิญญาณของเราที่เป็นศูนย์กลางแห่งตัวตนของเรา วิญญาณเป็นผู้ควบคุมชีวิตของเรา (3) งานรับใช้ของเปาโลที่กระทำเพื่อพระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์มาจากจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นส่วนลึกแห่งตัวตนของท่านและออกมาจากใจของท่าน และพระเจ้าทรงเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น น่าสนใจตรงที่ว่า วลี “ข้าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์” ปรากฏที่นี่ที่เดียวในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

รม 1:10-12 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ **11** เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย **12** คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย

อีกอย่างหนึ่งที่เปาโลอธิษฐานขอก็คือ ที่พระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านเดินทางไปเยี่ยมพี่น้องที่กรุงโรมด้วยความปลอดภัย พระคัมภีร์สอนให้เราอธิษฐานขอสำหรับการเดินทางไปเพื่อการประกาศ และเปาโลได้ขอเช่นนั้น นอกจากนี้ท่านยังขอด้วยว่า ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยพระเจ้า เราได้เห็นว่าการวางแผนของเปาโลถูกนำพาโดยน้ำพระทัยพระเจ้า

นอกจากนี้ เปาโลได้กล่าวว่า ท่านปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้เห็นและเจอพี่น้องคริสเตียนใหม่ที่กรุงโรม ท่านมีเป้าหมายที่จะแบ่งปันของประทานฝ่ายวิญญาณแก่คริสตจักรที่นั่น คำที่

แปลว่า **ของประทาน** คือ *คาริสมา* (กรีก) สิ่งที่เขาโลหมายถึงไม่เกี่ยวข้องกับกระแสคาริสมาติกในปัจจุบัน ท่านเพียงต้องการที่จะแบ่งปันการมองเห็นและความเข้าใจฝ่ายวิญญาณให้แก่คริสตจักรที่นั่น ‘เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย’ คำที่แปลว่า **เสริมกำลัง** (กรีก: *สตีริค โซ*) มีความหมายว่า เพิ่มพลังกำลัง มันเป็นคำกรีกซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ สเตอร์รอยด์ (สารกระตุ้นเพื่อเพิ่มพลังกำลัง) ส่วนหนึ่งของความปรารถนาของเขาโลในการเดินทางไปยังกรุงโรมและเยี่ยมคริสตจักรที่นั่นคือ เพื่อเสริมกำลังพวกเขาฝ่ายวิญญาณ

นอกจากนี้ ท่านยังต้องการที่จะได้รับการหนุนใจสำหรับตัวท่านเองและให้การหนุนใจคริสตจักรที่นั่นด้วย คำที่แปลว่า **หนุนใจซึ่งกันและกัน** (กรีก: *ซุมพาราคาเลโอ*) มีความหมายในปัจจุบันว่า “การให้กำลังใจกันและกัน” เนื่องจากทั้งเขาโลและคริสตจักรใหม่ที่กรุงโรมมีสามัคคีธรรมร่วมกันในความเชื่อในพระคริสต์ร่วมกัน ทั้งสองฝ่ายจึงได้รับการหนุนใจ นั่นจึงเป็นอีกวัตถุประสงค์หนึ่งในการไปเยือน

รม 1:13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) เขาโลได้เสริมเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของท่าน ก่อนหน้านั้นท่านก็อยากมาหาพวกเขาเพื่อจะได้รับผลเพิ่มเติมท่ามกลางพวกเขาเช่นเดียวกับที่ท่านได้รับในคริสตจักรคนต่างชาตินั้นๆ อย่างไรก็ตาม ท่านก็มีเหตุขัดข้อง (ถูกขัดขวาง *กรีก: โคลูโอ*) เราไม่ทราบแน่ชัดว่าอะไรขัดขวางท่านมิให้เดินทางไปยังกรุงโรม แต่เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงให้ท่านง่วนอยู่กับเรื่องอื่นอยู่ เพราะการทรงทราบล่วงหน้า พระเจ้าจึงทรงทราบว่า ถึงอย่างไรแล้วเขาโลก็จะได้ใช้เวลาที่กรุงโรมในไม่ช้า ถึงแม้จะในรูปแบบที่ท่านไม่ได้คิดไว้ก็ตาม บางทีท่านอาจเป็นที่ต้องการตัวที่อื่นซึ่งเร่งด่วนกว่าในช่วงเวลาที่เหลือของการรับใช้ของท่าน เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงขัดขวางไม่ให้เขาโลเดินทางไปยังกรุงโรมเร็วขึ้น และทรงทราบว่าอะไรดีที่สุดในการของพระองค์สำหรับชีวิตของเขาโล สำหรับคนเหล่านั้นที่แสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้าในวันนี้ การขัดขวางแบบนี้ก็ยังมีอยู่

รม 1:14-15 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนัก
ปราชญ์และคนเขลาด้วย 15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้ง
หลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

ถึงแม้ว่าการเดินทางไปยังกรุงโรมของเปาโลจะยังไม่เกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ ท่านก็เปิด
ใจของท่านต่อพี่น้องที่กรุงโรม ท่านรู้สึก “เป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้ง
พวกนักปราชญ์และคนเขลา” เปาโลรู้สึกว่าตนมีพันธะต่อทุกคนในการประกาศข่าวประเสริฐแก่
คนทั้งปวง นั้นรวมถึงบรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรมด้วย การอ้างอิงถึงพวกกรีกและพวกชาวปาเป็น
สำนวนในสมัยนั้น ซึ่งหมายถึงคนทั้งโลก พวกกรีกถือว่าตัวเองเป็นคนชั้นสูงและคนที่เหลือเป็น
พวกชาวปา ประเด็นก็คือว่า เปาโลรู้สึกว่าตัวเองเป็นหนี้ นั่นคือมีพันธะในการประกาศข่าว
ประเสริฐแก่คนทั้งปวง นั้นรวมถึงทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย คือ ทุกคน ท่านอาจหมายถึง
ถึงคนที่มีการศึกษา (นั่นคือ ชาวกรีกที่มีการศึกษา) และพวกคนเขลา (นั่นคือ คนที่เหลือทั้งโลก
ซึ่งไร้การศึกษา) แน่นนอนที่คนทั้งสองพวกมีอยู่ที่กรุงโรม ดังนั้น ท่านจึงเต็มใจพร้อมที่จะ
ประกาศข่าวประเสริฐที่กรุงโรม ด้วยสุดความสามารถของท่าน

รม 1:16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์
เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิว
ก่อน และพวกกรีกด้วย เปาโลไม่ละอายหรือขายหน้าในเรื่อง “ข่าวประเสริฐของพระคริสต์” นำ
สังเกตตรงที่ว่าในบทแรกของพระธรรมโรม เปาโลได้ใช้คำว่า “ข่าวประเสริฐของพระเจ้า” (ข้อ
1), “ข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์” (ข้อ 9) และ “ข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (ข้อ
16) แบบสลับกันไปมาได้ ทุกคำล้วนหมายถึงสิ่งเดียวกัน นอกจากนี้ ทุกคำยังอ้างอิงถึงความเป็น
พระเจ้าของพระคริสต์ด้วย ข่าวประเสริฐนั้น “เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่ความรอด” คำที่
แปลว่า ฤทธิ์เดช (กรีก: *ดูนามิส*) หมายถึง ‘พลังซึ่งอยู่ภายใน’ ซึ่งในกรณีนี้คือ ข่าวประเสริฐ
นั่นเอง คำภาษาอังกฤษ *ไดนาไมต์* และ *ไดนาโม* ก็มาจากคำๆนี้ ฤทธิ์เดชฝ่ายจิตวิญญาณนี้มีให้แก่
“ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” ขณะที่ก่อนหน้านั้น เปาโลพูดถึงมนุษยชาติ
ทั้งปวง (พวกกรีกและพวกคนปา) แต่ตรงนี้เปาโลชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างพวกยิวและ

พวกกรีก คำหลังนี้ใช้เรียกเป็นสำนวนหมายถึง คนต่างชาติ เพราะว่าพระเจ้าทรงมีพันธสัญญากับพวกยิวโดยเฉพาะ พวกเขาจึงเป็นพวกแรกที่ได้ฟังข่าวประเสริฐ การมาของคริสตจักรก็เป็นเช่นนั้นในอดีต และจะเป็นเช่นนั้นด้วยเมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศในช่วงยุคแห่งความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (วลี “แก่พวกยิวก่อน” ถูกใช้สามครั้งในพระธรรมโรม (ในข้อนี้ และใน 2:9-10) และไม่ปรากฏที่ใดอีกในพระคัมภีร์)

รม 1:17 เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออกโดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น “ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก” นำสังเกตว่าเปาโลไม่ได้พูดว่า เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้น “พระคุณของพระเจ้าก็ได้แสดงออก” แต่ท่านกล่าวว่า ความชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ชาติอย่างยุติธรรมในการเสนอข่าวประเสริฐให้แก่ทั้งพวกยิวและคนต่างชาติ ตามประวัติศาสตร์แล้ว พวกคนต่างชาติเพิกเฉยต่อพระเจ้า พวกยิวก็เพิกปฏิเสธพระคริสต์ พระเจ้าทรงยุติธรรมในการเสนอข่าวประเสริฐแก่ทั้งสองพวก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่พวกยิวก่อน (เปาโลกำลังปูพื้นสำหรับเรื่องที่ท่านจะกล่าวถึงภายหลัง นั่นคือ ข่าวประเสริฐที่ถูกส่งไปยังคนต่างชาติ และทำให้พวกยิวบางคนตกตะลึง)

ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ถูกแสดงออก “โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” ไม่ว่าจะ เป็นพวกยิวที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมหรือพวกคนต่างชาติที่ไม่เอาพระเจ้า ข่าวประเสริฐก็ถูกรับแบบเดียวกัน เราทุกคนต่างได้รับความรอดโดยความเชื่อ อย่างไรก็ตามหลังจากที่เราได้รับความรอดแบบง่ายๆแล้ว (โดยความเชื่อ) บัดนี้เราต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อด้วย มีความเชื่อที่ช่วยให้รอด และการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ นั่นคือ “เริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ” สำหรับพวกยิวและพวกกรีกก็เป็นแบบเดียวกัน

เพื่อเสริมความคิดของท่าน อัครทูตเปาโลยกคำพูดจาก ฮาบากุก 2:4 “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ใจความหลักอีกเรื่องในพระธรรมโรมถูกพูดถึงในบทนำนี้ เปาโลเรียกคนเหล่านั้นที่เชื่อแล้วว่า “คนชอบธรรม” นั่นคือ คนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วในพระคริสต์ พวกเขา (และเราด้วย) จึงถูกหนุนใจให้ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อหลังจากได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว ข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงคนชอบธรรมที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อปรากฏสี่ครั้งในพระคัมภีร์: ฮาบากุก 2:4, ตรงนี่, กาลาเทีย 3:11 และ ฮีบรู 10:38 ดังนั้น เราไม่ได้แค่รอดโดยความเชื่อและถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้วเท่านั้น แต่เราต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อด้วย นั่นคือ จากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังปูพื้นเรื่องความเชื่อเหนือการประพฤติในตอนต้นของจดหมายฝากของท่าน ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อ ชีวิตคริสเตียนที่ตามมาก็เป็นมาโดยความเชื่อ การรักษาพระบัญญัติไม่ได้ถูกพูดถึงเลย

รม 1:18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความ
อธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง
เปาโลเริ่มต้นคำฟ้องร้องของท่าน โดยกล่าวว่า พระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะบังเกิดแก่มนุษย์
ชาติ คำที่แปลว่า **พระพิโรธ** (กรีก: *ออร์กิ*) มีความหมายในเชิง ความโกรธอันชอบธรรมของ
พระองค์ พระพิโรธนี้กำลังถูกสำแดงจากสวรรค์เพราะความอธรรมและความไม่ชอบธรรมของ
มนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะว่ามนุษย์ “เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง” คำว่า
ขัดขวาง มาจากคำกรีก *คาเทโซ* ซึ่งมีความหมายว่า กดขี่ ข่ม ด้วยเช่นกัน แนวคิดก็คือ มนุษย์ที่
บาปหนารู้จักความจริงของพระเจ้าแล้วในใจแต่ข่มมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าพระวาระของพระเจ้าแต่
กดขี่พระวาระนั้นไม่ว่าโดยทางอูบาย ‘การแยกออกกระหว่างคริสตจักรและรัฐ’ ในส่วนของ
สาธารณะ โดยการโจมตีความเชื่อตรงของพระวาระนั้นในโลกวิชาการ หรือไม่ก็โดยการไม่
ยอมรับรู้พระวาระนั้นเลยเป็นรายบุคคล พวกเขาจงใจหลอกตัวเองและหลอกคนอื่นด้วย การทำ
เช่นนั้นและความบาปของพวกเขาเองด้วยได้ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าตกลงบนตัวพวกเขา
มนุษย์ชาติไม่เพียงบาปหนายู่ก่อนแล้วเท่านั้น แต่ยังให้การเท็จต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าใน
จิตใจของตน โดยการกดขี่ความจริงด้วย

รม 1:19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ที่เจาะจงยิ่งไปกว่านั้น มนุษย์ที่บาปหนามีความรู้เรื่องพระเจ้าอยู่ในใจของตนอยู่แล้ว แต่มนุษย์ก็กคคีความจริงนั้น ความรู้เรื่องพระเจ้าซึ่งคิดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิดถูกเพิ่มพูนขึ้นโดยคำพยานจากบรรดาสิ่งทรงสร้าง ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า” (สดุดี 19:1) ความยิ่งใหญ่ ความสง่างาม ความเป็นระเบียบ และความเที่ยงตรงของสรรพสิ่งตั้งแต่สิ่งใหญ่ๆ เช่น จักรวาลและฟ้าสวรรค์ ไปจนถึงสิ่งเล็กๆ เช่น ชีวิตวิทยาและจุลินทรีย์ เปิดเผยว่า มีพระเจ้าผู้ชอบธรรม เป็นระเบียบ และยิ่งใหญ่ มนุษย์ชาติรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่แล้วในใจของตน แต่มนุษย์ชาติก็กคคีความจริงนั้น ยอห์นซึ่งเขียนเกี่ยวกับพระเยซู ได้ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นความสว่างแท้ “ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9) การกคคีความจริงนั้นซึ่งคิดตัวเรามาตั้งแต่เกิดได้ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นต่อมนุษย์ชาติ

รม 1:20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพื่อเสริมคำกล่าวหาของท่าน เปาโลได้ชี้ให้เห็นเพิ่มเติมว่า “สภาพที่ไม่ปรากฏของพระลักษณะฝ่ายวิญญูณของพระองค์ นั่นคือ ความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และสง่าราศีของพระองค์ ต่างปรากฏชัดจากสรรพสิ่ง สดุดี 33:5-6 บ่งบอกว่าความชอบธรรม ความเมตตา ความสัตย์ซื่อ และการพิพากษาของพระเจ้าถูกเปิดเผยในโลกที่จับต้องได้ พระลักษณะของผู้พิพากษาผู้ทรงความชอบธรรมจึงถูกเปิดเผยโดยสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง ดู สดุดี 97:6 พระลักษณะเหล่านั้นของพระเจ้า “ปรากฏชัด” จากพระหัตถกิจของพระองค์ คำที่แปลว่า **ปรากฏชัด** (กรีก: คาโรราโอ) มีความในเชิงถูก “มองเห็น” หรือ “เข้าใจ” ความสมบูรณ์แบบของสิ่งทรงสร้างเองเปิดเผยถึงฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า คนอธรรมก็เข้าใจเรื่องนี้ในใจของตนถึงแม้ว่าพวกเขาแสวงข่มมันด้วยแนวคิดเรื่องวิวัฒนาการก็ตาม ดังนั้น “เขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” คำที่แปลว่า **ไม่มีข้อแก้ตัว** (กรีก: อานาโพลเกีทอส) มีความ

หมายในเชิง ‘แก้ต่างให้ตัวเองไม่ได้’ ในทางกฎหมายหรือในทางศาล เปาโลจึงปูพื้นสำหรับการพิจารณาคดีมนุษยชาติ นั่นคือ คนทั้งโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

รม 1:21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป หลักฐานยิ่งตอกย้ำความผิด เปาโลบอกว่า มนุษย์มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจนถึงขนาดที่ว่าพวกเขารู้จักพระองค์แล้ว นี่อาจเป็นการอ้างถึงการที่อาดัมและเอวารูจักพระเจ้าในสวนนั้น อย่างไรก็ตาม นี่น่าจะหมายถึงความเห็นก่อนหน้านั้นเกี่ยวกับการที่มนุษย์มีความรู้เรื่องพระเจ้ามากกว่า: (1) ความรู้ที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด และ (2) การสำแดงของพระเจ้าผ่านทางสิ่งทรงสร้าง เมื่อมีความรู้เรื่องพระเจ้าและอุปนิสัยที่ชอบธรรมของพระองค์แล้ว มนุษย์ที่บาปหนาจึงทวีความผิดของตนโดยการไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและไม่ขอบพระคุณพระองค์

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จึง “คิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระและจิตใจที่โง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป” คำที่แปลว่า *คิด* (กรีก: *คิอาลอกิสมอส*) มีความหมายในเชิง ‘กระบวนการความคิด’ หรือ ‘ความสามารถในด้านเชาวน์ปัญญา’ คำที่แปลว่า *สิ่งที่ไม่เป็นสาระ* (กรีก: *มาไทออไออ*) อาจแปลได้ด้วยว่า ‘โง่เขลา’ หรือ ‘ว่างเปล่า’ ระดับเชาวน์ปัญญาของมนุษย์ไม่เพียงลดลงไปเพราะการเข้ามาของความบาปเท่านั้น แต่ยังมุ่งเน้นเฉพาะเรื่องโง่เขลาด้วย นอกจากนี้ จิตใจของมนุษย์ก็มีดมัวไปด้วยเพราะเหตุดังกล่าว ความบาปได้ทำให้ความคิดและจิตใจของเรา ซึ่งเป็นที่ตั้งของจิตวิญญาณเราลดระดับลงและมีดมัวไป ดังนั้น เราจึงได้รับความเสียหายอย่างมากมาเพราะความบาป

รม 1:22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป เรื่องที่ขัดแย้งในตัวเองทั้งหมดก็คือว่า ทั้งๆที่ตกอยู่ในสภาพดังกล่าว มนุษย์ยังอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา แม้ว่าบาปหนา ถูกบิดเบือน ถูกทำให้ตกต่ำลง แต่มนุษย์ก็ยังประกาศตัวอย่างโง่เขลาอยู่ดีว่าตนฉลาดในการทำแบบนั้น มนุษย์ได้แสดงตัวให้พระเจ้าเห็นว่าตัวเองเป็นคนโง่เขลา คำที่แปลว่า *คนโง่*

เขลา (กรีก: โมไรโน) มาจากคำว่า โมรอส ซึ่งแปลตรงตัวเป็นภาษาอังกฤษว่า moron (คนโง่) กล่าวง่าย ๆ ก็คือว่า มนุษย์ได้สำแดงตัวเองว่าเป็นคนโง่เขลา

รม 1:23 และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน คำกล่าวหาได้แสดงให้เห็นถึงความโง่เขลา และสิ่งที่ขัดแย้งในตัวเองมากยิ่งขึ้นของมนุษย์ มนุษย์ชาติที่ตกต่ำลงได้ “เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน” แนวคิดที่ต้องการสื่อในที่นี้คือ มนุษย์ได้กลายเป็นคนโง่เขลาอย่างเหลือที่จะกล่าว คำที่แปลว่า แลก (กรีก: อัลลาซโซ) มีความหมายในเชิง ‘แลกเปลี่ยน’ มนุษย์ชาติที่โง่เขลาได้ยอมเอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้ทรงเป็นอมตะ บริสุทธิ และไม่เปื้อยเนา มาแลกกับสง่าราศีของมนุษย์ที่เปื้อยเนาได้ หรือแม้แต่แลกกับสง่าราศีของงู คำที่แปลว่า สัตว์เลื้อยคลาน (กรีก: เฮรเพทอน) ถึงแม้ว่าอาจหมายถึงสัตว์เลื้อยคลานชนิดใดก็ได้ แต่ปกติแล้วคำนี้ใช้กับงู คำที่แปลว่า รูป (กรีก: ไอคอน) หมายถึง รูปเคารพอย่างชัดเจน มนุษย์ที่โง่เขลาได้แลกเปลี่ยนพระเจ้าผู้เป็นอมตะกับรูปเคารพที่ไม่มีชีวิตที่ถูกทำขึ้นให้เหมือนสัตว์เลื้อยคลานด้วยซ้ำ

รม 1:24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุหลามกตามราคะตัณหา ในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งนำอภัยสททางกายต่อกัน การใช้เหตุผลของเปาโลซึ่งถูกคลอใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้มาถึงจุดสูงสุด “เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุหลามก” คำที่แปลว่า ปล่อยเขา (กรีก: พาราโคมิ) มีความหมายในเชิง ‘ส่งมอบ’ เพราะความคือดิ่งฝ่ายจิต วิญญาณและฝ่ายเขาวนปัญญาที่มนุษย์มีต่อพระเจ้า พระเจ้าจึงตรัสว่า ‘เชิญเจ้าตามสบาย อยากทำอะไรก็ทำ’ พระเจ้าทรงปล่อยมนุษย์ที่ต่ำทรามและชั่วช้าไว้กับความอุหลามก (นั่นคือ การเรียงสำราญทางเพศ) น่าสนใจตรงที่ว่า ‘พวกคนมีปัญญา’ ของโลกนี้นั่นเองที่มักแสดงออกถึงความวิตถารอันโสมมถึงขีดสุด น่าสนใจตรงที่ว่าความเสื่อมทรามดังกล่าวเกิดจาก “ราคะตัณหาในใจของเขา” เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสว่า “ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดพิวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพุดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ” ใน มัทธิว 15:19 ความวิตถารของมนุษย์เกิดจากใจอันเปี่ยมด้วยตัณหาและเสื่อมทรามของเขา เเยรมีย์กล่าวไว้ว่า ใจ

มนุษย์ไม่เพียงเป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด แต่ยัง “เลื่อมทราอย่างร้ายทีเดียว” ความเลื่อมทราดังกล่าวได้สำแดงตัวออกมาในมนุษย์ที่ล้มลงในความบาปที่กระทำ “สิ่งซึ่งนำอภัยศทางกายต่อกัน” การพิศศิทธธรรมทางเพศเป็นตัวบังชี้ที่ชัดเจนถึงความเลื่อมทราฝ่ายวิญญาณของใจมนุษย์

รม 1:25 เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน การกล่าวโทษยังดำเนินต่อไป มนุษย์ที่บาปหนาได้ “เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ” เปาโลได้ใช้คำที่แปลว่า **เปลี่ยน** ต่างจากที่ท่านใช้ในข้อ 23 ตรงนี้คำว่า **เมทัลลัชโซ** มีความหมายในเชิง ‘เปลี่ยนแปลง’ หรือ ‘แก้ไข’ มนุษย์ที่บาปหนาได้ทำการแก้ไขความจริง ในชั้นศาลแล้ว นี่เป็นความผิดขั้นร้ายแรง การเข้าไปยุ่งย่ามกับหลักฐานหรือพยานถือว่าเป็นความผิดเสมอ มนุษย์ที่บาปหนา โดยการสมคบคิดอันเต็มใจของชาตนา ได้พยายามที่จะบิดเบือนความจริงของพระเจ้า การบิดเบือนนี้มาในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีวิวัฒนาการ ศาสนศาสตร์สมัยใหม่ พระคัมภีร์ฉบับปรับปรุงต่างๆ หรือแนวคิดที่ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า เป็นต้น มนุษย์ที่บาปหนาได้ร่วมมือกับชาตนาในความพยายามที่จะหลอกลวงผู้อื่นในเรื่องความจริงของพระเจ้า

เพื่อเป็นหลักฐานอันพ้องถึงความโง่เขลาของตน มนุษย์ได้ “นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน” คำที่แปลว่า **สิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง** (กรีก: *กะทิจิส*) ก็แปลว่า ‘สรรพสิ่ง’ ได้ด้วย คนในสมัยโบราณ (หรือแม้แต่คนในสมัยนี้) มีความพิศศิทธฐานนมัสการรูปเคารพที่ทำเป็นรูปสัตว์ต่างๆ อย่งไรก็ตาม มนุษย์ที่มีการศึกษาสมัยใหม่ที่ ‘เจนโลก’ ก็ทำแบบเดียวกันในการกราบไหว้สิ่ง **แวดล้อม** แทนที่จะนมัสการพระเจ้าผู้ทรงสร้างมันในตอนแรก ความโง่เขลาของมนุษย์ปรากฏชัดเจน พวกเขาได้กราบไหว้สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างแทนที่จะกราบไหว้พระองค์ผู้ทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นด้วยพระอัจฉริยภาพตั้งแต่แรก

รม 1:26-27 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป 27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกต้องตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา

ขณะที่ความเสื่อมทรามเพราะความบาปได้เลวร้ายมากขึ้นเรื่อยๆ พระเจ้าก็ทรงปล่อยมนุษย์ไปตาม “ราคะตัณหาอันน่าอัปยศ” วลี ราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แปลมาจากคำว่า *อะทิเมียพัธ* และแปลตรงตัวว่า ‘ตัณหาอันไร้เกียรติ’ บริบทในที่นี้ชี้ไปยังเรื่องการรักร่วมเพศอย่างชัดเจน โดยบ่งบอกว่าการรักร่วมเพศเป็นบ่อเกิดแห่งการผิดศีลธรรมทางเพศ อย่างไรก็ตาม การรักร่วมเพศก็เป็นผลมาจากการละทิ้งความจริงในฝ่ายจิตใจ วลีสุดท้ายของข้อ 26 ที่พูดถึงผู้หญิงและการที่พวกนาง “เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป” แปลตรงตัวว่าพวกนางได้มีเพศสัมพันธ์แบบผิดธรรมชาติ อวัยวะเพศของทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้ถูกออกแบบมาเพื่อการสืบพันธุ์ ผู้หญิงสองคน (หรือผู้ชายสองคน) ไม่สามารถสืบพันธุ์ได้ มัน ‘ผิดธรรมชาติ’

ข้อ 27 บอกว่า ชายรักร่วมเพศ เราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน คำที่แปลว่า ราคะตัณหา (*กรีก: โอรเอซิส*) ไม่ใช่คำที่พบบ่อยในพระคัมภีร์ใหม่ มันสื่อถึง ‘การกระสัน’ วลี “ประกอบกิจอันชั่วช้าน่าละอาย” ก็แปลได้ว่า “ทำสิ่งที่ลามกจนปรต” สุดท้ายเปาโลกล่าวว่าการทำผิดศีลธรรมโดยทั่วไป และการรักร่วมเพศโดยเฉพาะทำให้คนที่มีความผิดธรรมดั่งกล่าว “ได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา” สิ่งที่ต้องการสื่อก็คือ คนพวกนี้จะต้องชดใช้ความบาปในร่างกายของตน ผลลัพธ์ของความบาปในเรื่องเพศคือ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ทั้งหลาย โดยที่โหดงที่สุดก็คือ โรคเอดส์

รม 1:28 และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม วลีที่ว่า “และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า” วนเวียนอยู่รอบๆ คำว่า เห็นชอบ มันแปลมาจากคำว่า *โดคิมัส* และมีความหมายว่า ‘พิสูจน์’

หรือ ‘อนุมัติ’ สารสำคัญก็คือว่า พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าในความคิดของตน ในวลีที่สอง “พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทราม” คำที่แปลว่า เลวทราม (กรีก: อะโคคิมอส) ก็เป็นคำนามในรูปปฏิเสธของคำว่า โคคิมคโซ มันมีความหมายโดยตัวเองว่า “ที่ถูกปฏิเสธ”

ขณะที่ความเลื่อมทรามได้มุ่งหน้าต่ำลงเรื่อยๆ สุดท้ายพระเจ้าก็ทรงปล่อยเขา (กรีก: พาราโคมิ) นั่นคือเป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ‘ทรงปล่อยเขา’ สองครั้งก่อนหน้านั้น) ให้มีใจที่ถูกปฏิเสธ นั่นคือ ใจที่ปฏิเสธพระเจ้า ความจริง ความชอบธรรม และอะไรก็ตามที่ถูกต้องตามหลักศีลธรรม กล่าวในอีกแง่หนึ่งก็คือ พระเจ้าก็เลยตรัสว่า ถ้าเจ้าอยากปฏิเสธถ้อยคำของเรา บุตรของเรา และความจริงนั้น ก็เชิญตามสบาย เจ้าอยากมีใจที่ปฏิเสธความจริงก็เชิญ เราเข้าใจสู่บาปที่ให้อภัยไม่ได้ นั่นคือ การหมิ่นประมาทพระวิญญูณบริสุทธิ ซึ่งในความบาปนั้นคนๆหนึ่งจะไม้อาจได้รับความรอดได้เลย เพื่อไปถึงจุดนั้น พวกเขาก็ “ประพาศสิ่งที่ไม่เหมาะสม” ต่อไป คำที่แปลว่า เหมาะสม (กรีก: คาธิโค) มีความหมายว่าเหมาะสมหรือสมควร

รม 1:29-32 พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนิทา 30 ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟัง บิดามารดา 31 อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา 32 แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพาศเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพาศเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพาศเช่นนั้นด้วย

ด้วยเหตุนี้ คนเหล่านี้ที่ใจของตนเริ่มเลวทรามไปแล้วและปฏิเสธพระเจ้าหรืออะไรก็ตามที่ดีงาม ก็ถูกเติมให้เต็มไปแล้วด้วยพฤติกรรมที่น่ารังเกียจทุกรูปแบบ

เปาโลกล่าวถึงความอธรรมประมาณ 24 อย่าง: การล่วงประเวณี (โพร์เนเชีย) --- การผิดศีลธรรมต่างๆ ไป, การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานโดยเฉพา; ความชั่วร้าย (โพนีเรีย) --- อาจแปลได้ว่า ‘ความเลื่อมทราม’ ด้วย; ความโลภ (เพล ออเนเชีย) --- โลกโมโทสัน ความอยากได้มากขึ้น; ความมั่งร้าย (คาเคีย) --- ความประสงค์ร้าย เจตนาไม่ดี ความต้องการทำร้ายผู้อื่น; เต็ม

ไปด้วยความอิจฉาริษยา (พะธอนอส) --- จี้จิกคนอื่น; การฆาตกรรม; การวิวาท (เอริส) --- การทะเลาะวิวาท ความบาดหมาง; การล่อลวง การคิดร้าย (คาโคอีเซอีย) การหลอกลวงด้วยใจคิดร้าย; พูคนินทา (สิฐริสทีส) --- การใส่ความเขา การพูคนินทาด้วยเจตนาร้าย; ส่อเสียด (คาทาลาลอส) --- การใส่ร้ายเพื่อทำลายชื่อเสียงคนอื่น; เกลียดชังพระเจ้า (เรออสทูกีส) --- คนที่เกลียดพระเจ้า; หยาบคาย (ฮูบริสทีส) --- การตอบโต้ด้วยคำพูดหรือการกระทำ; จองหอง (ฮูเพรีฟานอส) --- เย่อหยิ่ง จองหอง; อวดตัว (อาลาโซน) --- คนที่อวดตัวทั้งที่ไม่มีอะไรจะอวด; ริทำชั่วอย่างใหม่ --- ความหมายคือ การสรรหาความคิดชั่วๆออกมา; ไม่เชื่อฟังบิดามารดา (ออปเพธิส) --- คือด้านต่อพ่อแม่; อปัญญา (อะซุน เอทอส) --- โง่เขลา หรือ โคนเขลาด้วยความเต็มใจ; ไม่รักษาคำสัญญา (อะซุนเรทอส) --- คนที่ไม่รักษาคำพูด; ไม่มีความรักกัน (อาสทอร์กอส) --- ไร้ความเมตตา โหดร้ายทารุณ; ไม่ยอมคืนดีกัน (อาสพอนคอส) --- ไม่ยอมแก้ไข หัวรั้น คมไม่อยู่; ปราศจากความเมตตา คนเหล่านี้ที่รู้ถึงความชอบธรรมของพระเจ้าแล้วและรู้ดีว่าการที่ตนดำเนินชีวิตแบบนั้นสมควรตาย ยังคงทำบาปต่อไปและจิตใจที่คนอื่นก็ทำเหมือนกัน

*****

ภาพรวมของโรม 2: ขณะที่เนื้อหาส่วนสุดท้ายของโรม 1 พูดถึงความผิดของคนต่างชาติที่ไม่มีพระเจ้า คราวนี้เปาโลจะหันความสนใจไปที่ความหน้าซื่อใจคดของผู้นับถือศาสนายิวที่คิดว่าตนชอบธรรม ท่านมีเป้าหมายที่จะกล่าวโทษมนุษยชาติทุกคน ทั้งยิวและคนต่างชาติ โดยข้อมกล่าวหาจะสมบูรณ์ใน โรม 3:22-23 ที่เหตุผลสนับสนุนข้อโต้แย้งของท่านจะบรรลุจุดสูงสุด: “เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า”

เราต้องไม่ลืมว่าคริสตจักรยุคต้นที่กรุงโรมนั้นประกอบด้วยสมาชิกส่วนใหญ่ที่เป็นพวกยิวที่เพิ่งกลับใจรับเชื่อ พวกเขาจะต้องต่อสู้กับความแตกต่างระหว่างพวกยิวและคนต่างชาติ มีประเพณีแบบยิวและอคติหลายอย่างที่ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลง เราอาจทึ่งทักได้ว่าเปาโล

ต้องการให้พวกยิวที่ยังไม่รอดอ่านเหตุผลที่น่าเชื่อถือของท่านซึ่งได้รับการทรงนำจากพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ และหวังใจว่าพวกเขาจะมาถึงความจริงเพราะจดหมายฉบับนี้

รม 2:1 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น
ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่าน
ที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติดู้อย่างเดียวกับเขา เปาโลเปลี่ยนเป้าหมายการกล่าวโทษจากคน
ต่างชาติที่ประพฤติชั่วมายังพวกยิวที่เป็นคนหน้าซื่อใจคดและคิดว่าตนชอบธรรม คำว่า *มนุษย์*
ในที่นี้เป็นคำเรียกทั่วไปที่น่าจะหมายถึง พวกยิว บริบทของบทที่ 2 นี้พูดถึงอคติที่พวกยิวมีต่อ
คนต่างชาติ เปาโลตั้งข้อหาพวกเขาว่า **ไม่มีข้อแก้ตัว** คำที่แปลเช่นนี้ (*อานาพอลอกีทอส*) แปล
ตรงตัวได้ว่า ‘ปราศจากคำแก้ต่าง’ ในบริบทเชิงศาลกฎหมาย พวกยิวที่คิดว่าตนชอบธรรมและ
ชอบวิจารณ์คนอื่น ก็ไม่มีข้อแก้ตัวต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในยามที่พวกเขาวิจารณ์คนต่างชาติ
(คำที่แปลว่า **กล่าวโทษ** (*คริโน*) ในบริบทตรงนี้ แปลว่า **ชอบวิจารณ์**) อยากรู้ก็ตาม ที่พวกเขาทำ
แบบนั้นก็เท่ากับกล่าวโทษตัวเอง เพราะเหตุใดนะหรือ ก็เพราะพวกเขาเองก็มีความผิดในเรื่อง
ความบาปเหล่านั้นที่ถูกสาธยายไว้ในท้ายบทที่ 1 นั่นเอง (ถึงแม้ว่าจะผิดแบบลึบๆก็ตาม)

รม 2:2-4 แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็น
ตามความจริง 3 โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยัง
ประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้
4 หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของ
พระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่

เปาโลชี้ให้เห็นว่า การพิพากษาของพระเจ้าจะตกลงบนใครก็ตามที่มีความผิดในเรื่อง
ความบาปเหล่านั้นที่ได้ถูกแจกแจงไว้ในท้ายบทที่ 1 ท่านได้ถามคำถามสองคำถามซึ่งไม่ต้องการ
คำตอบ (เพราะคำตอบชัดเจนอยู่แล้ว) คำถามก็คือ (1) โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่
ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการ
พิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว และ (2) หรือว่าท่านประมาทพระ

กรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า “พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่”

คำถามที่สองมีอะไรให้อธิบายหลายอย่าง คำที่แปลว่า **ประมาท** (*คาทาพรอนไอ*) มีความหมายในเชิง ‘ถูกลูกแคลนคนอื่น’ ความหมายก็คือ พวกยิวถูกลูกคนต่างชาติในเรื่องความชั่วร้ายของพวกเขา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พวกยิวที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมกำลังทำอยู่ก็คือ การดูถูกความอดทนของพระเจ้าผู้ทรงกำลังอดทนต่อคนต่างชาติที่บาปหนักจนกว่าพวกเขาจะได้ฟังข่าวประเสริฐ ความจริงก็คือว่า “พระกรุณาคุณของพระเจ้า” เป็นสิ่งที่นำเราให้กลับใจใหม่ แนวคิดก็คือ เป็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าที่ยอมให้เรามาถึงจุดที่เรากลับใจได้ พระคุณที่มีอำนาจมากยิ่งขึ้นที่ดึงคนให้กลับใจใหม่โดยที่เขาไม่อาจต้านทานได้ไม่ใช่สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้ แทนที่จะเป็นแบบนั้นประเด็นก็คือว่า พวกยิวที่คิดว่าตนชอบธรรมเพิกเฉยต่อพระกรุณาคุณของพระเจ้าที่ยอมให้แม้แต่คนบาปที่ชั่วช้าที่สุดก็กลับใจได้

รม 2:5 แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงล่าสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ **ประจักษ์** ในทางตรงกันข้าม การคิดว่าตนชอบธรรมนั้นกลับจะนำพระพิโรธของพระเจ้าให้ตกลงบนใจแข็งกระด้างที่ไม่ยอมกลับใจของพวกเขา คำที่แปลว่า **ล่าสม** (*ซีซาอูริค โซ*) มีความหมายว่า ‘รวบรวม’ หรือ ‘ฝากกองทุนไว้ในคลัง’ (นั่นคือ ธนาการ) แม้แต่กองทุนเองก็มีดอกเบี้ย พวกยิวที่ใจแข็งกระด้างและไม่ยอมกลับใจก็กำลังล่าสมพระพิโรธของพระเจ้าไว้สำหรับตัวพวกเขาเอง เป็นความจริงที่ว่า วันนั้นกำลังใกล้เข้ามา ซึ่งเป็นวันที่พระพิโรธและการสำแดงของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าจะถูกเปิดเผย

รม 2:6-11 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา 7 สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ 8 แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม 9 ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่

จิตใจทุกคนที่ประพฤตินั้นชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย 10 แต่สง่าราศี เกียรติ และ
สันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย 11 เพราะว่า
พระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

คราวนี้เปาโลอธิบายว่าการพิพากษาที่จะมาถึงของพระเจ้าจะเกิดกับพวกยิวและคนต่าง
ชาติอย่างไร มันจะไม่มี การลำเอียง หรือเห็นแก่หน้าผู้ใด (นั่นคือ ไม่แยกแยะระหว่างยิวและต่าง
ชาติ) เปาโลไม่ได้กำลังพูดถึงวิธีที่จะได้รับความรอด แต่กำลังกล่าวว่า พระเจ้าจะทรงพิพากษาทั้ง
พวกยิวและคนต่างชาติโดยปราศจากความลำเอียง

เปาโลไม่ได้กำลังพูดว่า ชีวิตนิรันดร์ได้มาโดย “การทำความดี” (นั่นคือ การประพฤติดี)
แต่กำลังกล่าวว่า คนที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยต่างหากที่สุดท้ายแล้วจะได้ชีวิตนิรันดร์ วิธีที่
จะได้รับความรอดจะถูกพูดถึงโดยละเอียดต่อไปเริ่มจาก โรม 3:21 เป็นต้นไป

ในทางตรงกันข้าม คนที่เป็นคนอธรรมแบบเห็นได้ชัด (“มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟัง
ความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม”) จะเผชิญกับ “พระพิโรธและพระอาชญา” ของพระเจ้า (นั่น
คือ การพิพากษาของพระเจ้า) คำสองคำในพระคัมภีร์ใหม่ที่ใช้เรียกพระพิโรธของพระเจ้ามีการ
ใช้ตรงนี้ คำที่แปลว่า **พระพิโรธ** (*θυμος*) มีความหมายในเชิง ‘ความโกรธ’ คำที่แปลว่า **พระ
อาชญา** (*οργη*) มีความหมายในเชิง ‘ปฏิกิริยาอันยาวนานที่มีต่อความบาป’ (นั่นคือ การ
พิพากษา)

ในความหมายแบบเดียวกัน คนที่เลือกดำเนินชีวิตในความบาปก็จะพบกับ “ความทุกข์
เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤตินั้นชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย” วิธีทางของ
คนละเมียดก็ยากลำบาก ไม่เพียงมีการพิพากษาที่อยู่ในกายภาคน้ำเท่านั้น คนเหล่านี้ต้องเจอกับ
ความยากลำบากและความปวดร้าวในจิตใจตลอดทั้งชีวิตด้วย ความบาปย่อมนำมาซึ่งความยาก
ลำบากเสมอ นี่เป็นเรื่องจริงไม่ว่าคนบาปนั้นจะเป็นยิวหรือคนต่างชาติก็ตาม และในทางกลับกัน
จะมี “สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่าง
ชาติด้วย” ความหมายก็คือว่า คนที่แสวงหาความชอบธรรมของพระเจ้า ทำดีต่อเบื้องพระพักตร์

พระเจ้า จะได้รับพระพรเป็นเกียรติ สันติสุข และสง่าราศี แม้กระทั่งในชีวิตนี้ อีกครั้งที่นี้ไม่เกี่ยวว่าจะเป็นยิวหรือต่างชาติ ความจริงที่เปาโลกำลังพูดถึงถึงอยู่นี้กำลังทำให้พวกยิวจำนวนมากในสมัยนั้นที่ใจแข็งกระด้างและคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมต้องรู้สึกตัว เพราะว่าความจริงก็คือ “พระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย” นี่คงทำให้พวกยิวหลายคนต้องตกใจเพราะพวกเขาคิดว่าพระเจ้าคงจะปฏิบัติต่อพวกเขาเป็นพิเศษเพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นยิว

รม 2:12-16 เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็ต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ 13 (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม 14 เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านั้นแม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง 15 คือแสดงให้เห็นหลักความประพฤติที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขา ด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา) 16 ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พวกยิวที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมเชื่อว่าความชอบธรรมของตนนั้นขึ้นอยู่กับการมีบัญญัติของโมเสส กล่าวในอีกแง่หนึ่งก็คือ พวกเขาฟังพระบัญญัติและการถือรักษาข้อปฏิบัติแบบผิวดินเพื่อที่จะเป็นคนชอบธรรม อย่างไรก็ตาม เปาโลชี้ให้เห็นว่า “เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็ต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ” คนต่างชาติที่ไม่มีพระราชบัญญัติของพระเจ้าจะต้องถูกพิพากษาเพราะความบาปของตนอยู่แล้ว นอกจากนี้ พวกยิวที่มีพระราชบัญญัติก็จะถูกพิพากษาโดยพระราชบัญญัติเพิ่มอีกด้วย

เปาโลพูดถึงความจริงแท้ข้อหนึ่ง การแค่มิพระราชบัญญัติหรือได้ยืนยันทุกสัปดาห์ที่
ธรรมศาลาไม่ได้ทำให้ใครเป็นผู้ชอบธรรมได้ การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติต่างหากที่ได้ผล
(อีกครั้งที่เปาโลยังไม่ได้พูดถึงความชอบธรรมที่แท้จริงของพระเจ้าโดยความเชื่อ แต่ท่านแค่
กำลังเริ่มในจุดที่เป็นสิ่งที่ผู้อ่านคิด ที่คิดว่าการรักษาพระบัญญัติจะทำให้พวกเขาเป็นคนชอบ
ธรรมได้) ท่านชี้ให้เห็นต่อไปว่าเมื่อคนต่างชาติ ที่ไม่อาจเข้าถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้
ประพฤติตามหลักการต่างๆที่มีอยู่ในพระราชบัญญัติที่พวกเขาไม่มี พวกเขา ก็แสดงให้เห็นถึง
พระราชบัญญัติของพระเจ้าในตัวพวกเขาแล้ว

เห็นได้ชัดว่าเปาโลบอกเป็นนัยว่า พระเจ้าได้ทรงจารึกพระราชบัญญัติฝ่ายศีลธรรมและ
จริยธรรมพื้นฐานลงในใจมนุษย์แล้ว มันคือพระฉายของพระเจ้าที่ได้ถูกประทับลงในใจมนุษย์
ในวันที่ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา แต่มันก็ถูกทำให้แปดเปื้อนและเสื่อมทรามไปเพราะความบาป
แต่ถึงอย่างไรแล้ว สิ่งนี้ก็ยังมิอยู่ นอกจากนี้ ใจสำนึกผิดชอบของมนุษย์ก็เป็นพยานอยู่ภายในใจ
เรา มันกล่าวโทษ (นั่นคือ แทงใจเรา เมื่อเรากำลังจะทำสิ่งที่ผิด) หรือในทางกลับกัน มันกล่าวชม
เราเมื่อเราทำสิ่งที่ดี คำที่แปลว่า แก้ว (อะพอลอเจอไม) มีความหมายเชิงแก้ต่างให้ตัวเอง เช่น
เมื่อโดนกล่าวหา เป็นต้น สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้ก็คือว่า (1) พระเจ้าได้ทรงจารึกบัญญัติด้านศีลธรรม
และจริยธรรมพื้นฐานไว้บนใจมนุษย์แล้วและ (2) พระองค์ทรงกล่าวโทษหรือไม่ก็ชมเชยเราใน
การกระทำของเราผ่านทางใจสำนึกผิดชอบของเราซึ่งพระองค์ได้ทรงใส่ไว้ในตัวเราแล้ว

ดังนั้น ทั้งยิวและคนต่างชาติจะถูกพระเจ้าพิพากษาผ่านทางพระราชบัญญัติของโมเสส
ซึ่งเป็นลายลักษณ์อักษร (สำหรับพวกยิว) หรือพระราชบัญญัติด้านศีลธรรมของพระเจ้าที่ถูก
จารึกไว้บนใจมนุษย์ (สำหรับคนต่างชาติ) “ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์
โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น” กล่าวอีกแง่หนึ่งก็คือ ทั้งยิว
และคนต่างชาติจะถูกพระเจ้าพิพากษา หลักเกณฑ์ของพระราชบัญญัติในตอนนี้อาจแตกต่างกัน
แต่การพิพากษาของพระเจ้าก็จะชอบธรรมสำหรับทั้งสองพวก

รม 2:17-20 คุณเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้น
อวด 18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้
เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ 19 และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คน
ทั้งหลายที่อยู่ในความมืด 20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้
และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น

ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงทวีความรุนแรงของคำกล่าวโทษของท่านต่อพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบ
ธรรมให้รุนแรงมากยิ่งขึ้น ท่านกล่าวว่า พวกยิวฟังในพระราชบัญญัติ ความหมายก็คือ พวกเขา
ฟังมันเพื่อความชอบธรรมของตน พวกเขาอวดว่าตนรู้จักพระเจ้า รู้พระประสงค์ของพระองค์
และเลือกที่จะมีศีลธรรมที่สูงส่งกว่าในชีวิต (“เห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ”) เพราะว่าพวกเขา “ได้
เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ” ทุกสัปดาห์ที่ธรรมศาลา พวกเขาเชื่อว่าตัวเองเหนือกว่าในด้านศีล
ธรรม พวกเขาถือว่าตัวเองเป็นผู้นำทางให้แก่คนต่างชาติที่มีดบาดฝ่ายศีลธรรมและบรรดาผู้ที่
อาศัยอยู่ในความมืดแห่งความบาป พวกเขาภูมิใจที่ได้สอนคนโง่และผู้เข้จริตศาสนาใหม่ๆ คำ
ที่แปลว่า เด็ก (นีฟิออส) หมายถึง ผู้ที่ฟังเข้จริตศาสนา ยิว คนเหล่านี้มีเพียง “แบบอย่างของความรู้
และความจริง” ของพระราชบัญญัตินั้น ความหมายก็คือ ผู้เข้จริตใหม่นี้เข้าใจเพียงไอเดียคร่าวๆ
เกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าและพระราชบัญญัติ พวกยิวที่เก่งๆจึงภูมิใจในความรู้ที่มากกว่า
ของตนและความเหนือกว่าในด้านศีลธรรมของตน ซึ่งเหนือกว่าแม้แต่พวกยิวที่ฟังเข้จริตด้วย
ซ้ำ

รม 2:21-22 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่า
ไม่ควรลัทธิยิว ตัวท่านเองลัทธิหรือเปล่า 22 ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วง
ประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า

คราวนี้อัครทูตผู้เริ่มแทงใจดำ ท่านเริ่มโดยคำถามแทงใจว่า “ท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่น
จะไม่สอนตัวเองหรือ” ที่เจาะจงยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า ท่านจี้จุดไปที่ความบาปซ่อนเร้นของพวก
ยิวหน้าซื่อใจคดที่คิดว่าตัวชอบธรรม พวกเขาเทศนาว่าการขโมยเป็นบาป แต่พวกเขาก็มีความผิด

โทษฐานที่ไม่เชื่อสัตย์ในกิจการส่วนตัวของตน พวกเขาเทศนาว่าการล่วงประเวณีเป็นบาป แต่ก็มีความผิดโทษฐานทำผิดศีลธรรมเอง พวกเขาเทศนาว่าการไหว้รูปเคารพเป็นบาป แต่ก็ได้กำไรจากการทำธุรกิจเกี่ยวกับวิหารรูปเคารพ คำที่แปลว่า **ปล้นวิหาร (เฮียโรซูเลโอ)** แปลตรงตัวว่า ปล้นวิหารรูปเคารพ อาจเป็นไปได้ว่าพวกยิวบางคนมีความผิดโทษฐานขโมยเครื่องบูชาที่ถูกทิ้งไว้สำหรับพวกเทพเจ้า และอาจหมายถึงการทำธุรกิจกับวิหารเหล่านั้นด้วย เป็นเรื่องปกติในโลกโรมันสมัยศตวรรษแรกที่วิหารรูปเคารพและศาลเจ้าจะขายเนื้อสัตว์และอาหารส่วนที่เหลือในราคาที่ลดจากปกติ ในที่นี้เปาโลอาจกำลังโจมตีพวกยิวที่เทศนาว่าการไหว้รูปเคารพเป็นบาปแต่ก็แอบซื้อเนื้อสัตว์จากวิหารเหล่านี้ในราคาถูก

รม 2:23-25 ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า 24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้ายกเพราะท่านทั้งหลาย' 25 ถ้าท่านประพฤติตามพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย

ความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาถูกเปิดโปง ในด้านหนึ่งพวกเขาอวดอ้างตัวเองในพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่พวกเขาก็แอบละเมิดพระราชบัญญัตินั้นและลบหลู่พระเจ้าแห่งพระราชบัญญัตินั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงทำให้พระนามพระเจ้าเป็นที่หมิ่นประมาทในท่ามกลางพวกคนต่างชาติผู้ซึ่งรู้ถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาดี มันขัดแย้งกันเองตรงที่ว่า พวกเขาซึ่งอ้างตัวว่าเป็นพลไพร่ของพระเจ้าผู้ชอบธรรม ได้หมิ่นประมาทพระองค์โดยความอธรรมแบบลับๆ ของตนซึ่งเป็นที่ทราบดีในหมู่คนที่อยู่รอบๆตัวพวกเขา

จากนั้นเปาโลได้ยกคำพูดแบบถอดความจาก อิสยาห์ 52:5 (หรืออาจเป็น 2 ซามูเอล 12:14) ที่บอกว่า การเข้าสุหนัตก็มีประโยชน์จริงถ้าพวกยิวรักษาพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม โดยการแอบละเมิดพระราชบัญญัติ การเข้าสุหนัตของพวกเขาก็กลายเป็นสิ่งไร้ค่า มันก็เท่ากับว่าไม่ได้เข้าสุหนัตเลย พวกยิวภูมิใจในการเข้าสุหนัตของตนและยังใช้คำนี้เป็นคำเหมือนของคำว่า

ศาสนายิวด้วยซ้ำ ในแบบเดียวกัน พวกคนต่างชาติก็มักถูกเรียกว่า ‘ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต’ ซึ่งสำหรับพวกเขาแล้วก็เป็นคำเหมือนของคำว่าความอธรรม อย่างไรก็ตาม เปาโลชี้ให้เห็นว่า การแอบละเมิดพระราชบัญญัติอย่างหน้าซื่อใจคดในชีวิตส่วนตัวของพวกเขา พวกเขาก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจากคนต่างชาติเลย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงกลายเป็น ‘ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต’ (นั่นคือ คนอธรรมเหมือนคนต่างชาติที่พวกเขาถูกคุกคาม)

รม 2.26-27 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตยังประพฤติตามความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หน้ตนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หน้ตแล้วไม่ใช่หรือ 27 และคนที่ทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หน้ตซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสู่หน้ตแล้ว แต่ยังคงละเมิดพระราชบัญญัตินั้น

ดังนั้นเปาโลจึงก้าวไปสู่หลักเหตุผลขั้นต่อไป ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต (นั่นคือ คนต่างชาติ) รักษาหลักการด้านศีลธรรมและจริยธรรมของพระราชบัญญัติ (ซึ่งพระเจ้าได้ใส่ไว้แล้วในใจของพวกเขา) การไม่เข้าสู่หน้ตของพวกเขา (ความอธรรมหรือความไม่ชอบธรรม) จะไม่ถือเหมือนกับว่าเป็นการเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ คำว่า ถือเหมือนกับว่า (ลอกิคซอไม) เป็นคำที่จะใช้บ่อยในบทต่อๆไปที่พูดถึงความชอบธรรมที่ถูกถือเอา มันมีความหมายว่า ‘ถูกนับว่าเป็นของ’ หรือ ‘ถูกถือเอาว่าเป็นของ’ หรือ ‘ถูกคิดเอา’ ใจความสำคัญก็คือว่า ถ้าคนต่างชาติกระทำความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า (ซึ่งมีจารีกอยู่ในใจของพวกเขา) พวกเขาจะไม่ถูกถือว่าเป็นเหมือนยิวที่ควรปฏิบัติเช่นนั้นหรือ

นอกจากนี้ หากเป็นตามที่ว่า พวกเขา (คนต่างชาติที่เกิดมาโดยไม่ได้เข้าสู่หน้ต) จะไม่พิพากษาพวกยิวที่หน้าซื่อใจคดที่ละเมิดตัวอักษรและสัญลักษณ์ของพระราชบัญญัติ (นั่นคือ การเข้าสู่หน้ต) หรือ คราวนี้เปลี่ยนข้างฝ่ายที่ได้เปรียบแล้ว เมื่อก่อนพวกยิวหน้าซื่อใจคดที่คิดว่าตัวชอบธรรมนั่งพิพากษาพวกคนต่างชาติที่ถูกมองว่าเป็นคนอธรรม อย่างไรก็ตาม เมื่อความจริง

ปรากฏ คนต่างชาติเหล่านั้นที่มีศีลธรรมและถือว่าชอบธรรมกว่าด้วยซ้ำได้กลายเป็นผู้พิพากษา พวกยิวหน้าซื่อใจคดผู้ซึ่งชีวิตส่วนตัวนั้นเต็มไปด้วยความบาป

รม 2:28-29 เพราะว่ายิวแท้ มีโซคนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หน้ดแท้ ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หน้ดซึ่งปรากฏที่เนื้อหน้งเท่านั้น 29 คนที่เป็ยิวแท้ คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสู่หน้ดแท้ันั้นเป็เรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้น พระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

จากนั้นเปาโลก็โจมตีความเชื่อตามประเพณีอย่างหนึ่งของพวกยิวที่คิดว่าตนชอบธรรม ถึงแม้ว่าจะมีสิ่งทีเรียกว่า การเป็ยิวตามสัญชาติ ก็ตาม แต่อัครทูตเปาโลก็โจมตีด้านทีเป็ฝ่ายวิญญาณของสิ่งนี้ นั่นคือ การเป็ยิวพลไพร่ของพระเจ้า การเข้าสู่หน้ดของร่างกายไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องนี้เลย แต่คนที่เป็ยิวพลไพร่ของพระเจ้าจริงๆ (นั่นคือ ยิว) ก็เป็เช่นนั้นในฝ่ายวิญญาณ ใจของพวกเขาก็เข้าสู่หน้ดแล้ว นั่นคือ ใจของพวกเขาก็ยอมจำนนต่อพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงเป็ยิวพลไพร่ของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณ และไม่ได้เป็เช่นนั้นโดยการปฏิบัติตามบทบัญญัติทีเป็ตัวอักษรของโมเสส พวกเขาได้รับคำสรรเสริญจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์ กล่าวอีกแง่ก็คือ การเข้าสู่หน้ดฝ่ายร่างกายไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการเป็ยิวพลไพร่ของพระเจ้า อย่างหลังนี้เป็เรื่องฝ่ายวิญญาณและเกี่ยวข้องกับจิตใจ

*****

ภาพรวมของโรม 3: ในยี่สิบข้อแรกของโรม 3 เปาโลได้นำการกล่าวโทษมนุษยชาติทีบาปหนาไปถึงขีดสุด ในเนื้อหาส่วนแรกของบทนี้ (ข้อ 1- 20) ท่านพูดถึงพวกยิวทีมีใจไม่เชื่อ และคิดว่าตัวเองชอบธรรมต่อไปอีก บทที่ 2 พูดถึงข้อสรุปทีว่าพวกยิวทีคิดว่าตัวเองชอบธรรมทีมีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพอๆกับคนต่างชาติทีถือผี ความคิดดังกล่าวทำให้พวกยิวทีคิดว่าตัวเองชอบธรรมต้องเดือดดาล ดังนั้น ในเนื้อหาส่วนแรกของโรม 3 เปาโลจึงพูดถึงการทีพวกเขาไม่ยอมรับว่าตัวเองผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า มีแนวคิดสองด้านถูกพูดถึงพร้อมกัน แนวคิดแรกพูดถึงคนอิสราเอลทีถือว่าตัวเองชอบธรรม แนวคิดทีสองคือการทีเปาโลหักล้างข้อโต้แย้งของ

พวกเขา อาจเป็นได้ว่าเปาโลในฐานะที่เป็นคนยิวเหมือนกันคาดไว้ก่อนแล้วว่าพวกยิวจะได้แย้ง หรืออาจเป็นได้ว่าท่านเคยได้ยินข้อโต้แย้งของพวกยิวมาก่อนแล้วในขณะที่ท่านต้องโต้แย้งกับ พวกเขาตลอดการรับใช้ของท่าน ไม่ว่าจะจะเป็นความเป็นไปได้ไหน หลักการใช้เหตุผลของท่านก็ ชับซ้อนและพุ่งเป้าไปที่ความเชื่อของพวกยิวในสมัยนั้น หลักการใช้เหตุผลในที่นี้ก็มีความ คล้ายคลึงกับที่พระเจ้าทรงใช้ในการ ‘โต้แย้ง’ กับพวกอิสราเอลในพระธรรมมาลาคี ข้อโต้แย้ง ของพวกเขาถูกนำเสนอและตามมาด้วยคำตอบอันมีเหตุผลของเปาโล

ในส่วนสุดท้ายของบทนี้ (ข้อ 21-31) เปาโลก็ได้บรรลุถึงยอดบนสุดของเนื้อหาสามบท แรกของพระธรรมโรม หลังจากได้พูดถึงความผิดของมนุษย์ทุกคนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า แล้ว คราวนี้อัครทูตเปาโลก็บอกถึงทางแก้ปัญหาก็ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้ นั่นคือ การเป็นผู้ ชอบธรรมโดยความเชื่อ ความจริงที่เป็นหลักคำสอนอันยิ่งใหญ่ที่สุดประการหนึ่งของพระ คัมภีร์ทั้งเล่ม ได้ถูกอัดแน่นอยู่ในพระธรรมตอนสั้นๆ นี้ ความจริงที่สำคัญๆ เช่น การถูกทำให้ เป็นผู้ชอบธรรม, ความเชื่อ, พระคุณ, การทรงไถ่, การลบล้างพระอาชญา และพระราชบัญญัติ ได้ถูกนำเสนอ เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลกำลังพูดกับพวกยิวที่มีความเชื่อหลากหลายที่สับสน ระหว่างความเชื่อในพระคริสต์และการประพฤติตามบัญญัติของ โมเสส ด้วยเหตุนี้ จึงมีการ อ้างอิงถึงหลักศาสนศาสตร์ที่สำคัญๆของพระคัมภีร์เดิมซึ่งเป็นสิ่งที่พวกยิวคุ้นเคยและรู้จักดี

รม 3:1-2 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หน้ดนั้นจะมี ประโยชน์อะไร 2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระ คำรัสของพระเจ้า

เปาโลเริ่มต้นด้วยการพูดถึงปฏิกิริยาของพวกยิวที่มีต่อข้อสรุปของบทที่ 2 ที่ท่านคาด หมายไว้แล้ว ที่ว่าพวกยิวก็มีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพอๆกับคนต่างชาติตามที่ได้ออก ไว้ในบทที่ 1 ข้อโต้แย้งของพวกเขาก็คือว่า “พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร” หรือการเข้า สู่หน้ดมีประโยชน์อะไร คำที่แปลว่า (ข้อ)ได้เปรียบ (เพริชชอส) อาจแปลได้อีกหลายความหมาย โดยหนึ่งในนั้นคือ ‘ความเหนือกว่า’ กล่าวในอีกแง่ก็คือว่า ‘พวกยิวเหนือกว่าตรงไหน’ เราเห็น ได้ชัดถึงอคติและความเยอหยิ่งของพวกยิวในศตวรรษแรก พวกเขาคิดเอาเองว่าตัวเองมีความ

เหนือกว่าในเรื่องฝ่ายวิญญาณเมื่อเปรียบเทียบกับคนต่างชาติที่อยู่รอบๆตัวพวกเขา คำว่า ‘การเข้าสู่หน้ด’ ในที่นี้ก็เป็นคำเหมือนของการเป็นยิว กล่าวในอีกแง่ก็คือ พวกยิวที่ไม่เชื่อถามว่า ‘แล้วการเป็นยิวมันมีประโยชน์ตรงไหน’

คำตอบของเปาโลก็คือ ‘มีประโยชน์มากในทุกสถาน’ การเป็นยิวนั้นมีข้อดีหลายประการ อย่างไรก็ตาม ข้อดีหลักก็คือว่า “พวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระคำรัสของพระเจ้า” (คำว่า *เป็นต้นว่า* (โพรตอน) มีความหมายว่า ‘ปฐม’) คำที่แปลว่า *พระคำรัส* (ลอกเกีย) เป็นคำที่น่าสนใจ มันเป็นคำที่แตกออกมาจากคำว่า *ลอกอส* มันแปลตรงตัวว่า “การเอื้อนเอ่ย” อย่างไรก็ตาม ในบริบทนี้ มันน่าจะหมายถึงพระวณะของพระเจ้า กล่าวอีกแง่ก็คือ เปาโลกล่าววว่า พวกยิวมีข้อได้เปรียบเหนือคนต่างชาติตรงที่วว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะส่งต่อพระวณะของพระองค์ผ่านทางพวกเขา

รม 3:3-4 ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ 4 ขอพระเจ้าอ่ยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพุดมุสาท้ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้ววว่า ‘เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏวว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจชัยพระองค์’

ข้อโต้แย้งต่อมาของพวกยิวถูกนำเสนอ “ถ้ามีบางคนไม่เชื่อละ” นั่นคือวว่า จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามีพวกอิสราเอลบางคนไม่เชื่อในพระสัญญาต่างๆของพระเจ้าที่มีอยู่ในหนังสือพระราษบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ต่างๆ “ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ” นี่อาจจะเป็นข้อโต้แย้งที่แสดงถึงปฏิกิริยาของพวกยิวที่มีต่อสิ่งที่เปาโลได้กล่าวไว้ นั่นคือ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ดังนั้น นี่จึงเป็นสิ่งที่พวกยิวโต้แย้ง ‘โอเค ถ้าคนเรากลายเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อจริงๆ ตามที่ท่านวว่า แล้วความไม่เชื่อของพวกยิวตั้งมากมายจะทำให้พระสัญญาต่างๆของพระเจ้าเป็นโมฆะไหม’

เปาโลตอบข้อโต้แย้งที่สองนี้ (วลีที่วว่า “ขอพระเจ้าอ่ยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” เป็นวลีสำนวนที่จริงๆแล้วแปลวว่า ‘ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย’ ความหมายก็คือวว่า ‘ไม่ใช่อย่างแน่นอน’)

วลีที่ว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาทักขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” มีความหมายว่า ‘พระเจ้าทรงสัตย์จริงเสมอแม้ทุกคนจะเป็นคนโกหก’ หรือ ‘พระเจ้าทรงรักษาคำพูด แม้ว่าทุกคนจะผิดคำพูด’

จากนั้นเปาโลก็ยกคำพูดมาจาก สดุดี 51:4 “เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจรรย์พระองค์” เปาโลกำลังกล่าวว่า พระเจ้าจะทรงชอบธรรม นั่นคือ ถูกต้องในสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไปแล้ว (นั่นคือ ในพระวามะของพระองค์) วลีสุดท้ายเหมือนกับกรณีที่ทนายความนำเสนอคดีของเขาในชั้นศาล คำที่แปลว่า มีชัย (นิกาโอ) มีความหมายว่า ‘เอาชนะ’ กล่าวอีกแง่ก็คือ ในการยกคำพูดจาก สดุดี 51:4 เปาโลกำลังกล่าวว่า ‘พระเจ้าจะทรงมีชัยชนะเมื่อพระองค์นำเสนอความของพระองค์ต่อหน้าศาลแห่งความจริง’ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็จะทรงมีชัยต่อคำกล่าวอ้างของพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมในวันที่พวกเขาถูกตัดสินความในชั้นศาลแห่งความจริง

รม 3:5-8 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) 6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร 7 เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแก่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป 8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) ความฉิบหายของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ข้อโต้แย้งอันต่อไปของพวกยิวได้ถูกนำเสนอ (มันซับซ้อน) “แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)” ความคิดของพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมก็คือว่า ‘ถ้าความอธรรมของเราพิสูจน์ถึงความชอบธรรมของพระเจ้า พระเจ้าทรงอธรรมใหม่ที่ทรงพิพากษาเรา’ หรือกล่าวอีกแง่ก็คือ ‘ถ้าความอธรรมของเราสาธิตให้เห็นว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมขนาดไหน ทำไมพระองค์จะทรงพิพากษาเราด้วย’ ความหมายก็คือว่า ‘เรากำลังช่วยพระองค์ด้วย

ซ้ำในการเป็นคนอธรรม เราเป็นเหมือนภาพตรงข้ามเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงชอบธรรมขนาดไหน ดังนั้น พระองค์จะไม่ทรงอธรรมหรือในการพิพากษาเรา เปาโลแค่กำลังยกการใช้เหตุผลแบบโง่ๆของคนบางคน

อีกครั้งที่คำตอบคือ “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย” ซึ่งแปลว่า ‘ไม่แน่นอน’ อย่างไรก็ตามพวกยิวก็กลับถามอีกว่า “เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร” ความหมายก็คือ ‘แล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาเราได้ยังไง’

เปาโลโจมตีการใช้เหตุผลแบบโง่ๆของพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมต่อไป “เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอัสดีของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแก่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป” ความหมายก็คือ ‘ถ้าความจริงของพระเจ้าถูกยกชูเพราะความบาปของข้าพเจ้า ซึ่งได้นำสง่าราศีมาสู่พระเจ้า แล้วทำไมพระองค์ถึงจะยังพิพากษาข้าพเจ้าอีก’ หรือ ‘ถ้าข้าพเจ้าสงเคราะห์พระเจ้าแล้วในการเน้นย้ำความจริงของพระองค์ผ่านทางความบาปของข้าพเจ้า แล้วพระองค์จะทรงพิพากษาข้าพเจ้าเพราะเหตุนั้นได้ยังไง’

บางคนถึงขนาดกล่าวหาเปาโลว่าสนับสนุนให้คนทำบาปเพื่อนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าด้วยซ้ำ ท่านชี้ให้เห็นว่าท่านถูกกล่าวร้ายโดยข้อกล่าวหาดังกล่าว เห็นได้ชัดว่าพวกยิวบางคนที่กรุงโรมทราบถึงคำกล่าวร้ายนั้น คนที่มีความผิดในเรื่องนี้จะโดนพระเจ้าพิพากษา

รม 3:9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน ท่านกำลังนำผู้อ่านไปถึงข้อสรุป เปาโลซึ่งกล่าวในฐานะที่เป็นยิว ถามว่า “พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ” พวกยิวที่ตามประวัติศาสตร์แล้วได้รับความจริงของพระเจ้าผ่านทางพระวจนะของพระองค์ที่จารึกเป็นลายลักษณ์อักษร ดีกว่าพวกคนต่างชาติที่ถือผีและไม่มีพระเจ้าหรือ “เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของ

บาปทุกคน” ในบทที่ 1 และ 2 เห็นได้ชัดว่าทั้งคนต่างชาติและพวกยิวที่เคร่งศาสนาและถือว่าตัวชอบธรรมต่างก็มีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

รม 3:10-12 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย
11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า 12 เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้
ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย

เพื่อยกเหตุผลสนับสนุนคำกล่าวโทษของท่าน เปาโลจึงยกคำพูดจาก สดุดี 14:1-3 (หรือ สดุดี 53:1-3) เพื่อตอบข้อสรุปของท่านที่ว่า “ทุกคนอยู่ใต้อำนาจของบาป” ท่านได้ยกคำพูดที่ว่า “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย’ วลีที่ว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว’ นั้นก็หมายรวมถึงพวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมด้วย เพราะว่า “ต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน”

เพื่อเสริมประเด็น ไม่มีมนุษย์สักคน (ยกเว้นพระเยซูคริสต์) ที่เป็นคนชอบธรรมร้อยเปอร์เซ็นต์ เปาโลเริ่มกล่าวถึงหลักการเรื่องความชอบธรรม ในความหมายที่สูงส่งที่สุดนั้น คำๆ นี้พูดถึงการไม่มีบาปเลยสักคน ดู อีสายห์ 64:6 มนุษย์ที่บาปหนาและล้มลงนั้นไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่ได้กำลังแสวงหาพระเจ้าวันเสียแต่ว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงชักจูงพวกเขา พวกเขาเป็นเหมือนแกะที่หลงหาย พวกเขาได้หันไปเดินในทางของตัวเอง พวกเขาจึงออกนอกเส้นทาง น่าสนใจตรงที่ว่า ในพระคัมภีร์ใหม่นั้นคำว่า บาป (*ฮาร์มาเทีย*) (ข้อ 9) ก็แปลได้ด้วยว่า ‘หลงเงินไปจากวิถีแห่งความชอบธรรม’ แม้แต่คนที่คิดว่าตัวชอบธรรมที่สุดก็ยังเป็น *คนไร้ค่า* สำหรับพระเจ้าเหมือนกับผ้าขี้ริ้วในอิสายห์ 64:6 ตรงข้ามกับความดีเลิศของพระเจ้า “ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย” ความดีของมนุษย์ที่พึ่งความชอบธรรมของตัวเองนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับความดีของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แล้วก็เทียบกันไม่เห็นฝุ่น ข้อสรุปง่ายๆ ก็คือว่า จะเป็นยิวหรือต่างชาติก็ไม่ต่างกัน *ทุกคนล้วนอยู่ใต้อำนาจของบาป ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย*

เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลกำลังพูดถึงเรื่องในชั้นศาลด้วย ความชอบธรรมในบริบทนั้นพูดถึงความไม่มีผิดต่อหน้ากฎหมาย ในบริบทนี้ ความชอบธรรมก็คือ ความไม่มีผิดต่อหน้ากฎหมาย ความบาป การกล่าวโทษของเปาโลก็คือว่า ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีใครที่ไม่มีผิด ผิด ทุกคนล้วนมีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

รม 3:13-18 ถ้าคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้อริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย 14 ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น 15 เท้าของเขาวิ่งวุ่นในการทำให้นองเลือด 16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ 17 และเขาไม่รู้จักรางแห่งสันติสุข 18 ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า'

เพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหาของท่าน อัครทูตเปาโลในฐานะอัยการได้นำเสนอหลักฐาน
ปรักปรำ

(1) ถ้าคอของมนุษย์ชาติ (ทั้งยิวและคนต่างชาติ) คือ “หลุมฝังศพที่เปิดอยู่” ท่านใช้ภาพประกอบที่แสดงให้เห็นถึงหลุมฝังศพที่ถูกเปิดไว้ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงเปรียบเทียบความน่าหมิ่นของคำพูดมนุษย์ว่าเป็นเหมือนกับศพที่เน่าเปื่อย

(2) “เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง” ความบิดเบือนของใจมนุษย์คือหลักฐานที่พิสูจน์ให้เห็นชัดเจน

(3) “ภายใต้อริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย” งูร้ายคือ งูที่พบในตะวันออกกลาง โดยคิดกันว่าเป็นงูเห่าอียิปต์ที่พิษของมันปกคลุมแล้วทำให้ตายได้ พิษของมันอยู่ในถุงใต้อริมฝีปากของมัน เปาโลจึงเชื่อมโยงความคล้ายคลึงนี้กับมนุษย์ที่มักพ่นพิษบ่อยในสิ่งที่เขาพูด

(4) นอกจากนี้ “ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น” อีกครั้งที่เราทุกคนต่างมีประสบการณ์ร่วมกันในเรื่องนี้

(5) นอกจากนี้ ประสบการณ์เราก็ก็นั่นว่า มนุษย์ชาติมักจะ “วิ่งวุ่นในการทำให้นองเลือด”

หลักฐานอีกหลายรายการต่อมาเป็นผลลัพธ์ของความบาป แต่ก็ก็เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความบาปเองด้วย

(6) “ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์” คำที่แปลว่า ความพินาศ (*ซุนทริมมา*) แปลตรงตัวว่า ‘ที่ถูกทำให้แตกร้าว’ ความบาปทำให้หลายชีวิตและครอบครัวต้องแตกร้าวจริงๆ คำที่แปลว่า ความทุกข์ (*ทาลิโพเรีย*) มีความหมายว่า ‘ความยุ่งยาก’ และ ‘ความหายนะ’ อีกครั้งที่วิถีทางของคนละเมิดก็ยากลำบาก ผู้คนที่ใช้ชีวิตในความบาปก็จะพบในไม่ช้าว่ามันไม่สวยหรูหรือง่ายตายเลย แต่พวกเขาก็ไม่ค่อยโทษตัวเอง และโทษคนอื่นประจำ

(7) เห็นได้ชัดว่า “และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข” สันติสุขในใจเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นของความสุข ชาวโลกอาจมีความสุขแค่ชั่วครั้งชั่วคราว แต่พวกเขาไม่มีสันติสุขและไม่มีความสุขที่แท้จริงอย่างแน่นอน พวกเขาช่างน่าสังเวชจริงๆ!

(8) หลักฐานชิ้นสุดท้ายที่ปรับโทษพวกเขาก็คือ “ในแววดาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า”

รม 3:19 บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

ถึงแม้ว่าเปาโลกล่าวโทษมนุษย์ชาติทุกคน ทั้งยิวและคนต่างชาติ แต่คราวนี้ท่านพุ่งเป้าไปที่พวกยิว การจูงใจคนบาปที่หลงระเริงให้เชื่อว่าเขาทำผิดนั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย อย่างไรก็ตาม การจูงใจคนที่คิดว่าตัวชอบธรรมและเคร่งศาสนาต่างหากที่ยาก ดังนั้น เปาโลจึงกลับมาที่พระราชบัญญัติของพวกยิวเพื่อพิสูจน์ข้อกล่าวหาของท่านเป็นครั้งสุดท้าย ท่านเตือนความจำพวกยิวว่า “เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ” กล่าวอีกแง่ก็คือ พระราชบัญญัติของพวกยิวมีไว้สำหรับพวกยิว การปิดปากเป็นเรื่องยาก แต่เปาโลก็ยกคำพูดจากพระคัมภีร์เดิมหลายข้อในข้อ 10-12 ท่านทำแบบนั้นเพื่อที่ปากของ

พวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมนั้นจะได้อยู่สุข สาระสำคัญของวลีสุดท้ายก็คือว่า คนทั้งโลกมีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า นั่นไม่ได้หมายรวมถึงคนต่างชาติเท่านั้น แต่รวมถึงพวกยิวด้วย

รม 3:20 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

เปาโลได้ให้ข้อสังเกตที่หลักแหลมเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติไม่ใช่หนทางที่ทำให้ใครเป็นคนชอบธรรมได้ มันเป็นเครื่องมือที่ใช้ปรับโทษคนมากกว่า พวกยิวหวังว่าจะใช้พระราชบัญญัติเป็นเครื่องมือที่ทำให้ตนชอบธรรม (นั่นคือ ความรอด) อย่างไรก็ตาม “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” บัญญัติระบุว่าอะไรเป็นบาปและระบุโทษของบาปนั้น มันจึงระบุว่าอะไรคืออาชญากรรม (นั่นคือ ความบาป) โดยตัวมันเองแล้วบัญญัติจึงไม่ใช่เครื่องมือเพื่อให้ใครชอบธรรม มันแค่ नियามข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับอาชญากรรมนั้นๆ (นั่นคือ ความบาป) ด้วยเหตุนี้ คนเราจึงมีความรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความผิด (นั่นคือ ความบาป)

ยกตัวอย่างเช่น คนๆหนึ่งอาจทำผิดโดยไม่รู้ตัวว่าทำผิด อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายก็มาถึงและอ่านบทบัญญัติให้พลเมืองที่กระทำผิดผู้นั้นฟัง พลเมืองคนนั้นมีความผิดมาก่อนแล้ว แต่เมื่อเขาได้ฟังบทบัญญัติ เขาก็ถูกแจ้งให้ทราบถึงความผิดของตน บทบัญญัติได้กลายเป็นเครื่องมือที่ทำให้เขาทราบถึงการกระทำผิดของเขา

สิ่งที่เปาโลกำลังชี้แจงก็คือว่า พวกยิวคิดว่าพระราชบัญญัติของโมเสสเป็นเครื่องมือที่ทำให้พวกเขาชอบธรรม (นั่นคือ ความรอด) อย่างไรก็ตาม มันกลับเป็นเครื่องมือที่ปรับโทษพวกเขาต่างหาก

รม 3:21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่ หลังจากระบุไป

แล้วว่าไม่มีผู้ใดชอบธรรมและพระราชบัญญัติเป็นมาตรฐานที่ระบุว่าอะไรเป็นความบาป อัครทูตเปาโลก็เริ่มเสนอทางแก้ปัญหของพระเจ้าสำหรับความผิดของมนุษย์ ท่านนำเสนอแนวคิดที่พวกยิวถือว่าเป็นของแปลก

ความชอบธรรมของพระเจามีให้นอกเหนือพระราชบัญญัติ (ของโมเสส) นอกจากนี้ความชอบธรรมก็มี “พระราชบัญญัติกับพวกศาสนาพยากรณ์เป็นพยานอยู่” แทนที่จะเป็นวิธีที่ทำให้ใครชอบธรรม พระราชบัญญัติกับพวกศาสนาพยากรณ์ (นั่นคือ พระคัมภีร์เดิม) จริงๆแล้วเป็นพยานถึงความชอบธรรมนอกเหนือพระราชบัญญัติ (พยานนั้นจะถูกนำเสนอในบทที่ 4) ประเด็นง่าย ๆ ก็คือว่า ความชอบธรรมในระดับสูงสุดนั้นมีให้นอกเหนือพระราชบัญญัติ สิ่งนี้มีบอกไว้แล้วในพระคัมภีร์เดิมเพื่อให้ทุกคนได้อ่าน

รม 3:22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน นี่เป็นครั้งที่สี่แล้วในพระธรรมโรมที่เปาโลใช้วลีที่ว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า” มันคือความชอบธรรมในระดับสูงสุด คือ มีความชอบธรรมในระดับเดียวกับพระเจ้าเอง ความชอบธรรมดังกล่าวไม่ได้เป็นมาโดยการพยายามรักษาพระราชบัญญัติ แต่เป็นมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ นอกจากนี้ความชอบธรรมของพระเจ้านี้ก็มีให้สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลกำลังชี้แจงว่า ความรอด (การได้มาซึ่งความชอบธรรมของพระเจ้า) มีให้แก่ทั้งยิวและคนต่างชาติและวิธีการสำหรับคนทั้งสองพวกก็เหมือนกัน เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน ทั้งยิวและคนต่างชาติต่างก็มีความผิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ตามที่ได้แจกแจงไว้โดยละเอียดแล้วในตอนต้นของพระธรรมเล่มนี้

รม 3:23 ดังนั้น จะเป็นยิวหรือคนต่างชาติก็ไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า วลีแรกได้ถูกยกเหตุผลประกอบไปเยอะแล้ว อย่างไรก็ตาม ท่านได้เสริมคำพยานอีกด้านที่ว่ามนุษย์ชาติที่บาปหนานั้นได้ “เสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” ความเสื่อมนั้นมีสองด้าน: (1) เราได้ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า กระนั้น ตั้งแต่ความบาปและ

ความผิดแห่งบาปได้เข้ามา เราก็เสื่อมจากสง่าราศีของพระองค์ผู้ทรงสร้างเรา (2) พระเจ้าทรงชอบธรรม พระคัมภีร์ได้สำแดงเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างมากมาย แต่เพราะการมีอยู่ของบาป เราจึงเสื่อมจากความชอบธรรมของพระองค์และจากสง่าราศีของพระองค์ไปมาก ดังนั้น อัครทูตเปาโลจึงสรุปสั้นๆ ในข้อ 23 ถึงการปรับโทษมนุษยชาติ สำหรับทั้งยิวและคนต่างชาติเหมือนกัน

รม 3:24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว ความชอบธรรมของพระเจ้าที่ถูกพูดถึงในข้อ 21 และ 22 ได้ถูกอธิบายจนกระจ่างแจ้ง (น่าสังเกตว่าคำว่า *ชอบธรรม (ดีไคออส)*, *ความชอบธรรม (ดีไคออส)* และถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (*ดีไคออส*) เป็นคำที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมากๆ ทุกคำล้วนเกี่ยวข้องกับแนวคิดเรื่อง ‘ชอบธรรม’) “ทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม” ในที่นี้เป็นแนวคิดที่สืบเนื่องต่อจากแนวคิดก่อนหน้าเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า ในการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้น เราจึงได้รับความชอบธรรมของพระเจ้าเอง นอกจากนี้ สิ่งนี้ก็ถูกประทานให้เรา “โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว”

ความจริงที่สำคัญยิ่งได้ถูกนำเสนอ ความชอบธรรมนั้นของพระเจ้าถูกมอบให้ **โดยไม่คิดมูลค่า** คำที่แปลเช่นนั้น (*โดเรอัน*) มีความหมายว่า ‘ไม่คิดมูลค่าและไม่สมควรได้รับ’ ความชอบธรรมของเราไม่เพียงได้มาฟรีๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งที่เราไม่สมควรได้รับอีกด้วย หลักเกณฑ์ของพระทานดังกล่าวก็คือ “พระคุณของพระองค์” นอกจากการอ้างอิงสั้นๆ ถึงพระคุณของพระเจ้าในบทนำของจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว (1:7) นี่เป็นการพูดถึงมันแบบละเอียดครั้งแรกในพระธรรมโรม ความรอดของเรา (นั่นคือ ความชอบธรรมของเรา) เป็นมาโดยพระคุณของพระองค์ (ความประเสริฐและความกรุณาของพระองค์) นอกจากนี้ มันก็เป็นมา “โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว” ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความรอดอีกเรื่องปรากฏ *การไถ่* คือวิธีปฏิบัติในสมัยก่อนที่ทาสจะถูกปลดปล่อยได้โดยการชำระเงินค่าไถ่ความเป็นอิสระ ค่าไถ่ที่ได้ซื้อการไถ่ของเราก็ไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากพระโลหิตอันประเสริฐของพระคริสต์ ดู 1 เปโตร 1:18-19 ความจริงอันเปี่ยมสุขนี้ปรากฏในข้อถัดไป แต่ก็ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนตรงนี้

รม 3:25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น

นี่ก็เป็นความจริงที่สำคัญอีกเรื่อง ถึงแม้ว่าเรื่องต่อไปนี้อาจเป็นเรื่องที่พวกต่างชาติเข้าใจยาก แต่ผู้อ่านจดหมายฝากของเปาโลก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี บริบทของภาพประกอบนี้ย้อนไปถึงวันทำการลบลทินในหนังสือเลวีนิติและโลหิตของเครื่องบูชาไถ่บาปที่ใช้พระโลหิตที่นุ่งกรุณาในสมัยนั้น ในเลวีนิติ 16:11-14 มีบรรยายถึงการที่มหาปุโรหิตต้องเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปไปประพรมบนพระที่นั่งกรุณาในวันทำการลบลทินประจำปี เมื่อทำการเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงลบล้างพระอาชญา ความหมายก็คือว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยเมื่อได้รับเลือดที่ไหลออกของสัตว์บูชาที่ไม่มีความผิด

คำที่แปลว่า ลบล้างพระอาชญา (*hilastis* หรือ *hilaster*) หมายถึงเลือดที่ไหลออกของเครื่องบูชาไถ่บาป พระเจ้าทรงรับมันในฐานะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับพลไพร่ ดังนั้น เปาโลจึงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระคริสต์ “ไว้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” พระองค์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่ไม่มีบาปในตัวเอง ได้ทรงหลั่งพระโลหิตอันมีค่าของพระองค์และพระเจ้าได้ทรงยอมรับมันให้เป็นที่ขุดเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาปของเรา เมื่อเราวางใจในพระโลหิตที่ไหลออกของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงลบล้างพระอาชญา ความต้องการความยุติธรรมของพระองค์ก็ได้รับการตอบสนอง พระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์ได้ตอบสนองความต้องการของพระองค์ในการพิพากษาความบาป ด้วยเหตุนี้เมื่อเราวางใจในพระโลหิตอันมีค่าอันนั้น พระเจ้าก็ทรงลบล้างพระอาชญา (ทรงพอพระทัย) เราเพราะพระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์

ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าก็ได้ทรง “สำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” เราได้เห็นความจริงที่สำคัญอีกหลายประการ ประการแรก พระเจ้าไม่เพียงเปี่ยมด้วยพระกรุณาเท่านั้น แต่ยังทรงยุติธรรมใน

การยกโทษบาปของพลไพร่ของพระองค์ก่อนการตรึงที่ไม้กางเขนด้วย เรากำลังพิจารณาถึง
เกณฑ์ของความรอดของวิสุทธิชนในพระคัมภีร์เดิม ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจถวายสัตวบูชาหลาย
อย่าง แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาได้รับการยกโทษบาปจริงๆแล้วก็คือ พระโลหิตที่ไหลออกของพระ
คริสต์บนไม้กางเขน พวกเขาอาจไม่เข้าใจเรื่องนั้น แต่พระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์ก็เป็น
สิ่งที่นำมาซึ่งความรอดสำหรับทุกคนตั้งแต่สมัยอาดัมเป็นต้นมา พระกรุณาของพระเจ้าถูก
รับรองด้วยความยุติธรรมของพระองค์ การเสียสละของพระคริสต์ ในฐานะเป็นเครื่องบูชาที่
ปราศจากบาปที่รับโทษแทนเรา ได้กลายเป็นมาตรฐานอันยุติธรรมที่พระเจ้าจะช่วยทุกคนที่
วางใจในพระองค์ให้ได้รับความรอด

นอกจากนี้ คำที่แปลว่า **ยกบาป** (*พาสซีส*) ก็แปลตรงตัวว่า ‘ผ่านเลยไป’ (*passing over*)
และอาจหมายถึงการที่พระคริสต์ทรงเป็นปัสกา (*Passover*) ของเราด้วย อีกครั้งนี้อาจเป็นสิ่งที่
พวกยิวรู้จักดี การยกบาปนี้เป็นมาโดย “การที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย” ความหมายก็คือ
ความอดทนของพระเจ้าในการรอคอยการไถ่ของพระคริสต์จนสำเร็จเพื่อที่จะประทานความรอด
ให้แก่วิสุทธิชนในสมัยพระคัมภีร์เดิมที่อยู่ก่อนการไถ่ของพระคริสต์

รม 3:26 และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์
ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย นอกจากนี้ สิ่ง
เหล่านี้ก็เป็นมา “เพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้
ชอบธรรม” เช่นเดียวกับในข้อ 25 เปาโลกล่าวต่อเพื่อชี้ให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้าใน
วิธีการและหลักเกณฑ์ที่ทำให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรม คำที่แปลว่า **สำแดง** (*เอ็นเคซิส*) มีความ
หมายว่า ‘สาธิต’ พระเจ้าได้ทรงสาธิตให้เห็นถึงหลักเกณฑ์อันชอบธรรมในเรื่องความรอดของ
เราผ่านทาง การถวายตัวเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์ (ปัญหาส่วนหนึ่งของยิวที่คิดว่าตัวชอบ
ธรรมก็คือว่า พวกเขาไม่เข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยคนให้รอดโดยพระคุณของพระองค์เพียงแค
เขาเชื่อเท่านั้นได้อย่างไร นี่เป็นปัญหาที่เปาโลกำลังให้คำตอบอยู่ ท่านไม่ได้กำลังสาธิตให้เห็น
ถึงพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังสาธิตให้เห็นถึงหลักเกณฑ์อันชอบธรรมของความรอดโดย

ความเชื่อด้วย “ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย”

ด้วยเหตุนี้ ในการช่วยเราให้รอดโดยความเชื่อ พระเจ้าได้ทรงสาธิตให้เห็นว่า (1) พระองค์ทรงชอบธรรม และ (2) พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม (หลักการเรื่องความชอบธรรมที่ถูกถือซึ่งจะถูกพูดถึงในบทที่ 4 ก็เป็นพื้นฐานของเรื่องนี้) ในการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ก็เห็นได้ชัดว่าต้องมีคนที่ทำให้เราชอบธรรม การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมหมายถึงการถูกประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรม ในส่วนที่บริบทพูดถึง เราไม่เพียงถูกประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรมเท่านั้นทั้งๆที่เรามีความศรัทธาอย่างชัดเจน แต่เรายังได้รับความชอบธรรมของพระเจ้าเองด้วย ดังนั้น โดยการวางใจในพระโลหิตซึ่งได้ลบล้างพระอาชญาของพระเจ้าที่มีเพราะความบาปแล้ว พระองค์ได้ทรงสำแดงว่าไม่ทรงเป็นผู้ชอบธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นพระองค์ผู้ทรงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

รม 3:27   เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เห็นได้ชัดว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง” พวกยิวที่คิดว่าตัวชอบธรรมในสมัยของเปาโลมักชอบคิดอย่างโอ้อวดว่าตัวเองดีกว่าพวกคนต่างชาติที่อากัฟ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าความชอบธรรมของเราเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ มันจึงไม่เกี่ยวข้องกับคุณความดีในส่วนของเราเลย ทศนคติที่โอ้อวดแบบนี้จึงใช้ไม่ได้เลย เปาโลจึงถามว่า “แล้วเราจะเอาอะไรมาอวด” นั่นคือ เปาโลถามว่า “จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง” ท่านเลยตอบคำถามของตัวเองหลักเกณฑ์ที่ใช้อ้างเพื่อตัดการอวดของการคิดว่าตัวชอบธรรมออกไป คือ หลัก “ของความเชื่อ” ถ้าเราวางใจในหลักอื่นเพื่อทำให้เราชอบธรรม เราก็ไม่มีเกณฑ์ที่จะอวดได้

รม 3:28   เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ ดังนั้น ข้อสรุปก็คือว่า “คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ”

คำตัดสินที่ชัดเจนก็คือว่า เราเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ (ในพระคริสต์) โดยไม่พึ่งหลักการใดๆของพระราชบัญญัติ นี่หมายถึงบัญญัติในเชิงทั่วไป (คือ หลักการ) ไม่ใช่หมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสสโดยตรง อย่างไรก็ตาม ประเด็นก็คือว่า การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ นั้นไม่ต้องพึ่งหลักการหรือบัญญัติใดๆทั้งนั้น

รม 3:29-30 หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย 30 เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน

ท่านเริ่มข้อสรุปของท่านด้วยคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบหลายคำถาม “หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของทุกคน ดังนั้น “พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ” อีกครั้งที่คำตอบนั้นชัดเจน “ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย” มีพระเจ้าแต่พระองค์เดียวและพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของทั้งยิวและคนต่างชาติ ดังนั้น พระเจ้าองค์เดียวกันนี้จะทรงโปรด “ให้คนที่เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน” พระเจ้าจะทรงโปรดให้ทั้งยิวและคนต่างชาติชอบธรรมโดยความเชื่อ (คำบุพบทที่ถูกใช้ในที่นี่เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คำที่แปลว่า โดย (เอ็ค) มีความหมายในที่นี้ว่า ‘ที่เกิดจาก’ ความเชื่อ คำว่า ก็เพราะ (เด็ย) มีความหมายว่าคนต่างชาติก็ถูกทำให้ชอบธรรมผ่านทางความเชื่อ)

รม 3:31 ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก เปาโลถามอีกคำถามหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นถึงคำถามของพวกยิวที่ยังไม่เชื่อ “ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ” นั่นคือ เรากำลังลบล้างหลักการของพระบัญญัติโดยความเชื่อ นั่นหรือ ข่าวประเสริฐไม่

ได้ทำลายพระราชบัญญัติ แต่ทำให้มันสำเร็จต่างหาก คูมัทธิว 5:17 ดังนั้น เปาโลกำลังสนับสนุนพระราชบัญญัติโดยการที่มันสำเร็จในพระคริสต์

*****

ภาพรวมของโรม 4: ขณะที่เนื้อหาของพระธรรมโรมกำลังดำเนินต่อไป เปาโลกำลังนำเสนอข้อกล่าวหาต่อมนุษย์ทั้งปวง นั่นคือ คนทั้งโลกมีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า ทั้งยิวและคนต่างชาติ ท่านยังแสดงให้เห็นอีกว่า พระเจ้าได้ทรงประทานความชอบธรรมในพระคริสต์ ให้แก่มนุษย์ชาติที่หลงหาย คราวนี้ในบทที่ 4 อัครทูตเปาโลได้ชี้แจงให้เห็นชัดเจนมากขึ้นว่า มนุษย์ได้รับความชอบธรรมนี้โดยความเชื่อในพระคริสต์ อีกครั้งที่เปาโลกำลังชี้แจงให้พวกยิวในคริสตจักรยุคต้นเข้าใจ ท่านจึงอ้างอิงถึงพระคัมภีร์เดิมและใช้บุคคลและธรรมเนียมของพวกยิวเป็นตัวอย่างประกอบ

ใจความหลักของโรม 4 คือ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ เปาโลได้ยกข้อความจากปฐมกาลและสดุดีหลายครั้งเพื่อสนับสนุนเรื่องนี้ ท่านสาธิตให้เห็นว่าอับราฮัมถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมก่อนที่เขาเข้าสู่พันธและก่อนพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติ ดังนั้น หลักการสำคัญสองประการจึงถูกตั้งขึ้นมา ความเชื่อตัดการรอดอ้างในพิธีกรรมทางศาสนา (คือ การเข้าสู่พันธและพิธีบัพติศมา ในสมัยนี้) และตัดการรอดอ้างในการทำความดี (การรักษาพระบัญญัติ คือ การรักษาบัญญัติสิบประการ)

รม 4:1-2 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหน้า 2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

เปาโลถามว่า “ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหน้า 2” ถ้าอับราฮัมกลายเป็นผู้ชอบธรรม (คือ ได้รับความรอด) โดยการกระทำ “ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” นั่นคือ ถ้าอับราฮัมได้รับความรอดเพราะคุณความ

ดีของท่าน ท่านก็มีทางรอดได้ แต่ไม่ใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า (คำที่แปลว่า *รอด (เดาคีมา)* มีความหมายว่า *ไอ้อวด*)

รม 4:3-4 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' 4 ดังนั้นคนที่อาศัยการประพฤติก็นับว่าบาปหนึ่งที่ได้ นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนึ่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ

เปาโลจึงอ้างข้อความจากพระคัมภีร์เดิม (ปฐมกาล 15:6) “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ถึงแม้ว่าเปาโลใช้คำที่แปลว่า *นับ (ลอกิซอไม)* หลายครั้งแล้วในพระธรรมโรม (2:3, 2:26, 3:28) คราวนี้ท่านใช้มันในฐานะเป็นหลักคำสอนที่สำคัญเป็นครั้งแรก คำๆนี้มีความหมายในเชิงกฎหมายและการเงิน มันมีความหมายว่า ถูกจดลง สมุดบัญชีแล้ว ถูกคิดบัญชีแล้ว ถูกนับแล้ว ถูกคำนวณแล้ว และมันมีความหมายในเชิง ถูกคิดไว้แล้ว ถูกสรุปแล้ว ถูกตัดสินใจแล้ว หรือ คิดออกแล้วด้วย คำๆนี้อาจใช้ในเหตุการณ์ต่อไปนี้:
คอมพิวเตอร์ *นับ* เครื่องคิดเลข *คำนวณ* นักบัญชี *คิดบัญชี* ผู้พิพากษา *ตัดสินคดีความ* แต่ละคำเหล่านี้มีความหมายของ *ลอกิซอไม* ซึ่งถูกใช้หลายครั้งทั่วโรม 4 เพราะว่าอับราฮัมเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ความเชื่อของท่านจึงถูกจดไว้ในสมุดบัญชีของพระเจ้าแล้วว่าเป็นความชอบธรรม กล่าวอีกแง่คือ พระเจ้าทรงนับว่าความชอบธรรมเป็นของอับราฮัมเพราะความเชื่อของท่านในคำตรัสของพระองค์

ในทางตรงกันข้าม คนที่ทำงานเพื่อเอาค่าจ้างก็ไม่ได้รับค่าจ้างนั้นโดยพระคุณ แต่เป็นหนี้ที่ต้องชำระให้เขา ไม่ใช่ความดีของนายจ้างที่ต้องจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้าง ลูกจ้างสมควรได้รับค่าจ้างนั้น อย่างไรก็ตาม ในเรื่องเกี่ยวกับความรอด สิ่งที่เราสมควรได้รับคือพระพิโรธของพระเจ้าตามที่ได้บอกไว้ในบทที่ 1-3 ดังนั้น การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมนั้นเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น ดังนั้น ที่เราทำได้คือวางใจในพระคุณของพระองค์ผู้ทรงหยิบยื่นพระคุณนั้นแก่เราเท่านั้น ความเชื่อเป็นผลของพระคุณ เรามีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เราจึงสมควรได้

รับการพิพากษาอันชอบธรรมของพระองค์ ทางเลือกอีกทางเดียวเท่านั้นคือ การวางใจในพระองค์ และพระเมตตาของพระองค์เพื่อที่จะได้กลายเป็นผู้ชอบธรรม

รม 4:5 ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพุดิ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ตรงนี้ก็เน้นสิ่งที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ในบันทึกของพระเจ้า (คือ ในความคิดของพระเจ้า) ความเชื่อของเราในพระองค์ของพระองค์ก็เป็นตัวแทนโดยตรงของความชอบธรรมที่พระองค์ทรงประสงค์ คำว่า *เชื่อ* ล้วนมาจากคำกรีก (*พิสทิส*) หรือคำนี้ในรูปกริยา (*พิสเทอโอ*) ทั้งสองคำมีความหมายว่าการไว้วางใจหรือพึ่งพาอย่างสุดจิตสุดใจในคำพูด สิ่งของ หรือบุคคล ตามธรรมดาแล้วความเชื่อต้องมีสิ่งที่ให้เชื่อ มันเป็นเรื่องที่คนๆหนึ่งวางใจ และสิ่งที่อับราฮัมเชื่อในที่นี้คือพระเจ้าและคำตรัสของพระองค์นั่นเอง

รม 4:6-8 ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการประพุดิ 7 ว่า 'คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็สุข 8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข'

คราวนี้เปาโลสนับสนุนความเห็นของท่านโดยการยกตัวอย่างประกอบหลักการเรื่องความชอบธรรมถูกนับเอาโดยไม่อาศัยการประพุดิ ท่านยกคำพูดของดาวิดใน สดุดี 32:1-2 (คำที่แปลว่า **ถือ (โทษ)** ในที่นี้คือ *ลอกิซอไม* อีกแล้ว คำอธิบายในข้อ 3-4 น่าสังเกตว่าการเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่อาศัยการประพุดินั้นถูกเรียกว่า เป็นสุข และมันเป็นจริงๆ! (คำที่แปลว่า **เป็นสุข** ในข้อ 7 (*มาคาริสมอส*) อาจแปลได้ด้วยว่า 'ขอแสดงความยินดีด้วย') ในการยกข้อความจาก สดุดี 32:1-2 นั้น เปาโลกล่าวว่า การเป็นสุขนั้นคือ การที่ (1) ความชั่วช้าของเราได้รับการอภัย; (2) บาปของเราถูกกลบเกลื่อน และ (3) พระเจ้ามิทรงถือโทษบาปของเรา ทั้งความชั่วช้า (*อะนอเมีย* ซึ่งเป็นความบาปที่เกิดจากใจที่คื้อร้น) และความบาปโดยทั่วไป (*ฮามาร์เทีย* คือ การพลาดไปจากเป้าหมาย และไปไม่ถึง) ก็ถูกพุดถึงในที่นี้

ในการยกข้อความจากดาวิดและมุมมองของพระคัมภีร์เดิม ผู้ที่เป็นสุขก็คือ ผู้ที่ความบาปใดๆของเขาได้รับการอภัย กลบเกลื่อน และไม่ถูกนำมาปรักปรำเขาอีก ในมุมมองของพระคัมภีร์ใหม่ ความบาปของเราไม่เพียงได้รับการอภัยแล้วเท่านั้น แต่ยังถูกชำระล้างโดยพระโลหิตของพระคริสต์และไม่ถูกนำมาปรักปรำเราแล้วด้วย การเป็นผู้ชอบธรรมนั้นเป็นมาโดยความเชื่อ! เราเป็นสุขจริงๆ

รม 4:9-10 ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะเรากล่าวว่า "เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม" 10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต มีใช่เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต

คราวนี้เปาโลพูดถึงประเด็นหนึ่งซึ่งยิวอาจมองข้ามไป การเป็นผู้ชอบธรรมของอับราฮัม นั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการเข้าสู่หน้ต ท่านถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมใน ปฐมกาล 15:6 ท่านเข้าสู่หน้ตใน ปฐมกาล 17:11-24 ถือว่าช่วงเวลาห่างกันประมาณสิบห้าปีเลยทีเดียว เปาโลเลยถามว่า "ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะเรากล่าวว่า "เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม" ความสุขที่ว่านี้คือ การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ความสุขนี้มีแก่พวกยิว (คนที่เข้าสู่หน้ต) เท่านั้นหรือ หรือมีแก่คนต่างชาติ (พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ต) ด้วย เราต้องไม่ลืมว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อ (อีกครั้งที่คำที่แปลว่า ถือว่า คือ *ลอกิซอ ไม*) อับราฮัมถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมหลังหรือก่อนท่านเข้าสู่หน้ต ท่านถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมตอนที่ท่านยัง *ไม่ได้เข้าสู่หน้ต!*

รม 4:11-12 และท่านได้เข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ต ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ต

การเข้าสู่หน้ตของอับราฮัมจึงกลายเป็นเครื่องหมายสำคัญแห่งการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมของท่าน คำที่แปลว่า *ตรา (สะฟรากิส)* เกี่ยวข้องกับแหวนตรา ซึ่งประทับตราลงบนจี๊ฟั้งอ่อนๆที่ใช้เป็นตรา มันเป็นตราประทับหรือลายเซ็นของผู้ที่ประทับตรานั้น การเข้าสู่หน้ตของอับราฮัมเป็น*สัญลักษณ์*ของความชอบธรรมที่ท่าน*ได้รับแล้ว* สำหรับพระคัมภีร์ใหม่แล้วบัพติศมาก็เป็นเหมือนกับการเข้าสู่หน้ต มันคือการแสดงออกของประสบการณ์ที่อยู่ข้างใน ดังนั้นการให้บัพติศมาทารกจึงใช้*ไม่ได้*เลยเมื่อเราพิจารณาหลักการใช้เหตุผลของเปาโล อับราฮัมถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมเป็นเวลาหลายปีแล้วก่อนท่านเข้าสู่หน้ต และตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วด้วย

ดังนั้น อับราฮัมจึงกลายเป็นบิดาของทั้งผู้ที่เข้าสู่หน้ต (คือ พวกยิว) และผู้ที่มิได้เข้าสู่หน้ต (คือ คนต่างชาติที่เชื่อ) “เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” ข้อ 12 จึงทวนซ้ำถึงประเด็นสำคัญ อับราฮัมเป็นบิดาของทั้งคนที่เข้าสู่หน้ต (พวกยิว) และคนที่ “มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยัง*ไม่ได้*เข้าสู่หน้ต” เห็นได้ชัดว่า ผู้เชื่อที่เป็นยิวบางคนในคริสตจักรที่กรุงโรมทำใจ*ไม่ได้*ที่พวกคนต่างชาติจะกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยไม่ต้องเข้าสู่หน้ต เปาโลชี้แจงว่าอับราฮัมถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมขณะที่ท่าน*ไม่ได้*เข้าสู่หน้ต ในแบบเดียวกัน คนสมัยนี้ก็ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้โดยไม่ต้องรับบัพติศมา ความจริงก็คือ บัพติศมาไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการทำให้เป็นคนชอบธรรมเหมือนกับที่การเข้าสู่หน้ตไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการทำให้อับราฮัมเป็นคนชอบธรรม

รม 4:13-15 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่จะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น*ไม่ได้*มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ 14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ 15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ

คราวนี้เปาโลพูดถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องของพวกยิวที่สอดคล้องกับหลายเรื่องในสมัยนี้ การประพฤติตามพระบัญญัติไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการทำให้อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรม (เช่น

เดียวกัน การรักษานับัญญัติสิบประการหรือกฎศีลธรรมอื่นๆของคนต่างชาติในสมัยนี้ก็ไม่
เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการได้รับความรอด) พระราชบัญญัติของโมเสสก็ถูกพระเจ้าประทานให้สี่
ร้อยปีต่อมา เห็นได้ชัดเลยว่า มันไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการทำให้อับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรม พระ
สัญญาและพันธสัญญาของพระเจ้า “ที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้
ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาด้วยความชอบธรรมที่เกิดจากความ
เชื่อ”

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีกับอับราฮัมใน ปฐมกาล 15 ได้รับการรับรองในข้อเท็จจริงที่
ว่าอับราฮัมเชื่อพระเจ้า หากการประพฤติตามพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งถูกประทานให้สี่ร้อย
ปีต่อมารับรองพันธสัญญานั้น ความเชื่อของอับราฮัมก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาของ
พระเจ้า (พันธสัญญานั้น) ก็เป็นอัน “ไร้ประโยชน์” (จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติคือ การระบุ
บัญญัติทางศีลธรรมของพระเจ้าและกำหนดหลักเกณฑ์สำหรับพระพิโรธของพระองค์ อับราฮัม
คงฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสไม่ได้เพราะมันยังไม่ได้ถูกประทานให้เลย)

รม 4:16 ประเด็นหลักก็คือ ด้วยเหตุนี้เองการที่**ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความ**
เชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน
มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้
เป็นบิดาของพวกเราทุกคน มีคำอธิบายหลายประการสำหรับข้อนี้ (1) อีกครั้งที่หลักการแห่ง
ความเชื่อเกิดจากหลักการแห่งพระคุณ เราสมควรได้รับพระพิโรธของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรง
ประทานความรอดให้แก่ผู้ที่มีความผิด หนทางเดียวที่เรามีคือ วางใจในพระองค์ นั่นแหละคือ
ความเชื่อ (2) เพราะหลักการแห่งความเชื่อ พระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่อเชื้อสายของอับราฮัมจึง
เป็นที่แน่ใจได้ พระเจ้าทรงมีพันธสัญญากับอับราฮัมเพราะความเชื่อของท่าน ดังนั้น ความเชื่อจึง
สานต่อพันธสัญญานั้น (3) พันธสัญญา (พระสัญญา) นั้นของพระเจ้าจึงใช้ได้ไม่ใช่กับคนที่อยู่ใต้
พระราชบัญญัติ (พวกยิว) เท่านั้น แต่กับใครก็ตามที่เชื่อเหมือนกับที่อับราฮัมเชื่อด้วย (4) ด้วย
เหตุนี้ อับราฮัมจึงเป็นบิดาของเราทุกคน คือ บิดาของพวกยิวและคนต่างชาติที่เชื่อ ดังนั้น เราจึง
อยู่ใต้พันธสัญญาหรือพระสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงมีกับอับราฮัม

รม 4:17-19 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย')

ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียก
สิ่งของที่ยังมีได้เป็นให้เป็นขึ้น 18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ได้เชื่อไว้วางใจ
มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'เชื้อสายของเจ้า
จะเป็นเช่นนั้น' 19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อย
ปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรรภ์นางซาร่าห์
เป็นหมัน

ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงยกข้อความจาก ปฐมกาล 17:5 ที่ว่าพระเจ้าทรงทำให้อับราฮัมเป็น
บิดาของประชาชาติทั้งหลายได้อย่างไร จากนั้นท่านก็ยกภาพที่แสดงถึงหลักการแห่งความเชื่อ
ในตัวอับราฮัมและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของอับราฮัมอันแสดงถึงความเชื่อของท่าน เราจำ
ได้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าอับราฮัมจะมีเชื้อสายขณะที่ท่านมีอายุเจ็ดสิบห้าปี พระเจ้าทรงมีพระ
สัญญากับท่านอีกครั้งตอนที่ท่านมีอายุเก้าสิบปี กระนั้นท่านก็ยังไม่มีบุตร ข้อที่พูดถึง "พระเจ้า
ผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา" ก็หมายถึงการที่พระเจ้าทรงให้อับราฮัมและซาร่าห์มีกำลัง
ที่จะมีบุตรได้ ท่าน "เมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ได้เชื่อไว้วางใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดา
ของประชาชาติมากมาย" ท่านเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย
เหมือนดวงดาวในท้องฟ้าและเม็ดทรายบนชายหาด และถึงแม้ว่าท่านมีอายุเก้าสิบเก้าปีเข้าหนึ่ง
ร้อยปีแล้ว ท่านก็ไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ เมื่อพระเจ้าตรัสว่าท่านกับซาร่าห์จะมีบุตร ท่านไม่
ได้ถือว่าท่านกับซาร่าห์มีอายุเกินกว่าจะมีบุตรได้ กล่าวอีกแง่ก็คือ ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมองว่าเป็น
ไปไม่ได้ แต่ท่านก็เชื่อคำตรัสของพระเจ้า ท่านแค่เชื่อในพระเจ้า

รม 4:20-22 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อ
มั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้
สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ 22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็น
ความชอบธรรมแก่ท่าน

คำที่แปลว่า **หัวใจแคลงใจ** (เศียรครีโน) หมายถึง ‘สงสัย’ อับราฮัมไม่ได้สงสัย “พระสัญญาของพระเจ้า” แต่ “ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า” น่าสังเกตว่าการที่อับราฮัมเชื่อคำตรัสของพระเจ้าและไว้วางใจในพระองค์นั้นเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า แม้ในสมัยนี้ การเชื่อคำตรัสของพระเจื่อก็ถวายเกียรติแด่พระองค์

นอกจากนี้ อับราฮัมก็เชื่อมั่นอย่างสุดใจด้วยว่า พระเจ้าจะทรงทำตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ไม่มีอะไรที่ซับซ้อนเลย ความเชื่อคือการเชื่อคำตรัสของพระเจ้า มันคือการเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้แล้ว ดังนั้น เมื่ออับราฮัมเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ ความเชื่อของท่านจึงถูก “ถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” ในสมมุติบัญญัติของพระเจ้า ความเชื่อของอับราฮัมได้ถูกใส่ไว้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในพระคำริชของพระเจ้าแล้ว การวางใจในพระองค์ก็เป็นตัวแทนของความชอบธรรม มันเทียบเท่ากับความชอบธรรม เมื่ออับราฮัมวางใจในพระองค์ก็ทรงถือว่าท่านเป็นคนชอบธรรมแล้วในพระคำริชของพระองค์ พระเจ้าทรงถือว่าการที่อับราฮัมวางใจในพระองค์ก็เป็นเหมือนกับที่ท่านเป็นคนชอบธรรม ในพระคำริชของพระเจ้า ความเชื่อของอับราฮัมได้เป็นเหมือนความชอบธรรมของท่าน

รม 4:23-25 แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว 24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย 25 คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

คราวนี้เปาโลบอกถึงการประยุกต์ใช้ประการสุดท้าย เรื่องของการนับว่าเป็นความชอบธรรมของอับราฮัมนั้น “มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว” พระสัญญานั้นมิได้สำหรับพวกเราด้วย “จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย” ถ้าวันนี้เราแค่เชื่อวางใจในพระเจ้าผู้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นจากความตาย เราก็จะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมด้วย หลักการนี้ก็ใช้ได้กับเราเหมือนที่ใช้ได้กับอับราฮัม

ให้เราสังเกตว่า อัครทูตเปาโลอธิบายถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างไร พระองค์ทรง “ถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” วลีแรก “ถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา” อาจเป็นการอ้างอิงถึง อิสยาห์ 53:12 พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (โรม 5:12) พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้กลายเป็นความบาป เพราะเห็นแก่เรา (2 โครินธ์ 5:21) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ทำให้การไถ่ของพระองค์ สำเร็จและทำให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ ความจริงอันยิ่งใหญ่ของ โรม 4 คือ หลักฐานที่ว่าทุกคนกลายเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเจ้าของอับราฮัมและพระเยซู

*****

ภาพรวมของโรม 5: เมื่อได้ชี้แจงถึงความผิดของมนุษย์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและทางออกที่พระองค์ประทานให้แล้ว คราวนี้เปาโลก็อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการเรื่องการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ

รม 5:1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คำว่า เหตุฉะนั้น เชื่อมโยงกับสาเหตุที่อยู่ก่อนหน้านั้น ในบทที่ 4 ในบทก่อนหน้าเปาโลอธิบายว่าคนเราชอบธรรมโดยความเชื่อได้อย่างไร เมื่อได้อธิบายเรื่องนั้นไปแล้ว ท่านก็จะบอกถึงผลลัพธ์เพิ่มเติมของการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ท่านเน้นย้ำประเด็นที่ว่า “เราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว” ดังนั้น “เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” น่าสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า เรามีสันติสุขกับพระเจ้าซึ่งแตกต่างจากสันติสุขของพระเจ้า กำแพงและการแยกขาดเพราะความบาปไม่มีอีกต่อไป การถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมได้กำจัดความผิดแห่งบาปไปแล้วในสายพระเนตรของพระเจ้า เราจึงมีสันติสุขกับพระองค์

รม 5:2 โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า “โดยทางพระองค์” หมายถึงโดยทางพระเยซูคริสต์ โดยทางพระองค์นี่เอง “เราจึงได้เข้าไปร่วมพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความ

เชื่อ” นั่นคือ โดยทางพระคริสต์ เราจึงเข้าถึงคลังพระคุณของพระเจ้าได้ ความเชื่อในพระคริสต์ เป็นกุญแจที่ไขสู่ร่วมพระคุณ “ที่เราขึ้นอยู่กับ” ความหมายก็คือว่า เรามีที่ยืนต่อเบื้องพระพักตร์ พระเจ้าและพระคุณของพระองค์ผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ เราจึงไม่เพียงเข้าถึงพระคุณของพระเจ้าได้เท่านั้น แต่เรามีที่ยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เพราะเราได้วางใจในพระคริสต์แล้วด้วย

นอกจากนี้ เราจึง “ชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า” ความหวังใจคือ การตั้งตาคอยสิ่งที่ดี เพราะเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว วันหนึ่งเราก็จะได้รับสง่าราศีของพระเจ้าเพราะเรามีที่ยืนในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงประกาศว่าเราสามารถและควรชื่นชมยินดีในความหวังใจนั้น

รม 5:3 ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน ความหมายก็คือว่า เพราะว่าตอนนี้เรามีสันติสุขกับพระเจ้าแล้ว โดยเข้าถึงพระคุณของพระเจ้าได้และมีที่ยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์แล้วด้วย เราจึงชื่นชมยินดีในความทุกข์ยาก (ปัญหาและความยากลำบากต่างๆ) เพราะพระคุณอันอุดมของพระองค์ในการช่วยเราให้รอด เราจึงไม่เพียงทนความทุกข์ยากได้เท่านั้น แต่เรายังชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากเหล่านั้นได้ด้วยเพราะเรามีที่ยืนในพระคริสต์ นี่ยังเป็นจริงถ้าหากความทุกข์ยากนั้นคือ การถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระคริสต์ นอกจากนี้ “ความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน” คำที่แปลว่า ความอดทน (ฮูโพโมเน) มีความหมายว่า ‘ความทรหดอดทน’ และ ‘ความเพียร’ ความทุกข์ยากและการถูกข่มเหงโดยเฉพาะเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ก่อให้เกิดผลดีเพิ่มเข้ามา คือ ความมุ่งมั่นที่จะสู้ต่อไป มันกลายเป็นส่วนผสมของความหนักแน่น

รม 5:4 และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ นอกจากนี้ ความอดทนซึ่งก่อตัวขึ้นมาเพราะอุปสรรคขวากหนามก็ก่อให้เกิดประสบการณ์และจากคลังแห่งประสบการณ์นั้นเราก็จะมีความหวังเพิ่มขึ้น วงจรนี้ก็สมบูรณ์ เราจึงกลับมายังจุดเริ่มต้นในข้อ 2 คือ “เราชื่นชมยินดีในความหวังใจ”

รม 5:5   นอกจากนี้ **และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย** เพราะความหวังใจเรื่องสง่าราศีของพระเจ้าในชีวิตของเรา ซึ่งเกิดจากการที่เราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว การเข้าถึงพระคุณ และที่ยืนของเรา เราจึงไม่ละอายเมื่อปัญหา การต่อต้าน และการข่มเหงเกิดขึ้น สง่าราศีของพระเจ้าที่ทำงานในชีวิตของเราได้บดบังเงาแห่งปัญหาใดก็ตามที่เรามี

ยิ่งไปกว่านั้น เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว คำที่แปลว่า **ได้หลังไหลเข้าสู่** (เอ็กเคโอ) แปลตรงตัวว่า ‘เทออกมา’ ความรักนี้ได้ถูกเทออกมาแล้ว นี่จึงหมายความว่า เราไม่จำเป็นต้องละอายในปัญหาเพราะความรักของพระเจ้าได้ถูกเทเข้ามาในจิตใจของเราแล้ว โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เรา (คำที่แปลว่า **ได้ประทาน** (ดีโคมิ) บ่งบอกว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นได้ถูกประทานให้แก่เราโดยพระเจ้าแล้ว นี่จึงตัดคำสอนที่ว่าเราต้องอธิษฐานเพื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด (สันติสุขกับพระเจ้า, การเข้าถึงพระคุณของพระเจ้าได้, การมีที่ยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า, ความหวังใจ, ความอดทน, ประสพการณ์, และความรักของพระเจ้าที่ถูกเทเข้าสู่จิตใจเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) ล้วนตั้งอยู่บนรากฐานของการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ

รม 5:6   **ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคน** **อธรรมในเวลาที่เหมาะสม** คราวนี้เราเปลี่ยนจากการ**คุณผลสัมฤทธิ์มาตุสาเหตุ**ของการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมกันบ้าง คือ “พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรม” คำที่แปลว่า **ขาดกำลัง** (อาสเซนีส) มักหมายความว่า ‘อ่อนแอ’ เห็นได้ชัดว่าความรอดไม่ได้เกิดจากตัวเราเอง เมื่อเราอ่อนแอและขาดกำลัง และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เมื่อนั้นเองพระเจ้ายิ่งทรงออกโรง การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเกิดจากฝีมือพระเจ้าล้วนๆ และเราไม่มีส่วนเลย วลี “ในเวลาที่เหมาะสม” หมายถึงเวลาเหมาะ จังหวะเหมาะ หรือเวลาครบบริบูรณ์ (ดู: กาลาเทีย 4:4, เอเฟซัส 1:10, ทิตัส 1:3) ในเวลาที่เหมาะเหม็ง พระเยซูคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเราที่เป็นคนอธรรมและอ่อนแอในจิตวิญญาณ ความหมายของคำที่แปลว่า **อธรรม** (อาเซบีส) ยิ่งทำให้เราเห็นพระคุณของพระเจ้ามาก

ยิ่งขึ้น คำนี้มีความหมายว่า ‘ไม่มีความเคารพยำเกรงพระเจ้า’ หรือถึงขนาดต่อต้านพระเจ้าเลย ด้วยซ้ำ ถึงแม้ว่าเราจะตกอยู่ในสภาพน่าสังเวชขนาดนั้น พระคริสต์ก็ยังสิ้นพระชนม์เพื่อเรา!

รม 5:7-8 เปาโลเน้นภาพความแตกต่างระหว่างพระคุณของพระเจ้าและคุณธรรมของเราให้เด่นชัดยิ่งขึ้น **ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้** ท่านเริ่มต้นด้วยภาพของหลายๆ คนหนึ่งที่คิดว่าตัวเองชอบธรรม คงไม่มีใครยอมตายเพื่อคนๆ นั้น ส่วน “คนดี” คือ คนที่ไม่เพียงชอบธรรมเท่านั้น แต่ยังมีเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และมีจิตใจดีงามอีกด้วย คือเป็นคนที่ใครๆ ก็ชอบ ในกรณีดังกล่าว อาจมีคนยอมตายเพื่อคนๆ นั้น

8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา คำที่แปลว่า สำแดง (ชุนิสทาโอ) ในบริบทนี้ หมายถึงการที่พระเจ้าทรง ‘พุงเป้า’ ความรักของพระองค์มาที่เรา เราห่างไกลจากคำว่าคนชอบธรรมและยิ่งห่างไกลจากคำว่าคนดี เราเป็นคนบาป คำที่แปลเช่นนั้น (ฮามาร์โทลอส) อาจแปลได้ด้วยว่า บาปหนาชั่วช้าเลวทราม และแปลเป็นไปด้วยความผิดบาป เราเห็นถึงภาพที่ตรงกันข้าม ถึงแม้ว่าแทบไม่มีใครยอมตายเพื่อคนที่คิดว่าตัวชอบธรรม และถึงแม้ว่าอาจมีบางคนยอมตายเพื่อคนดี ความรักของพระเจ้ายิ่งใหญ่เสียจน “พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา” ผู้เป็นคนอธรรม บาปหนา ชั่วช้าเลวทราม และแปลเป็นไปด้วยความผิดบาป สง่าราศีจึงมีแต่พระเจ้า!

รม 5:9 เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ วลี “เพราะเหตุนั้น” เชื่อมโยงประโยคที่อยู่ก่อนหน้ากับประโยคที่ตามมาในเชิงเหตุและผล เราได้เห็นถึงสาเหตุที่เราได้กลายเป็นคนชอบธรรม พระโลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์คือสิ่งที่ทำให้เรากลายเป็นคนชอบธรรม ด้วยเหตุนี้ “เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์” คำที่แปลว่า พระพิโรธ (ออร์กี) หมายถึง ความโกรธที่ถูกแสดงออกมาในการลงโทษหรือเป็นการลงโทษเอง คำนี้ถูกใช้โดยผู้พิพากษาในการตัดสินลงโทษผู้ที่มีความผิด ดังนั้น คำนี้จึงหมายถึงพระพิโรธแห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อความบาป ดู ยอห์น 3:16-18, 36 กล่าวอีกแง่คือ เพราะเหตุการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมซึ่งเกิดจากพระ

โลหิตที่ไหลออกของพระคริสต์ เราจะได้รับการช่วยให้รอดจากการพิพากษาความบาป (คือ การ ตกลง)

รม 5:10 อัครทูตเปาโลกำลังนำเราไปสู่ข้อสรุป เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ มีสิ่งน่าสังเกตหลายประการ (1) ในที่นี้ เราถูกเรียกว่า ศัตรู ความอธรรม ความบาป และการรักโลกของเรา ทำให้เรากลายเป็นศัตรูต่อพระเจ้า (2) ฉะนั้น พระเจ้าได้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ น่าสังเกตว่าพระเจ้าได้ทรงให้เราเป็นผู้เป็นศัตรูได้คืนดีกับพระองค์ผ่านทางพระคริสต์และไม่ใช่ในทางกลับกัน การคืนดีกับเจ้ามีพระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้นและทำสำเร็จ และไม่ใช่ฝีมือของเราเลย นี่แสดงถึงความรัก ความเมตตา และพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ นอกจากนี้ เรายังเห็นถึงสภาพที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า และเราสมควรได้รับพระพิโรธเท่านั้น ดังนั้น ถ้าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เป็นสิ่งที่ทำให้เราได้คืนดีกับพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น พระชนม์ชีพของพระองค์ก็ทำให้เราได้รับความรอดด้วย สิ่งที่ถูกบอกรัดเชือกคือการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา มันได้กลายเป็นพื้นฐานของความรอดที่คงอยู่เสมอไปของเรา トラバドที่พระเยซูทรงพระชนม์อยู่ ความรอดของเราก็คงอยู่ต่อไปเช่นกัน ความรอดไม่หลุดหายของผู้เชื่อถูกสื่อในที่นี้

รม 5:11 มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า คำที่แปลว่ากลับคืนดี (คาทาလာกิ) แปลเป็นภาษาอังกฤษในที่นี้ว่า atonement ในขณะที่แปลเป็น reconciliation ในที่อื่น ซึ่งแปลว่า ‘กลับคืนดี’ เหมือนกัน ข้อนี้ทำให้ส่วนที่เริ่มในข้อ 2 สมบูรณ์ เพราะเหตุข้อเท็จจริงต่างๆเกี่ยวกับการทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม เราจึง “ชื่นชมยินดีในพระเจ้า” (เช่นเดียวกับที่เรา “ชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า”)

ในพระคัมภีร์ส่วนที่ตามมา เปาโลพูดถึงที่มาของความบาปและความตายของมนุษย์ชาติ และเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่มนุษย์ต้องถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม ท่านแสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ กล่าวโดยกว้างๆคือ อาดัม คือ ความบาปและความตาย ส่วนพระคริสต์คือ ความชอบธรรมและชีวิต

รม 5:12 เราได้เห็นถึงที่มาของความบาป เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว แน่แน่นอนที่นี้หมายถึง อาดัม และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป นี่ก็ถนอสงเลน เพราะทุกคนตาย จึงเห็นได้ชัดว่าทุกคนทำบาป และในทางกลับกัน เพราะว่าทุกคนทำบาป ทุกคนจึงตาย

รม 5:13-17 (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป 14 อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกันกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง 15 แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก 16 และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม 17 เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)

เปาโลกล่าวถึงหลักตรรกะที่ซับซ้อน ความบาปมีอยู่ในโลกนี้นานแล้วก่อนการมาถึงของพระราชบัญญัติของโมเสส (หรือบัญญัติใดๆก็ตาม) อย่างไรก็ตาม ก่อนการมาถึงของพระราชบัญญัติ ความบาปไม่ถูกนับหรือลงบัญชี อย่างไรก็ตาม ความตายก็ครอบงำตลอดมาตั้งแต่สมัย

อาดัมจนถึง โโมเสส แม้คนที่ไม่ได้ทำบาปแบบเดียวกันกับอาดัมก็ตาม ในที่นี้ออาดัมถูกนำเสนอ เป็นภาพ (ทูพอส) หรือแบบของพระคริสต์

เปาโลนำเสนอความเหมือนและความต่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ วลี “แต่ของ ประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่” บ่งบอกว่าความบาปของอาดัมแตกต่าง จากของประทานโดยทางพระคริสต์ เพราะความบาปของคนเดียว (อาดัม) คนมากมายจึงต้อง ตาย แต่โดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียว (พระเยซูคริสต์) ของประทานซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์ก็ บริบูรณ์แก่คนมากมายด้วย ของประทานของพระเจ้าแตกต่างจากอาดัมผู้ทำบาป การพิพากษาได้ มาเพราะคนเดียว (อาดัม) และนำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทาน (ของพระเจ้า) เกิดจากการ ละเมิดหลายครั้งและนำไปสู่การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม เพราะถ้าโดยความบาปของคนเดียว ความตายได้ครอบงำ มากยิ่งกว่านั้นของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบ ครอบงำโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์

รม 5:18-19 ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉัน นั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต สรุปลก็คือ เพราะความบาปของคนเดียว การพิพากษาได้มาถึง คนทั้งปวงโดยนำไปสู่การลงโทษ ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำไปสู่การทำให้เป็น ผู้ชอบธรรมแก่คนทั้งปวง (ที่จะรับมัน) ด้วย **19** เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆ เดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟัง ฉะนั้น

รม 5:20 เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันพระราชบัญญัติของ พระเจ้าก็ปรากฏตัว พระราชบัญญัติบ่งบอกว่าอะไรเป็นบาปและระบุว่าผู้ที่ทำบาปก็มีความผิด ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระราชบัญญัติมาถึง ความบาปซึ่งมีอยู่ก่อนแล้วก็ถูกให้คำจำกัดความอย่างชัดเจน และตอนนี้ก็ถูกนับแล้ว ดังนั้น ความบาปจึงดูเหมือนปรากฏมากยิ่งขึ้น “แต่ที่ใดมีบาปปรากฏ

มากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไปบูดยิ่งขึ้น” ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติทำให้ความบาปดูเหมือนมีเพิ่มมากขึ้นเพราะมันถูกให้คำจำกัดความแล้ว แต่พระคุณของพระเจ้าก็มีมากยิ่งขึ้น

รม 5:21   เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น ถึงแม้ว่าความบาปครอบงำไปจนถึงความตาย แต่พระคุณของพระเจ้ายึดครอบงำผ่านทางความชอบธรรมที่ถูกนับเอาไปจนถึงชีวิตนิรันดร์ ผู้เป็นคนกลางในเรื่องนี้คือ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา สรุปก็คือ ความบาปของทุกๆคนๆเดียวได้นำความตายเข้ามา ซึ่งต่อมาความบาปก็ถูกให้คำจำกัดความโดยพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตาม โดยทางพระคุณของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระคริสต์ก็ถูกนับให้เป็นของคนทั้งปวงที่เชื่อ และส่งผลเป็นชีวิตนิรันดร์

*****

ภาพรวมของโรม 6: โรม 6 เป็นบทโคลแมกซ์ ถึงแม้ว่าจดหมายฝากฉบับนี้จะเอ่ยถึงความจริงอื่นต่อไป แต่บทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดก็มีอยู่ในบทนี้ ความจริงที่สำคัญยิ่งใน โรม 6 นี้คือ เราไม่ควรใช้ชีวิตในความบาปอีกต่อไป เรื่องอื่นทั้งหมดเป็นรองเรื่องนี้ เพราะพระคุณพระเจ้า เราจึงกลายเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า คราวนี้เราต้องดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมด้วยอีกเรื่องหนึ่งที่จะช่วยให้เราเข้าใจบทนี้คือ การเห็นความแตกต่างระหว่างตำแหน่งของเราในพระคริสต์ (ถูกประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรม) และการปฏิบัติของเราในพระคริสต์ (ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม) ตลอดทั้งบทนี้กล่าวถึงคำสอนนี้

รม 6:1-2   ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ 2 ขอพระเจ้าอวยอุมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้

บทก่อนหน้ากล่าวถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ว่า ถึงแม้ว่าความบาปของเรามีมากมาย พระคุณของพระเจ้ายิ่งมีบริบูรณ์มากกว่า เปาโลจึงตอบหลักเหตุผลของพวกยิวที่ว่า “ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ” ความคิดแบบนี้เหมือนกับความคิดของคนในสมัย

นี้ที่ว่า ถ้าเรารอดแล้วด้วยความเชื่อ เราก็ออกไปทำบาปได้ตามสบาย หรือถ้าความรอดของเราไม่หลุดหายแล้ว เราก็ทำบาปต่อไปได้ คำตอบก็คือ “ขอพระเจ้าอวยงอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” และ “พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้” ความหมายก็คือว่า คนที่ตายแล้ว ย่อมไม่ทำบาปอีกต่อไป

รม 6:3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซู คริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ เปาโลเตือนความจำผู้อ่านว่า เมื่อพวกเขาได้รับความรอดแล้ว พวกเขาก็ถูกพระวิญญาณของพระเจ้า “จุ่ม” ลงไปในพระกายของพระคริสต์ และเข้าในความตายของพระองค์ ดังนั้น ในเรื่อง ตำแหน่ง ของพวกเขาในพระคริสต์ พวกเขาก็ตายกับพระคริสต์แล้ว บัพติศมาในข้อ 3 นี้เป็นบัพติศมา ฝ่ายวิญญาณ และหมายถึงการรับบัพติศมาโดยพระวิญญาณใน 1 โครินธ์ 12:12-13

รม 6:4 เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น อยากรู้ตาม ตอนนีเปาโลเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่อง การปฏิบัติ ของเราในพระคริสต์บ้าง โดยสังเกตได้จากคำว่า ‘เหตุฉะนั้น’ ซึ่งบอกถึงความคิดที่ตามมา มีความแตกต่างจากข้อ 3 อย่างชัดเจน ความแตกต่างก็คือว่า บัพติศมาในข้อ 4-5 คือ บัพติศมาในน้ำ เปาโลบอกว่าเราควรดำเนินตามชีวิตใหม่ นั่นคือ เราควรประหารความบาปให้ตายในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา

ภาพที่ชัดเจนที่สุดภาพหนึ่งของการบัพติศมาในน้ำถูกแสดงให้เห็น ผู้เชื่อ “ถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น” คำว่า บัพติศมา (บัพติศมา) และรับบัพติศมา (บัพติศโทษ) มีความหมายชัดเจนว่า ‘การจุ่มลง’ (คำแรกเป็นคำนามส่วนคำหลังเป็นกริยา) ทั้งสองคำมาจากคำกรีก *βάπτω* ซึ่งแปลว่า ‘จุ่ม’ การรับบัพติศมาของคริสเตียนเกิดขึ้นหลังจากการรับเชื่อพระคริสต์เสมอ และเป็น (1)

สัญลักษณ์ ของการยอมรับต่อหน้าผู้คนที่ว่าคุณเป็นพวกเดียวกับพระองค์ มันคือ การแสดงออกให้เห็นภายนอกถึงความเปลี่ยนแปลงที่ได้เกิดขึ้นแล้วภายใน

เมื่อผู้เชื่อถูกจุ่มลงในน้ำและออกจากน้ำแล้ว มันก็คือภาพของการสิ้นพระชนม์ การถูกฝังไว้ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็น (2) ภาพที่ระลึกถึงสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา นอกจากนี้ มันยังแสดงถึง (3) คำพยากรณ์ ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเราในอนาคตในการที่เราจะถูกชุบให้เป็นขึ้น (ข้อ 5) อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาโลต้องการจะบอกก็คือ บัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ของการที่เราต้อง “ดำเนินตามชีวิตใหม่” เพราะเราได้รับบัพติศมาแล้ว โดยยอมรับต่อหน้าผู้คนที่ว่าคุณเป็นพวกเดียวกับพระคริสต์ (และแสดงภาพการจุ่มลงฝ่ายวิญญาณของเราในพระคริสต์) เราจึงควรดำเนินชีวิตเหมือนกับพระคริสต์ เราควรดำเนินชีวิตในความชอบธรรมและตายต่อบาปในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา

รม 6:5 เปาโลกล่าวต่ออีกว่า เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย กล่าวอีกแง่คือ เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาในกายใหม่ที่ไร้บาป บริสุทธิ และทรงสง่าราศี เราก็จะมีกายใหม่แบบนี้เหมือนกัน ข้อนี้บอกเป็นนัยว่าเราควรพากเพียรที่จะดำเนินชีวิตแบบนี้ในระหว่างนี้ด้วย นอกจากนี้ ข้อนี้พูดถึงคำพยากรณ์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อแต่ละคนอย่างชัดเจน

รม 6:6-7 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป 7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป

มีคำอธิบายหลายประการ (1) “มนุษย์เก่า” ในที่นี้หมายถึง “ธรรมชาติเก่า” ของเรา (2) เช่นเดียวกับที่มนุษย์เก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้วเพราะตำแหน่งของเราในพระคริสต์ ธรรมชาติเก่าของเราก็ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้วด้วย (3) “ตัวที่บาป” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงร่างกายของเรา แต่หมายถึงตัวตนของบาปซึ่งอยู่ในตัวเราและในชีวิตของเรา (4) คำที่แปลว่า เป็น

ทาส (คออเลอ โอ) แปลตรงตัวว่า การเป็น ‘ทาส’ ทรูก็คือ เพราะธรรมชาติเก่าของเราถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้วเพราะตำแหน่งของเราในพระคริสต์ ความบาปที่เป็น “นาย” ของเราก็จึงถูกทำลายไปแล้ว ดังนั้น เราจึงไม่ตกเป็นทาสมันอีกต่อไป

อีกครั้งที่เราเห็นชัดเจนว่า ทาสจะเป็นอิสระจากนายของตนก็ต่อเมื่อทาสคนนั้นเสียชีวิต เพราะความบาปเคยเป็นนายของเรา เราจึงพ้นจากอำนาจของมัน โดยการที่เราตายกับพระคริสต์ ในทางตำแหน่งของเรา คำที่แปลว่า พ้น (ดีโคอ โอ) ปกติแล้วถูกแปลว่า ‘ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม’ ความตายของธรรมชาติเก่าของเราในพระคริสต์ได้ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมจากข้อกล่าวหาแห่งความบาปที่คอยปรักปรำเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงพ้นข้อกล่าวหาเหล่านั้น

รม 6:8-10 แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย 9 เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ 10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

เราเห็นถึงการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ “เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย” เพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ บัดนี้เรามีชีวิตใหม่ฝ่ายวิญญาณในพระองค์ เปาโลเขียนต่ออีกว่า เพราะพระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ รูปกาลของคำกริยาในข้อ 10 เป็นสิ่งที่น่าสนใจ วลีแรกบอกว่า “ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว” พูดถึงอดีต แต่ วลีต่อมาที่กล่าวว่า “แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า” พูดถึงปัจจุบัน นี่เป็นสิ่งที่ประยุกต์ใช้กับเราได้ เราเองก็ตายแล้ว และถูกทำให้เป็นขึ้นในพระคริสต์ (เหมือนกับที่การบัพติศมาในน้ำแสดงให้เห็น) ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า ไม่ใช่ใช้ชีวิตในความบาป

รม 6:11 เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จุดไคลแมกซ์ของโรม 6 คือตรง

นี่ (1) เพราะเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ และ (2) เพราะธรรมชาติเก่าของเราได้ถูกตรึงไว้แล้วเพราะตำแหน่งของเราในพระคริสต์ (3) เราจึงต้องตัดสินใจว่าจะตายต่อบาป

คำที่แปลว่า **จงถือว่า** คือ *ลอกิดซอไม* อีกแล้ว ในบริบทนี้ คำนี้เลยแปลว่า ‘จงตัดสินใจ’ นี่เป็นคำสั่ง เราถูกสั่งให้ประหารความบาปให้ตายใน**การปฏิบัติ**แต่ละวันของเรา (น่าสังเกตว่านี่เป็นคำสั่งแรกในพระธรรมโรม) อย่างน้อยก็ชั่วขณะ เปาโลได้เปลี่ยนจากการพูดถึงหลักคำสอนมาพูดถึงการประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน ข้อ 11 แปลได้อีกว่า “และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คำที่แปลว่า **มีชีวิตอยู่** (*โชนทาส*) เป็นคำคุณศัพท์ของคำกริยา *ซาโอ* ซึ่งแปลง่ายๆว่า ‘ดำเนินชีวิต’ ดังนั้น สาระสำคัญคือ เราถูกสั่งให้ตัดสินใจที่จะ (1) ตายต่อบาป แต่ (2) มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

รม 6:12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น นี่ก็เป็นคำสั่งอีกเหมือนกัน

มีเรื่องน่าสนใจหลายประการ (1) ถ้าเราอม ความบาปก็จะ**ครอบงำ**ร่างกายของเรา มันจะกลายเป็นผู้ปกครองเรา (2) เราถูกสั่งให้**ไม่ยอม**ให้บาปครอบงำกายเรา นั่นแปลว่าเรามีสิทธิ์ยอมหรือไม่ยอมก็ได้ (3) ความบาปทำงานผ่านทาง**ตัณหา** เราจึง (4) ถูกสั่งให้**ไม่ยอมเชื่อฟัง**ตัณหาเหล่านั้น

เราได้เห็นว่าธรรมชาติเก่าของเราทำงานอย่างไร มันทำงานผ่านทาง**ตัณหา**ของเรา เราได้รับบัญญัติให้ดำเนินชีวิตแบบนั้น บทนี้พูดถึงทางเลือกของเราคือ การดำเนินชีวิตตามหลักการแห่งความชอบธรรม มันคือการทำสิ่งที่เรา**ควรทำ** ไม่ใช่สิ่งที่เรา**อยากทำ** (5) อีกคำที่น่าสนใจคือ **ที่ต้องตาย** (*ธนีทอส*) มันแปลว่า ‘ที่จะตาย’ และ ‘ที่ตายได้’ เราช่างเป็นคนโง่เมื่อเราอมให้บาปครอบงำในกายที่ตายได้ของเรา

รม 6:13   อภัยกอวัยวะของท่านให้แก่บาปให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จง
ถวายเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของ
ท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า

เปาโลมีคำสั่งอีกสองประการ ประการแรก เราถูกสั่งมิให้อภัยกอวัยวะของเราให้เป็นเครื่อง
ใช้ในการอธรรม คำที่แปลว่า ยก (พาริสทิมิ) มีความหมายว่า ‘เสนอ’ ไปด้วย คำที่แปลว่า อวัยวะ
(เมลอส) หมายถึงร่างกายมนุษย์ โดยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ ความหมายก็คือ เราในฐานะคนของพระเจ้าถูกสั่งมิให้อภัยร่างกายของเราเป็นเครื่องใช้ในกิจกรรมทางเพศที่
อธรรม แต่เราถูกสั่ง (คำสั่งที่สอง) ให้ “ถวายเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่ฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า” คำ
ที่แปลว่า ฟื้นขึ้น (ชาโอ) มีความหมายว่า ‘มีชีวิตอยู่’ ความหมายก็คือ เราถูกชุบให้มีชีวิตใหม่ใน
พระคริสต์แล้วและเราควรตายต่อบาป เราถูกสั่งให้เสนอร่างกายของเราเป็นเครื่องใช้ในการชอบ
ธรรมถวายแด่พระเจ้า แทนที่จะทำสิ่งที่ตรงกันข้ามตามที่ได้กล่าวไปแล้ว

เรื่องสำคัญอีกเรื่องของบทที่ 6 นี้ก็คือ เราไม่ควรดำเนินชีวิตต่อไปในความบาป แต่คราว
นี้เปาโลนำเสนออีกเหตุผลหนึ่ง ท่านกลับมาพูดถึงเรื่องพระคุณกับพระราชบัญญัติอีกครั้ง

รม 6:14-15   เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่าน
ทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ 15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะ
ทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอภัยยอมให้เป็น
เช่นนั้นเลย

ความบาปไม่มีอำนาจครอบงำเหนือเราอีกต่อไปแล้ว อีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่า เราไม่ได้อยู่
ใต้หลักการแห่งพระราชบัญญัติแล้ว แต่อยู่ใต้พระคุณ ในที่นี้เปาโลไม่ได้หมายถึงพระราช
บัญญัติของโมเสส แต่หมายถึงหลักการทั่วไปของพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติและข้อ
บัญญัติที่พูดถึงบาปต่างๆ ไม่มีอำนาจทางนิติบัญญัติเหนือเราอีกต่อไปเพราะบัดนี้เราอยู่ใต้
พระคุณ

ท่านกลับมาพูดถึงข้อโต้แย้งของพวกเขา (ซึ่งถูกพูดถึงในข้อ 1) พวกเขาพูดเหมือนคนสมัยนี้ที่กล่าวว่า ‘ถ้าเราอยู่ใต้พระคุณและความรอดของเราไม่หลุดหายแล้ว เราก็ออกไปทำบาปได้ตามสบายนะสิ’ เปาโลตอบอีกครั้งว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” ที่ท่านต้องเอ่ยถึงเรื่องนี้สองครั้งในบทเดียวกันก็บอกเป็นนัยว่ามีบางคนในสมัยนั้นมีปัญหากับเรื่องหลักการแห่งพระคุณและความรอดไม่หลุดหายของผู้เชื่อ

รม 6:16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม

เปาโลเตือนพวกเขาให้ระลึกว่า “ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น” คำที่แปลว่า **ทาส** คือ *ดอูลอส* เมื่อคนๆ หนึ่งตกเป็นทาส เขาก็ต้องเชื่อฟังนายของเขา เมื่อเขายอมแพ้ต่อความบาป (ซึ่งสุดท้ายแล้วนำไปสู่ความตาย) เขาก็จะกลายเป็นทาสของความบาป

ในทางกลับกัน เมื่อคนๆ หนึ่งยอมเชื่อฟังความชอบธรรมๆ นั้นก็จะกลายเป็นนายของเขา น่าสังเกตว่าการเชื่อฟังเป็น **หลักการ** ที่มาก่อนความชอบธรรม เมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้า ความเชื่อฟังของเราก็นับว่าเป็นความชอบธรรม และเมื่อเราทำเช่นนั้นเป็นกิจวัตรในชีวิต นายแห่งความชอบธรรมก็จะเริ่มขัดเกลาร่างชีวิตของเราให้เป็นอย่างที่พระเจ้าทรงประสงค์

รม 6:17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน เปาโลชมเชยผู้อ่านและขอบคุณพระเจ้าที่ “เมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป” นั่นคือสภาพในอดีตของพวกเขา แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่แล้ว พวกเขาไม่เพียงเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังยอมจำนนต่อหลักการแห่งความชอบธรรมในชีวิตของพวกเขาด้วย ในทางตรงกันข้าม พวกเขาได้ “มีใจเชื่อฟังแบบแห่งหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน”

คำที่แปลว่า **แบบ (ฎุพอส)** มีความหมายว่า ‘รูปแบบ’ หรือ ‘ตัวอย่าง’ เราไม่ทราบแน่ชัดว่าแบบแห่งหลักคำสอนที่ทรงมอบไว้แก่พวกเขานั้นคืออะไร แต่บริบทของพระธรรมโรมจนถึงตอนนี้คือ การถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อและการถือว่าตนตายต่อบาปแล้วนับแต่นั้น ถึงอย่างไรแล้ว การเชื่อฟังคำสอนอันถูกต้องของพวกเขาก็ออกมาจากใจ พวกเขายอมจำนนต่อความจริงของพระเจ้าอย่างสุดใจหลังจากได้เข้าใจความจริงนั้น นี่เป็นตัวอย่างสำหรับเราในสมัยนี้ นี่อาจหมายถึงการรับบัพติศมาซึ่งเป็นการยอมรับต่อหน้าผู้คนตามที่ได้บอกไว้แล้วในตอนต้นของบทนี้

รม 6:18   **เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม**
“แบบแห่งหลักคำสอนนั้น” ถูกใจให้กระจำยิ่งขึ้นโดยการที่พวกเขา “พ้นจากบาปแล้ว” และ “กลายเป็นทาสของความชอบธรรม” ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่ยอมรับหลักปรัชญาของบางคนที่ส่งเสริมการดำเนินชีวิตต่อไปในความบาปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้น แต่พวกเขายอมตัวเป็นทาสของความชอบธรรมแทน นี่คือการเล่นคำ พวกเขาพ้นจากการเป็นทาสของความบาปแล้วก็จริง แต่ตอนนี้พวกเขาขอยอมเป็นทาสของความชอบธรรม (ด้วยความเต็มใจ) (ดู มัทธิว 11:29-30) แทนที่จะยอมให้ความบาปเป็นนาย พวกเขาได้ยอมเป็นทาสของความชอบธรรมแล้วในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน

รม 6:19   **ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง**
เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วช้า ฉันทัด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์นั้น

“ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด” ในที่นี้คือการที่เปาโลกำลังพูดถึงเรื่องการเป็นทาสอยู่ “เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง” หมายถึงความอ่อนแอของเนื้อหนังที่มีแนวโน้มที่จะยอมแพ้ต่อการทดลองได้ง่ายๆ เปาโลพูดถึงการเดินทางฝ่ายวิญญาณของพวกเรา เช่นเดียวกับที่เมื่อก่อนพวกเขาเคยยอมยกร่างกายของตัวเองให้เป็นทาสของการ โสโครกและความชั่วช้า บัดนี้

พวกเขาที่ถูกตั้งให้ถวายตัวเป็นทาสของ*ความชอบธรรม* ซึ่งนำไปสู่*ความบริสุทธิ์* นี้ น่าจะหมายถึงความบาปทางร่างกาย คือ เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉพาะ

คำที่แปลว่า *การโสโครก* (*อาคาธาร์เซีย*) บ่งบอกถึงกิจกรรมทางเพศหลายรูปแบบที่สกปรก คำที่แปลว่า *ความชั่วช้า* (*อะนอเมีย*) แปลตรงตัวว่า ‘ภาวะไร้กฎบังคับ’ หรือ ‘การกบฏ’ เป็นความจริงที่ว่าคนที่ใช้ชีวิตในความบาปมักจะทำเรื่องเพศที่สกปรกและกบฏต่อมาตรฐานแห่งความถูกต้อง เพราะเมื่อก่อนพวกเขาเคยดำเนินชีวิตเช่นนี้ บัดนี้เปาโลได้สั่งให้พวกเขา (คำสั่งอีกแล้ว) ถวายตัวเป็นทาสแห่ง “*ความชอบธรรมเพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์*”

ระหว่างข้อ 16 ถึง ข้อ 19 มีการเรียงลำดับที่น่าสนใจ *การเชื่อฟังพระเจ้ากลายเป็นความชอบธรรม* (ข้อ 19) อย่างไรก็ตาม เมื่อเราปฏิบัติความชอบธรรมในการดำเนินชีวิตแต่ละวัน มันก็จะกลายเป็น*ความบริสุทธิ์*ของชีวิต แน่่อนที่นี้ไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์สมบูรณ์แบบซึ่งมาได้ทางพระคริสต์เท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันและพยายามทำสิ่งที่ถูกต้องเพื่อนำไปสู่*ความบริสุทธิ์*ของชีวิตในระหว่างนี้ ด้วยเหตุนี้ ความชอบธรรมจึงเป็นหนทางที่นำไปสู่*ความบริสุทธิ์*

รม 6:20-21 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน 21 ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอายด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย

เปาโลถามคำถามที่ทุกวันนี้เราก็กถามกันเพื่อทบทวนการเดินทางฝ่ายวิญญาณก่อนหน้านี้ของพวกเขา เรามีผลอะไรในการเหล่านั้นซึ่งบัดนี้เราก็ตะอาย เมื่อเรามองย้อนไปสมัยก่อนที่เราได้รับความรอด เราเกิดผลดีอะไรในการใช้ชีวิตเสเพล ไม่มีผลดีอะไรเลย นอกจากนี้ ผลสุดท้ายของการใช้ชีวิตแบบนั้นก็ความตาย แต่บัดนี้ เมื่อเราพ้นจากการเป็นทาสของบาปและมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว บัดนี้เราก็มีผลในชีวิตที่เกิดเป็น*ความบริสุทธิ์*และสุดท้ายก็เป็นชีวิตนิรันดร์

รม 6:22-23 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของความบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ 23 เพราะว่าการล้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

สรุปย่อของพระธรรมโรมทั้งเล่มคือตรงนี้ “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” คำที่แปลว่า ค่าจ้าง (ออปโซเนียน) มีความหมายตรงตัวว่า ค่าจ้างของทหาร และในความหมายทั่วไปคือการชำระเงิน ค่าจ้างหรือโทษของความบาปคือความตายเสมอมา มันนำมาซึ่งความตายฝ่ายร่างกายในทันทีหรือไม่ก็ในที่สุด แต่ที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือ ความตายครั้งสุดท้าย คือ ความตายครั้งที่สอง ตามที่มีระบุไว้ใน วิวรรณ์ 20:14 และ 21:8

ภาพตรงข้ามของสิ่งนี้คือ “ของประทานของพระเจ้า” ซึ่งก็คือ ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ความบาปนำมาซึ่งโทษอันร้ายแรง ความเชื่อในพระคริสต์นำมาซึ่งของประทานแสนมหัศจรรย์ ความบาปนำมาซึ่งความตาย พระคริสต์ทรงนำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์

ส่วนสุดท้ายของบทนี้สรุปด้วยการพูดถึงตำแหน่งของเราในพระคริสต์อีกครั้ง นอกจากนี้ คำที่แปลว่า ของประทาน คือ *คาริสมา* ของประทานของพระเจ้าไม่ใช่พระพรที่สองของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ แต่มันคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา กระแสคาริสมาतिकควรเปลี่ยนจากการเน้นเรื่องพูดภาษาแปลกๆ มาเน้นที่พระคริสต์จะคิดไว้

*****

ภาพรวมของโรม 7: โรม 7 ไม่ใช่บทที่เข้าใจง่าย แต่เราควรจดจำประเด็นหลักของเนื้อหาส่วนนี้ของพระธรรมโรม คือ ความชอบธรรมในการดำเนินชีวิตแบบคริสเตียนในตอนนี้อยู่ เพราะเราถูกประกาศว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว ในบทที่ 6 ประเด็นหลักคือ เราควรมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์และไม่เป็นทาสของความบาป

คราวนี้ในบทที่ 7 เนื้อหาหลักคือว่า เราควรมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์และไม่เป็นทาสของพระราชบัญญัติหรือธรรมชาติเก่าของเรา เราต้องไม่ลืมว่าผู้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้ของเปาโลคือพวกยิว พวกเขาจำเป็นต้องแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเป็นคริสเตียนและมรดกที่เป็นพระราชบัญญัติของพวกยิว

บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่เปาโลใช้ภาพประกอบที่เป็นการแต่งงานและความตายของมนุษย์เพื่อพูดถึงพระราชบัญญัติ จากนั้นท่านก็ตอบสนองต่อปฏิกิริยาของพวกเขาซึ่งท่านเคยได้ยินมาแล้วที่พวกเขาถือว่าพระราชบัญญัติก็เป็นสิ่งที่ผิด ท่านเปิดเผยจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระราชบัญญัติในข้อ 13 สุดท้ายท่านก็ยกภาพประกอบเพื่อให้เห็นถึงการที่ท่านและผู้เชื่อทุกคนต้องต่อสู้กับความบาปภายในและความปรารถนาฝ่ายวิญญาณที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ชัยชนะในการต่อสู้ดังกล่าวมาได้ทางพระคริสต์

รม 7:1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

อัครทูตเปาโลพูดถึงปัญหาใหม่ พระราชบัญญัติมีความสัมพันธ์อะไรกับคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วผ่านทางความเชื่อในพระคริสต์ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพูดอยู่กับผู้อ่านที่เป็นยิว “ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว” ท่านเริ่มต้นด้วยข้อสมมติฐานที่ใครๆก็รู้ “พระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น” คนที่เป็นยิวต้องเชื่อฟังพระราชบัญญัติของโมเสสจนถึงวันที่เขาตาย (คริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติไม่เคยอยู่ใต้พระราชบัญญัติของโมเสสเลย พระราชบัญญัติถูกประทานให้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีกับชนชาติอิสราเอล พันธสัญญาดังกล่าวไม่มีผลผูกมัดต่อคนต่างชาติแต่อย่างใด)

รม 7:2 เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา เพื่ออธิบายให้เห็นภาพชัดเจน เปาโลจึงยกตัวอย่างเรื่องชีวิตสมรส (แต่นี้ไม่ใช่บทเรียนเกี่ยวกับการสมรส การหย่าร้าง หรือการแต่งงานใหม่ แต่เปาโลใช้ตัวอย่างนี้เพื่อให้เห็นถึงความ

จริงที่สำคัญกว่านั้นคือ ผู้เชื่อที่ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วได้ตายในพระคริสต์แล้ว และจึงสามารถผูกพันกับอีกคนได้ คือ พระคริสต์) ภรรยาต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติราบใดที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าเขาตายแล้ว นางก็ได้รับการปลดปล่อยจากข้อผูกมัดนั้น

รม 7:3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่

มีความแตกต่างที่เราควรสังเกต คำที่แปลว่า แต่งงาน สามครั้ง (ตรงนี้และในข้อ 4) ไม่ใช่คำที่ปกติใช้สำหรับ ‘การแต่งงาน’ อันที่จริงแล้ว คำๆนี้แปลแบบนี้แค่ตรงนี้และไม่มีที่อื่นอีกในพระคัมภีร์ คำที่ถูกแปลแบบนี้คือคำว่า *กินอไม* ซึ่งปกติแล้วแปลว่า ‘เป็น’ หรือ ‘กลายเป็น’

ความหมายไม่ใช่ว่า ผู้หญิงคนหนึ่งหย่าสามีของนางและไปแต่งงานใหม่กับอีกคน แต่ความหมายคือว่า ผู้หญิงคนหนึ่ง ‘เป็น’ หรือ ‘ผูกพัน’ ตัวนางเองกับชายอีกคน (คือ หญิงล่วงประเวณี) ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงเรียกผู้หญิงแบบนี้ว่าเป็น *หญิงล่วงประเวณี* อย่างไม่รู้ตาม ถ้าสามีของนางตาย นางก็ไม่ถือว่าเป็นหญิงล่วงประเวณีอีกต่อไป ถึงแม้ว่าเดิมทีนางเป็นของชายอื่นแล้วก็ตาม

เราเห็นได้ชัดถึงการต่อสู้ของผู้เชื่อชาวอียิปต์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่มีมาตลอดชีวิตเดิมของพวกเขา กับพระราชบัญญัติของโมเสส พวกเขาารู้สึกว่าตนมีพันธะด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณต่อพระราชบัญญัตินั้น แต่พวกเขาก็ได้หันมาหาพระคริสต์แล้ว เปาโลเขียนจดหมายนี้มาช่วยแก้ปัญหาความยุ่งยากใจของพวกเขา บทเรียนนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการแต่งงาน การเล่นซู้ หรือการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ แต่นี่เป็นภาพประกอบที่แสดงถึงความสัมพันธ์ของผู้เชื่อชาวอียิปต์กับพระคริสต์และความสัมพันธ์เดิมของเขากับพระราชบัญญัติ

รม 7:4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

ประเด็นที่เปาโลกำลังพูดถึงคือ พี่น้องชาวยิวได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว คือ พ้นจากอำนาจของมันแล้ว เพราะว่าพวกเขาได้ตายในพระคริสต์แล้ว ดังนั้น พวกเขาจึง “ตกเป็นของ” ผู้อื่นได้ คือ “ของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว” (อีกครั้งที่คำที่แปลว่า ตกเป็นของ คือ กिनอไม) แน่นอนที่ ผู้อื่นนั่นคือ พระคริสต์ จุดประสงค์ทั้งหมดก็คือ “เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า” ภาพเปรียบเทียบไม่ได้หมายถึงต้นไม้อันเดียว แต่หมายถึงการเป็นสามัคคีธรรมกัน เช่นเดียวกับที่สามัคคีธรรมเกิดผลเป็นลูกๆ เราเองก็ต้องเกิดผลเป็นลูกๆฝ่ายวิญญาณด้วย การที่ผู้เชื่อใหม่ชาวยิวเหล่านี้ต้องยึดติดกับพระราชบัญญัติอยู่เป็นตัวขัดขวางมิให้พวกเขานำวิญญาณผู้อื่นมาถึงพระคริสต์ได้

รม 7:5 เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย คราวนี้เปาโลกลับไปพูดถึงอดีตบ้าง (คือ สมัยก่อนที่เราได้รับความรอด) คำที่แปลว่า ตัณหาชั่ว (พาธมา) หมายถึง ปฏิบัติการตอบสนองในทางลบ เช่น ความโกรธ ความรุนแรง และอาจเป็นความบาปในเรื่องเพศด้วย ให้เราสังเกตว่า (1) ตัณหาชั่วแห่งบาปเป็นมาโดยพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติเป็นตัวบอกว่าอะไรเป็นบาป (2) ตัณหาเหล่านั้นที่พระราชบัญญัติบอกไว้เกิดผลนำไปสู่ความตาย ค่าจ้างของความบาปคือความตาย สิ่งที่ถูกบรรยายถึงในที่นี้คือ ความบาปของร่างกาย และอาจเกี่ยวกับเรื่องเพศ ประเด็นที่เปาโลกำลังยกคือ พระราชบัญญัตินิยาม บรรยาย และบัญญัติถึงความบาปดังกล่าว

รม 7:6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ เพราะเราได้ตายในพระคริสต์แล้ว คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ คำที่แปลว่า ตัวอักษร คือ กรามมา และมีความหมายว่า ‘เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร’ ซึ่งในกรณีนี้คือ พระราชบัญญัติของโมเสส ประเด็นสำคัญก็คือ เราได้ตายจากพระราชบัญญัติในพระคริสต์แล้ว เราจึงควรดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

รม 7:7   ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ

คราวนี้อัครทูตเปาโลพูดถึงประเด็นที่ท่านได้ยินมาว่าพระราชบัญญัติของโมเสสนั้นเป็นบาปหรือไม่ ท่านถามคำถามที่ตอบชัดในตัวแล้ว “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

จากนั้นท่านก็ยกตัวอย่างอีก “แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป” เปาโลหมายความว่า พระราชบัญญัตินิยามและบัญญัติว่าอะไรเป็นบาป ความบาปมีอยู่มาตลอดอยู่แล้ว แต่พระราชบัญญัติแค่เปิดเผยมันเท่านั้น ท่านยังอธิบายต่ออีกว่า “เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า "อย่าโลภ" ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ” (นี่เป็นการเล่นคำ คำว่าความโลภ (*เอพิฐูเมีย*) เป็นคำนามของคำกริยา โลภ (*เอพิฐูเมโอ*) ทั้งสองคำบ่งบอกถึงค้นหาที่ไม่เหมาะสม) ประเด็นสำคัญคือว่า ค้นหาที่ไม่เหมาะสมมีอยู่มาตลอด แต่วันหนึ่งพระราชบัญญัติก็ถูกประทานให้เพื่อห้ามมิให้มีค้นหาแบบนั้น และมันก็เปิดเผยและบัญญัติว่าค้นหานั้นเป็นความบาป ให้เรานึกถึงห้องใต้ดินมีตุ๊กตาสกปรกๆ ที่มีแมลงหลายชนิดคลานอยู่ในความมืด เมื่อเปิดไฟแมลงพวกนั้นก็รีบคลานหนีไปซ่อนตัว พวกมันอยู่ที่นั่นตลอดอยู่แล้ว แต่แสงไฟเป็นตัวเปิดเผยพวกมัน พระราชบัญญัติก็ทำแบบเดียวกัน มันเป็นตัวเปิดเผยความบาปโดยการนิยามว่าสิ่งใดเป็นบาป

รม 7:8   แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ค้นหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว คำที่แปลว่า ถือเอา (*อะฟอร์มิ*) มีความว่า “ฐานปฏิบัติการ” คำที่แปลว่า ค้นหาชั่ว คือ *เอพิฐูเมีย* อีกครั้ง ข้อนี้พูดถึงธรรมชาติที่คือร้นของใจมนุษย์ที่บาปหนา ยกตัวอย่างเช่น คนมากมายทุกวันนี้เชื่อว่าภูมิไว้แหกเปาโลก็เขียนเช่นนั้น หลักการก็คือว่า พระราชบัญญัติซึ่งนิยามว่าอะไรเป็นบาป กระตุ้นให้เกิด

การไม่เชื่อฟัง เมื่อไม่มีกฎ เราก็ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นบาป และเราก็ไม่ต้องคิดมาก มันเหมือนกับว่า ความบาปนั้นได้ตายไปแล้ว

รม 7:9 บางทีเปาโลอาจพูดถึงช่วงเวลาสมัยที่ท่านยังไม่เจอกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า เพราะท่านเขียนว่า เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย ความหมายก็คือว่า ก่อนทราบเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็รื่นเริงกับการใช้ชีวิตโดยไม่มีความรู้สึกผิดหรือใจพ้อง แต่แล้ววันหนึ่งข้าพเจ้าก็เจอกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า แล้วใจพ้อง ความรู้สึกผิด และความไม่เชื่อฟังก็ตามมา ความบาปอยู่ที่นั่นอยู่แล้ว แต่ตอนนี้มันถูกนิยามและถูกปรับโทษด้วย การที่ท่านพูดถึงความตายอาจหมายถึง ท่านรู้แล้วว่าอะไรเป็นค่าจ้างของความบาป ก่อนหน้านั้นท่านตายฝ่ายวิญญาณ แต่เดี๋ยวนี้ท่านรู้แล้ว

รม 7:10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย พวกยิวสมัยนั้นเชื่อกันว่าการประพฤติตามพระราชบัญญัติเป็นวิธีที่จะทำให้พวกเขามีชีวิตนิรันดร์ ในทางตรงกันข้าม เปาโลกล่าวว่า การทำเช่นนั้นกลับเป็นโทษประหารชีวิต ในจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโล ท่านเน้นย้ำตลอดว่าพระราชบัญญัติไม่ได้ให้ชีวิต แต่มันกลับเป็นเครื่องมือที่ปรับโทษเพราะมันนิยาม บัญญัติ และระบุถึงโทษของความบาป

รม 7:11 เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น เปาโลนึกย้อนว่า ท่านเคยคิดว่าพระราชบัญญัติเป็นพาหนะที่นำไปสู่ชีวิตทั้งๆที่ความจริงก็คือ มันเป็นเครื่องมือที่ใช้ปรับโทษต่างหาก ท่านจึงถูกล่อลวง การปรับโทษของความบาปก็คือ ความตาย ความบาปจึง “ประหาร” เปาโลให้ตาย

รม 7:12-13 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ ยุติธรรม และดี 13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก

กลับไปยังคำถามของท่านในข้อ 7 “พระราชบัญญัติคือบาปหรือ” เปาโลได้สรุปว่า “พระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี” มันเป็นที่ประเสริฐยิ่งในทางศีลธรรมและจริยธรรม ไม่มีคำพูดอะไรที่เหมาะสมไปกว่าบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีแล้ว

ท่านถามอีกคำถามหนึ่งเพื่อทบทวนข้อโต้แย้งก่อนหน้านี้ของท่าน “ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ” ไม่นั่นเอง! นี่แหละคือจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติ “บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก” พระเจ้าได้ทรงออกแบบพระราชบัญญัติมาเพื่อ (1) เปิดเผยให้เห็นความบาปที่มีอยู่แล้ว (2) มันเปิดเผยว่าอันที่จริงแล้วเรากลับความบาปปรับโทษ และ (3) มันเปิดเผยให้เห็นว่าความบาปนั้นร้ายแรงขนาดไหน พระราชบัญญัติได้ถูกออกแบบมาเพื่อให้บาปปรากฏว่าเป็นบาป มันคือแสงไฟที่ส่องให้เห็นถึงความชั่วในใจอันมืดบอดเช่นเดียวกับแสงไฟเผยให้เห็นถึงแมลงในห้องมืด พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการที่พระเจ้าทรงปรับโทษความบาป และมันถูกประทานให้เพื่อเปิดเผยว่าจริงๆ แล้วความบาปนั้นชั่วร้ายขนาดไหน

รม 7:14 เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป ข้อ 14 สรุปความคิดก่อนหน้านี้ และนำไปสู่ส่วนที่ตามมา นั่นคือ (1) พระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ มันพุ่งตรงเข้าสู่ใจกลางของจิตวิญญาณมนุษย์ซึ่งมักกบฏต่อมัน พระราชบัญญัติไม่ได้นำความตายเข้ามา แต่ใจมนุษย์ที่บาปหนาและมักกบฏต่างหากที่นำความตายเข้ามา (2) ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติเป็นฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เราเป็นเนื้อหนัง นั่นคือ เรามีธรรมชาติบาปที่คอยต่อสู้กับหลักการอันชอบธรรมของบทบัญญัติของพระเจ้า (3) นอกจากนี้ เรายัง “ถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป” ด้วย ความหมายก็คือ ความบาปได้ทำให้เรตกเป็นทาสเหมือนกับที่ทาสถูกขายให้นายของเขา ประเด็นสำคัญคือว่า เราไม่ควรเป็นทาสบาปเพราะตอนนี้เราอยู่ในพระคริสต์แล้ว เนื้อหาส่วนต่อไปจะพูดถึงการต่อสู้ที่ผู้เชื่อทุกคนต้องเจอ และเป็นการต่อสู้ระหว่างธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังของเรากับหลักการอันชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในบทบัญญัติของพระเจ้า

เนื้อหาส่วนสุดท้ายของโรม 7 พูดถึงการต่อสู้ที่ผู้เชื่อทุกคนต้องเจอ คือ การต่อสู้ระหว่าง
ธรรมชาติบาปที่อยู่ภายในกับความตั้งใจที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องตามธรรมชาติใหม่ของเรา แนวคิด
สำคัญที่ถูกเริ่มในบทที่ 6 และมาสำเร็จตรงนี้คือ การมีชัยชนะเหนือความบาปในชีวิตคริสเตียน
เนื้อหาส่วนนี้ทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างธรรมชาติฝ่ายวิญญาณสองอย่างและ
สามารถต่อสู้กับความบาปได้ดียิ่งขึ้น

รม 7:15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่
ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น เปาโลเริ่มต้นด้วยการพูดถึงการ
ต่อสู้ที่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนรู้จักดี ในด้านหนึ่ง เรามีความตั้งใจที่จะทำสิ่งที่ดีและถูกต้อง
แต่ในอีกด้าน เราก็มักพ่ายแพ้ต่อการทดลองให้ทำสิ่งที่ผิดบ่อยครั้งเหลือเกิน เปาโลกำลังเปรียบ
เทียบความแตกต่างระหว่าง “ข้าพเจ้า” ของธรรมชาติเก่าของท่านกับ “ข้าพเจ้า” ของธรรมชาติ
ใหม่ของท่าน และ “ข้าพเจ้า” ที่เป็นตัวท่านเอง

รม 7:16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็
ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี กล่าวอีกแง่ก็คือ เมื่อเปาโลในธรรมชาติเก่าของท่านทำสิ่งที่ท่าน
รู้ว่าไม่ควรทำ ท่านก็ซาธิตให้เห็นถึงความดีงามของพระราชบัญญัติโดยมโนธรรมที่ถูกปรับโทษ
ของท่าน (อีกครั้งที่ท่านชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของพระราชบัญญัติของพระเจ้า)

รม 7:17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้
ทำ ‘ข้าพเจ้า’ ในที่นี้คือ ตัวเปาโลเองที่มองดูความบาปที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่าน การใช้คำว่า
‘บาป’ ในที่นี้ของเปาโลน่าจะหมายถึง ‘ธรรมชาติบาป’ ของท่าน กล่าวอีกแง่ก็คือ เมื่อความบาป
ผุดขึ้นมาในชีวิตของท่าน นั้นไม่ใช่ฝีมือของเปาโลคนใหม่ แต่เป็นฝีมือของธรรมชาติบาปอันเก่า
ซึ่งยังอยู่ภายในตัวท่าน

รม 7:18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหาของข้าพเจ้า) ไม่มีความดี
ประการใดอยู่เลย เปาโลผู้เป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว รู้ดีว่าในเนื้อหาของท่าน (ธรรมชาติ
เก่า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้น

ข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ความตั้งใจที่จะทำสิ่งที่ดีและถูกต้องมีอยู่ในตัวท่าน แต่การทำให้ได้นั้นก็เป็นอีกเรื่อง ความตั้งใจที่จะทำดีแต่กลับทำไม่ได้นั้นก็ปรากฏชัด

รม 7:19 ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ เปาโลกล่าวต่อว่าในตัวท่านนั้น ท่านมีความตั้งใจที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เพราะเหตุผลบางประการท่านกลับทำไม่ได้ นอกจากนี้ ความบาปที่ท่านรู้ตัวว่าไม่ควรทำ ท่านก็พ่ายแพ้ต่อมัน

รม 7:20 เปาโลทราบถึงปัญหาใหญ่ที่สุด ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำในการพ่ายแพ้ต่อการทดลองซึ่งขัดแย้งกับความตั้งใจของท่าน ท่านตระหนักว่าปัญหาก็คือธรรมชาติบาปที่ยังคงอยู่ในตัวพวกเราทุกคน ‘ข้าพเจ้า’ ที่บาปหนาของธรรมชาติเก่าบางครั้งก็เอาชนะ ‘ข้าพเจ้า’ ที่ชอบธรรมของธรรมชาติใหม่

รม 7:21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อที่จะนำไปสู่บทสรุปของเรื่องราว เปาโลบอกถึงอีกกฎหนึ่ง ท่านไม่ได้หมายถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าหรือพระราชบัญญัติของโมเสส แต่ท่านใช้คำว่า กฎที่เป็น ‘กฎของธรรมชาติ’ กฎนั้นก็คือ “เมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า” ความช่วนั้นก็คือ ธรรมชาติบาป (ธรรมชาติเก่าของเรา) ที่ยังอยู่ในตัวคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน

รม 7:22 เพราะเป็นส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ในทางกลับกัน เปาโลชื่นชมยินดีในพระราชบัญญัติของพระเจ้าในตัวท่านที่อยู่ข้างใน ตัวท่านที่อยู่ข้างในคือ ธรรมชาติใหม่ของท่าน ซึ่งถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

รม 7:23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า

อย่างไรก็ตาม กฎนั้นในอวัยวะของท่านก็ยังคงอยู่ คือ ธรรมชาติเก่าในร่างกายของท่าน และมันกำลังสู้รบหรือทำสงครามกับ “กฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า” กฎแห่งจิตใจของท่านในที่นี้หมายถึงตัวท่านที่อยู่ข้างในที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 22 และหมายถึงธรรมชาติใหม่ของท่านด้วย ธรรมชาติเก่านั้น คือกฎในอวัยวะของท่าน ไม่เพียงต่อสู้กับธรรมชาติใหม่เท่านั้น แต่บางครั้งยัง “ชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า” กล่าวอีกแง่คือ ธรรมชาติเก่าของท่านจะต่อสู้กับธรรมชาติใหม่ของท่านและถึงขนาดเอาชนะมันด้วย และก่อให้เกิดความบาปในตัวของท่าน นี่เป็นสิ่งที่คริสเตียนที่กรุงโรมที่ต่อสู้กับความบาปต้องเข้าใจ ผู้เชื่อทุกคนมีปัญหาแบบเดียวกัน ถึงแม้ว่าเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้ว และมีธรรมชาติใหม่ในตัวแล้ว แต่ธรรมชาติเก่าก็ยังคงอยู่และต่อสู้กับธรรมชาติใหม่ต่อไป แล้วเราจะมีชัยชนะต่อบาปและธรรมชาติบาปได้อย่างไร เปาโลจึงถามคำถามต่อไป

รม 7:24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ อัครทูตผู้นี้ทราบดีถึงการต่อสู้ฝ่ายวิญญาณที่เกิดขึ้นภายใน ท่านตระหนักว่าความบาปในร่างกายของท่านก่อให้เกิดความตาย และท่านถือว่าทั้งสองอย่างเทียบเท่ากัน กล่าวอีกแง่คือ ท่านจะพ้นจากความบาปในชีวิตของท่านได้อย่างไร ในเมื่อท่านเป็นคริสเตียนแล้ว

รม 7:25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป คำตอบนั้นทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ชัยชนะมีมาโดยพระคริสต์ ท่านสรุปว่า “ทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า” กล่าวอีกแง่คือ ในตัวตนใหม่ของท่าน คือ ธรรมชาติใหม่ของท่าน ท่านรับใช้พระเจ้าและปฏิบัติตามหลักการอันชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในบทบัญญัติของพระองค์ อย่างไรก็ตาม “ด้านฝ่ายเนื้อหนัง” ท่านรับใช้ “กฎแห่งบาป” นั่นคือ ในธรรมชาติเก่าของท่านรับใช้ความบาป ทางออกของปัญหานี้คือ การดำเนินชีวิตในธรรมชาติใหม่นั้นผ่านทางฤทธิ์เดชของพระคริสต์ซึ่งอยู่ภายในเรา

*****

ภาพรวมของโรม 8: ครั้งแรกของโรม 8 (ข้อ 1-17) สรุปเนื้อหาของเจ็ดบทแรก เราไม่ถูกปรับโทษอีกต่อไปแล้วเพราะเราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว เปาโลอธิบายให้พวกยิวเข้าใจว่า ความชอบธรรมนั้น ไม่พึ่งบัญญัติของ โมเสส นอกจากนี้ เราไม่เพียงถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้วเท่านั้น แต่เรายังถูกรับเข้าในครอบครัวของพระเจ้าและเราจึงเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ด้วย ส่วนท้ายของโรม 8 (ข้อ 18-39) บอกถึงพระพรต่างๆที่เป็นผลของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมแล้ว กล่าวให้เจาะจงก็คือ พระพรเหล่านั้น ไหลล้นออกมาจากการเป็นบุตรของพระเจ้าผ่านทางพระวิญญาณที่รับเราเป็นบุตร

ใจความหลักของโรม 8 คือ การข่มเหง (ดู 8:18, 35-36) ในครึ่งหลังของบทนี้ เปาโลพยายามหนุนใจผู้อ่านจดหมายฝากของท่าน พวกเขาไม่เพียงพ้นจากการถูกปรับโทษแล้วเท่านั้น แต่การข่มเหงที่เกิดขึ้นกับพวกเขาสุดท้ายแล้วก็เพื่อผลดีในระยะยาวสำหรับพวกเขา นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเขา (และพวกเรา) และกำหนดล่วงหน้าให้เราเป็นตามพระฉายของพระบุตรของพระองค์ ดังนั้น ถึงแม้ว่าโลกและซาตานจะข่มเหงเรา ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครหน้าไหนจะต่อกรกับเราได้ จึงไม่มีสิ่งใดแยกเราจากความรักของพระคริสต์ได้ เนื้อหาส่วนท้ายของโรม 8 ถึงแม้ว่าจะเต็มไปด้วยหลักคำสอน แต่มันก็ถูกเขียนขึ้นเพื่อหนุนใจผู้เชื่อที่กรุงโรมซึ่งกำลังถูกข่มเหง

รม 8:1 เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ คำว่า ‘เหตุฉะนั้น’ เชื่อมโยงกับเนื้อหา ก่อนหน้านั้น นั่นคือ เพราะสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้ว “การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” เพราะเราถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม ถูกตรึง และถูกทำให้เป็นขึ้นพร้อมกับพระคริสต์ และมีชัยต่อบาปโดยทางพระคริสต์แล้ว “การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” พระพิโรธของพระเจ้าไม่ตกบนเราอีกต่อไปแล้ว เราไม่ถูกปรับโทษอีกต่อไปแล้ว เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว

วลีที่บอกว่า “ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” หมายความว่า ได้หลายแบบ มันคล้ายกับในกาลาเทีย 5 แต่บริบทมีความแตกต่างกัน ในกาลาเทีย 5 เปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อที่ดำเนินในธรรมชาติเก่ากับผู้เชื่อที่ดำเนินในธรรมชาติใหม่ อย่างไรก็ตาม ในข้อนี้ (และในข้อต่อๆไป) ดูเหมือนว่าเปาโลกำลังเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคนที่ไม่รอดกับคนที่รอดแล้ว เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลพูดกับพวกยิวอยู่ตอนนี้ ปัญหาคือ ความคิดแบบยิวในคริสตจักรที่กรุงโรม ศาสนายิวแบบของพวกฟาริสีในศตวรรษแรกเน้นเรื่องเกี่ยวกับเนื้อหนัง เช่น การเข้าสู่หน้ต พิธีชำระล้างแบบต่างๆ ชนิดของอาหาร เครื่องถวายบูชา การถืออดอาหาร และวันพิเศษต่างๆ

เปาโลเทียบเท่าการเน้นพิธีต่างๆเกี่ยวกับร่างกายของศาสนายิวกับเนื้อหนัง มันตรงข้ามกับธรรมชาติฝ่ายวิญญาณของความเชื่อในพระคริสต์ ความจริงคือ ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่ดำเนินตามหลักการฝ่ายวิญญาณแห่งความเชื่อในพระคริสต์ ซึ่งตรงข้ามกับการถือปฏิบัติตามกฎแห่งร่างกาย (เนื้อหนัง) ในบัญญัติของโมเสส

รม 8:2 เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย ถึงแม้ว่าคำว่า กฎ ในที่นี้หมายถึงหลักการทั่วไป แต่ “กฎแห่งบาปและความตาย” ก็อ้างถึงบัญญัติของโมเสสด้วย ดังนั้น หลักการฝ่ายวิญญาณของชีวิตในพระคริสต์ปลดปล่อยเราจากการปรับโทษของกฎแห่งบาปและความตาย (คือ บัญญัติของโมเสส)

รม 8:3 เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาปพระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง นั่นคือ สิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงทำได้โดยทางพระบุตรของพระองค์ ความอ่อนแออย่างหนึ่งของพระราชบัญญัติก็คือ มันพุดถึงเนื้อหนังที่บาปของเรา อย่างไรก็ตาม “พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” เหตุผลหนึ่งที่พระเยซูทรงเสด็จมารับสภาพร่างกายก็คือ เพื่อที่จะ

กลายเป็นความบาปเพราะเห็นแก่เราเพื่อที่เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าใน
พระองค์ พระองค์เสด็จมาจัดการกับความบาป และพิพากษามันในพระกายของพระองค์ คำที่
แปลว่า **ปรับโทษ** (*คาทาคริโน*) มีความหมายในเชิง ‘พิพากษา’ (น่าสังเกตว่า พระเยซูเสด็จมาใน
สภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป แต่ไม่ได้เป็นตัวตนของเนื้อหนังที่บาป)

รม 8:4 เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่
ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เปาโลกลับมาพูดเรื่องที่ทำนพูดค้างไว้ใน โรม
3:21 ที่ว่า “แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราช
บัญญัติ” สำหรับพวกยิวแล้ว ความชอบธรรมมาได้ทางบัญญัติของโมเสส พวกเขาคิดว่าพวกเขา
จะได้ความชอบธรรมโดยการประพฤติตามบัญญัตินั้น ดังนั้น เปาโลเลยแจกแจงว่า “ความชอบ
ธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระ
วิญญาณ”

ประเด็นก็คือว่า ความชอบธรรมแห่งบัญญัตินั้นที่พวกยิวแสวงหาไม่ได้มาโดยการถือ
ตามหลักการปฏิบัติฝ่ายร่างกาย (คือ ฝ่ายเนื้อหนัง) แต่มาโดยการถือตามหลักการฝ่ายวิญญาณ
แห่งความเชื่อในพระคริสต์

รม 8:5 เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อ
หนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ อีกครั้งที่มี
ความคล้ายคลึงกันระหว่างตรงนี้กับกาลาเทีย 5:16-25 แต่บริบทของทั้งสองที่ก็ต่างกัน เนื้อหนัง
ในที่นี้หมายถึงความบาปในเนื้อหนัง (เช่น บาปในเรื่องเพศ) และการเน้นเรื่องฝ่ายร่างกายของ
ศาสนายิวด้วย “เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง”
ไม่ว่าปัญหาจะเป็นการหมกมุ่นในเรื่องเพศหรือการมุ่งเน้นแต่เรื่องพิธีทางศาสนาภายนอก คน
พวกนั้นก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง ในทางกลับกัน “คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระ
วิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ” ปัญหาของพวกยิวในสมัยนั้นก็คือ การ

หมกมุ่นกับการถือปฏิบัติด้านร่างกาย (คือ เนื้อหนัง) ตามบทบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมซึ่งเป็นเรื่องภายนอก

รม 8:6 ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข การปักใจอยู่กับเรื่องทางร่างกาย (คือ เนื้อหนัง) ไม่ว่าจะเป็ความบาปเรื่องเพศหรือพิธีกรรมทางศาสนา ย่อมนำไปสู่ความบาป แต่ “ซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข” ความชอบธรรมสูงสุดของพระเจ้า ซึ่งมาโดยทางหลักการฝ่ายวิญญาณแห่งความเชื่อในพระคริสต์ นำมาซึ่งชีวิตและสันติสุข ข้อนี้บอกเป็นนัยถึงทั้งปริมาณของชีวิต (ชีวิตนิรันดร์) และคุณภาพของชีวิต (สันติสุข) ซึ่งมาโดยการอยู่ฝ่ายวิญญาณอันตรงข้ามกับฝ่ายเนื้อหนัง

รม 8:7-8 เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้ยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ 8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็ที่ขอบพระทัยพระเจ้ก็หามิได้

“ใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นเป็ศัตรูต่อพระเจ้า” การหมกมุ่นกับพิธีกรรมทางศาสนาไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย “เพราะหาได้ยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้” ความหมายคือว่า การถือตามหลักศาสนาภายนอกไม่ยู่ในพระราชบัญญัติของพระเจ้า มันไม่ยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าและจะทำเช่นนั้นก็หาไม่ได้ มันยู่นอกเหนือหลักการฝ่ายวิญญาณของพระวณะของพระเจ้าด้วย ด้วยเหตุนี้ “คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็ที่ขอบพระทัยพระเจ้ก็หามิได้” นี้ไม่ได้หมายถึงคริสเตียนที่ดำเนินตามธรรมชาติเก่าตามที่กาลาเทีย 5 ว่าไว้ แต่บริบทในที่นี้พูดชัดเจนถึงคนที่ยังปักใจกับสิ่งซึ่งเป็นของเนื้อหนังในทางหลักศาสนา การพยายามบรรลุความชอบธรรมผ่านทางการปฏิบัติตามหลักศาสนาไม่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย

รม 8:9 ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้ยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่ยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ สำหรับผู้ที่รอดแล้ว “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตยู่ในท่านทั้ง

หลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ” ความหมายของข้อความนี้คือ (1) คำว่า *พระวิญญาณ* ในที่นี้อาจไม่ได้หมายถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่หมายถึง ฝ่ายวิญญาณ (2) อย่างไรก็ตาม ส่วนที่พูดถึงพระวิญญาณของพระเจ้านี้หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ (3) วลี “ถ้า” (*เออี เพรร์*) อาจแปลได้ว่า ‘เห็นได้ว่า’ ความหมายก็คือว่า หลักฐานที่แสดงว่าเรารอดแล้ว (คือ “อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ”) คือ การสถิตอยู่ภายในตัวเราของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” เพราะว่าความสัมพันธ์ของเราที่พระเจ้าผ่านทางพระคริสต์เป็นฝ่ายวิญญาณ การสถิตอยู่ภายในตัวเราของพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นหลักฐานชัดเจนที่แสดงว่าเราเป็นของพระคริสต์

รม 8:10   **และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม** เชื่อมต่อหลักเหตุผลกับข้อก่อนหน้า “ถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป” เพราะว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในพระคริสต์ เราจึงถูกตรึงกับพระองค์กับพระองค์แล้ว นอกจากนี้ ร่างกายของเรา ซึ่งเป็นที่เก็บเนื้อหนังอันเปี่ยมด้วยบาปของเรา ก็ตายไปพร้อมกับพระองค์ด้วย ร่างกายของเราจะตายเพราะความบาปซึ่งอยู่ในร่างกายนั้น “แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม” อีกครั้งหนึ่งคือหลักการฝ่ายวิญญาณ ความชอบธรรมในที่นี้คือ ความชอบธรรมของพระคริสต์เพราะการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว กล่าวอีกแง่คือ ถึงแม้ว่าร่างกายของเราจะตาย เราก็มีชีวิตผ่านทางความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณของเราในพระคริสต์และความชอบธรรมที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นของเรา เปาโลกำลังกล่าวว่า ชีวิตนิรันดร์และชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ได้มาทางพิธีกรรมทางศาสนาภายนอกซึ่งเกี่ยวข้องกับร่างกาย แต่มาทางหลักการฝ่ายวิญญาณแห่งความเชื่อในพระคริสต์และความชอบธรรมที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นของเรา

รม 8:11   **นอกจากนี้ แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้น** มาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย ถึงแม้ว่าร่างกายของเราจะตาย แต่พระ

วิญญาณของพระเจ้าซึ่งทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตาย (ดู โรม 1:14) ก็จะชุบให้ร่างกายของเราเป็นขึ้นจากตายด้วย คำที่แปลว่า **กระทำให้... เป็นขึ้นมาใหม่** (โศอพออือเอ โอ) มีความหมายว่า ‘ปลุกฝังหรือฟื้นฟูชีวิต’ ถึงแม้ว่าสักวันหนึ่งร่างกายของเราจะตาย (ยกเว้นตอนรับขึ้น) แต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงทำให้ร่างกายเราฟื้นคืนชีพในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก (ดู 1 เธสะโลนิกา 4:16 และ 1 โครินธ์ 15:52-53) ผู้เชื่อในพระคริสต์ไม่เพียงได้ชีวิตฝ่ายวิญญาณในพระคริสต์เท่านั้น แต่ยังได้ร่างกายใหม่ที่ถูกลุกให้มีชีวิตและมีเรี่ยวแรงด้วย

รม 8:12   **ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายวิญญาณและหลักการฝ่ายวิญญาณ** เพราะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาฝ่ายร่างกายและเนื้อหนัง (การเข้าสู่หน้ต, อาหารบางอย่าง, การถืออดอาหาร, พิธีชำระล้างต่างๆ, การถวายเครื่องบูชาที่เป็นเนื้อสัตว์, การถือปฏิบัติพิธีกรรมภายนอก ฯลฯ) ลงเอยที่ความตาย เราจึงไม่เป็นหนี้สิ่งเหล่านั้น เราเป็นหนี้จริงๆ แต่พันธะของเราเกี่ยวข้องกับเรื่องฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่ศาสนาที่เป็นเรื่องฝ่ายร่างกายภายนอก

รม 8:13   **เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้** อีกครั้งที่คำว่า เนื้อหนัง หมายถึง การถือปฏิบัติตามหลักศาสนาและพิธีกรรมฝ่ายเนื้อหนังต่างๆ จุดจบของสิ่งเหล่านั้นคือความตาย ไม่เคยมีใครได้ชีวิตนิรันดร์ผ่านทางสิ่งเหล่านั้น ในทางตรงกันข้าม “ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้” วลีสำคัญ คือ “โดยฝ่ายพระวิญญาณ” หลักการฝ่ายวิญญาณของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งนำความรอดมา คือ ความเชื่อในพระคริสต์และความชอบธรรมที่ทรงนับให้เรา นำมาซึ่งชีวิตฝ่ายวิญญาณ

สรุปก็คือ ประเด็นสำคัญของข้อ 2-13 คือว่า ชีวิต (ชีวิตนิรันดร์ฝ่ายวิญญาณ) ไม่ได้มาจากการปฏิบัติตามหลักศาสนาซึ่งเป็นเรื่องภายนอกฝ่ายเนื้อหนัง นี่เป็นความคิดของพวกยิวในสมัยนั้นซึ่งทำให้บางคนในคริสตจักรอายุน้อยที่กรุง โรม สับสน แต่ชีวิตนั้นซึ่งเป็นชีวิตฝ่ายวิญญาณมาได้ทางหลักการฝ่ายวิญญาณและพระวิญญาณของพระเจ้า

รม 8:14 ด้วยว่าพระวิญญูณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า เนื้อหาส่วนต่อมาพูดถึงพระพรเพิ่มเติมของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะถูกนำพาโดยพระวิญญูณของพระเจ้า บัดนี้เราจึงเป็น “บุตรของพระเจ้า” ในการปฏิบัติ ตามหลักการฝ่ายวิญญูณต่างๆที่พระวิญญูณของพระเจ้าเป็นผู้กำหนด ความเป็นบุตรจึงตามมา ตามลำดับเวลาแล้ว นี่คือการพูดถึงความเป็นบุตรครั้งแรกในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ตอนนั้นยอห์นยังไม่ได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงพูดถึงเรื่องนี้เป็นคนแรก

รม 8:15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญูณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่เปาโลกำลังพูดถึง เราต้องทราบเกี่ยวกับธรรมเนียมของคนในสมัยท่านเสีย ก่อน ครอบครัวที่มีฐานะจะมีทาสไว้คอยรับใช้ ทาสเหล่านี้ไม่เพียงถูกมองว่าเป็นคนที่ด้อยกว่า ในทางสังคมเท่านั้น เมื่อเทียบกับคนในครอบครัว แต่ตามกฎหมายแล้วก็อยู่ในฐานะทาสด้วย ในทางกลับกัน บุตรของผู้นำครอบครัวเหล่านี้มีชนชั้นที่สูงกว่า และมีฐานะทางสังคมและกฎหมาย สูงกว่าด้วย เมื่อพิจารณาตามบริบทนี้ เปาโลจึงกล่าวต่ออีกว่า “เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาส ซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก” เมื่อทาสคนหนึ่งถูกขายเป็นคนรับใช้ให้แก่ชายคนหนึ่ง เขาก็ไม่รู้ว่า เขาจะถูกปฏิบัติอย่างไรหรือเขาจะมีหน้าที่อะไรบ้าง เขาจะเกิดความกลัวขณะถูกขายให้แก่ชาย แต่เราไม่ได้ถูกขายเป็นทาสของผู้อื่น ไม่มีพันธนาการของความเป็นทาสอีกต่อไปแล้ว ในหนังสือกาลาเทีย เปาโลพูดถึงบัญญัติของโมเสสหลายหนว่าเป็นพันธนาการ

อย่างไรก็ตาม เราได้รับ “พระวิญญูณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา” ขณะที่ครั้งหนึ่งเราเคยตกเป็นทาสความบาปและอยู่ใต้อำนาจของ พระราชบัญญัติ บัดนี้เราได้ถูกรับเข้าในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว บัดนี้เราไม่เพียงพ้นจากการเป็นทาสและเป็นไทแล้วเท่านั้น แต่เรายังถูกยกฐานะให้เป็นบุตรด้วย นั่นเป็นการเปลี่ยนแปลงในฝ่ายวิญญูณ สังคม กฎหมาย และเศรษฐกิจ (น่าสังเกตว่าในการบังเกิดใหม่ของ เรานั้น เราไม่ได้บังเกิดในครอบครัวของพระเจ้า การบังเกิดใหม่เป็นคำเรียกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ภายในตัวเรา ไม่ใช่ความสัมพันธ์ของเราต่อครอบครัวของพระเจ้า) พระเจ้าทรงมีเพียงพระบุตร

องค์เดียวที่บังเกิดมาและนั่นคือพระเยซูคริสต์ พวกเราที่เหลือทุกคนถูกรับให้เป็นบุตร อย่างไรก็ตาม ในแง่กฎหมาย บุตรที่ถูกรับเข้ามาในครอบครัวก็มีสิทธิเท่าเทียมกับบุตรที่บังเกิดมาทุกประการ เมื่อการรับเป็นบุตรเสร็จสมบูรณ์ ก็ไม่มีความแตกต่างแล้ว

วลี “อับบา พระบิดา” มีรากมาจากภาษาเคลเดียในสมัยที่พวกยิวถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลน มันแปลตรงตัวว่า ‘พ่อ’ อันที่จริงแล้ว มีการใช้คำจากสองภาษาในวลีนี้ คำว่า อับบา เป็นภาษาอารามิกซึ่งมีรากมาจากภาษาบาบิโลน พระบิดา (พาทร์) เป็นภาษากรีก ในทางการใช้งาน คำว่า อับบา เป็นคำที่แสดงถึงความสนิทสนมในครอบครัว มันเหมือนกับการเรียกว่า *แด๊ดดี* ของคนอเมริกัน หรือ *ป๊า* ของคนยุโรป ความสำคัญของการถูกยกระดับจากทาสเป็นบุตรก่อให้เกิดความสัมพันธ์แบบใหม่ ทาสยอมไม่มีวันมีสิทธิ์เรียกนายของเขาว่า อับบา เด็ดขาด อย่างไรก็ตาม เมื่อถูกรับเป็นบุตรแล้ว ความสัมพันธ์ส่วนตัวแบบครอบครัวจึงเข้ามาแทนที่ มันบอกถึงความใกล้ชิดสนิทสนมอันแสนอบอุ่นระหว่างลูกและพ่อ

รม 8:16 นอกจากนี้ พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า เราเห็นสิ่งสำคัญสองประการ (1) สมมติว่าพระวิญญาณหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความหมายก็คือว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า นั่นเป็นความเข้าใจและความหมายที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ใช้ (2) อย่างไรก็ตาม ทั้งคำว่า พระวิญญาณ (พนีอมา) และ นั้น (เฮาโต) ก็เป็นคำเพศกลาง ซึ่งไม่ได้หมายถึงบุคคลแต่หมายถึงหลักการ (ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์แปลทั้งสองคำนี้ถูกต้องแล้วในต้นฉบับ Received Text) ความหมายอีกแบบน่าจะเป็นว่า วิญญาณแห่งความสนิทสนมแบบครอบครัวที่ถูกพูดถึงในข้อก่อนหน้านั้น (ซึ่งถูกแปลว่า พระวิญญาณ) เป็นพยานกับวิญญาณของเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า ทั้งบริบทและไวยากรณ์น่าจะแปลไปในทางนั้น แลมันฟังดูเข้าท่ามากกว่าด้วย (คือ สามัคคีธรรมของเรากับพระบิดาเป็นข้อพิสูจน์อีกประการว่าเราเป็นบุตรของพระองค์)

รม 8:17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย มีแต่สิ่งดีๆ มากยิ่งขึ้น ถ้าเราเป็นบุตรของพระเจ้า เราก็จะเป็นทายาทด้วย เราต้องไม่ลืมว่า บุตรที่ถูกรับเข้ามามีสิทธิ์เท่าเทียมกับบุตรที่บังเกิดในครอบครัว ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็น “ทายาทร่วมกับพระคริสต์” ในฐานะบุตรของพระเจ้า เราอยู่ในตำแหน่งที่จะได้รับมรดกอันยิ่งใหญ่สักวันหนึ่ง อันที่จริงแล้วเราได้รับมรดกแล้ว (เงินคาวน) ในรูปของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 1:13-14)

เช่นเดียวกับที่ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์มาก่อนการรับสง่าราศีของพระองค์ ความทุกข์ที่เราทนก็จะเกิดเป็นสง่าราศีร่วมกับพระองค์ด้วยในวันหนึ่ง เช่นเดียวกับความเจ็บปวดแห่งความตายเป็นเมล็ดพันธุ์ที่นำมาซึ่งสง่าราศีอันงดงามของพระองค์ มันก็เป็นเช่นนั้นสำหรับเราด้วย เรามั่งคั่งในพระคริสต์จริงๆ

รม 8:18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย เปาโลพูดถึง “ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้” (คำที่แปลว่า เห็นว่า (ลอกियो) ถูกแปลเป็น ‘ถือว่า’ ในบทที่ 4 และมีความหมายในเชิง ‘คิดว่า’ ในที่นี้) ความทุกข์ลำบากที่ถูกลูกถึงในที่นี้ น่าจะหมายถึงการข่มเหงและการต่อต้านที่คริสตจักรอายุน้อยที่กรุงโรมเผชิญอยู่ เนโรเป็นจักรพรรดิและบางครั้งเขาก็ระบายอารมณ์ที่คริสตจักรยุคต้นแห่งนี้

ความทุกข์ลำบากดังกล่าวเมื่อเทียบกันแล้วก็ “ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย” สง่าราศีดังกล่าวคือสง่าราศีที่เราจะรับร่วมกับพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งถูกลูกถึงในข้อ 17 วันหนึ่งจะมาเมื่อร่างกายของเราจะได้รับสง่าราศีแบบเดียวกับพระกายของพระเยซูเมื่อทรงฟื้นคืนพระชนม์ มันเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก คริสตจักรในตอนนั้นเจอการข่มเหงและถูกทำร้ายร่างกายเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ เปาโลจึงเตือนความจำพวกเขาว่า ในฐานะที่พวกเขาเป็นบุตรพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็จะได้

รับสง่าราศีเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงได้รับ ความทุกข์ในปัจจุบันของพวกเขาเทียบกันไม่ได้เลย กับสง่าราศีในอนาคต เมื่อถึงตอนนั้นก็สมควรเอามาเปรียบเทียบกันแล้ว

รม 8:19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปราชญ์ให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เปาโลกล่าวว่า สรรพสิ่งที่บังปวง (คือ พิภพโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น) โหยหาวันนั้นเมื่อบุตรทั้งหลายของพระเจ้ารับสง่าราศีและปรากฏ เพราะการเข้ามาของความบาปในสวนเอเดน มนุษย์ไม่เพียง ‘ล้มลง’ และถูกแช่งสาปเท่านั้น แต่สรรพสิ่งที่บังปวงก็ตกอยู่ใต้การแช่งสาปของความบาปด้วย พระเจ้าทรงแช่งสาปพื้นดินซึ่งรวมถึงพืชของพิภพ หากอาณาจักรสัตว์ไม่ได้รับผลกระทบเพราะคนกินเนื้อหลังจากเหตุการณ์ในสวนเอเดน มันก็ได้รับผลกระทบหลังเหตุการณ์น้ำท่วมโลกแน่ๆ สรรพสิ่งที่บังปวงได้รับผลกระทบเพราะความบาปและผลลัพธ์ของมัน นอกจากนี้ ความบาปซึ่งก่อให้เกิดน้ำท่วมโลก ก็นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ต่อสิ่งแวดล้อมของโลกจนแตกต่างไปจากสภาพก่อนน้ำท่วมโลกอย่างมาก นอกจากนี้สิ่งเหล่านั้นแล้วก็คือ มลพิษ ความเสื่อมโทรม และการผลาญทรัพยากรโลกอย่างไม่รู้คุณค่าซึ่งเกิดขึ้นโดยน้ำมือมนุษย์ที่บาปหนา

คำที่แปลว่า สรรพสิ่งที่ *(กะทิซีส)* มีความหมายว่า ‘สิ่งที่ทรงสร้าง’ คำที่แปลว่า ความเพียรคอยทำ *(อะพอคาราคอเคีย)* มีความหมายว่า ‘การรอคอยอย่างกระวนกระวายและพากเพียร’ มันพูดถึงความหวัง กล่าวอีกแง่คือ สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างตั้งหน้าตั้งตาคอยและโหยหาเวลาที่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าจะปรากฏ คำที่แปลว่า ปรากฏ *(อะพอคาลิปซีส)* มีความหมายในเชิง ‘การเปิดเผย’ (มันเป็นคำที่บ่อยครั้งถูกแปลว่า ‘การเปิดเผย’ ในที่อื่น) สิ่งทรงสร้างทั้งปวงรอคอยช่วงเวลาที่เราทั้งหลายในฐานะบุตรของพระเจ้าได้รับร่างกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศี ในวันนั้นการสาปแช่งของความบาปจะถูกเอาออกไปให้พ้น

รม 8:20-22 เพราะว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ 21 ว่า สรรพสิ่งที่เหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่ง

บุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย 22 เราารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและ
ผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้

เปาโลชี้แจงต่อว่าสรรพสิ่ง “ต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของ
ตนเอง” สรรพสิ่งไม่ได้เลือกที่จะตกอยู่ในสภาพที่ไร้ระเบียบอย่างที่มีอยู่นี้ คำที่แปลว่า **อนิจจัง**
(*มาทาอือเทส*) มีความหมายในบริบทนี้ว่า ‘ความอ่อนแอ’ หรือ ‘ความไร้เรี่ยวแรง’ อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม พระองค์ผู้ทรงให้โลกตกอยู่ใต้คำแช่งสาปดังกล่าวก็ทรงประทานความหวังให้ด้วย ความ
หวังนั้นเกี่ยวข้องกับสง่าราศีของยุคแห่งอาณาจักรที่จะมา แม้แต่แผ่นดินโลกเองในตอนนั้นก็
ถูกฟื้นฟูให้มีสภาพเหมือนกับสมัยก่อนน้ำท่วมโลก และอาจเหมือนกับสมัยสวนเอเดนด้วยซ้ำ

เช่นเดียวกับคำอธิบายของข้อ 23 เปาโลยกเรื่องนี้เป็นภาพประกอบว่าเราก็มีความหวัง
แบบเดียวกัน ท่านหมายเหตุภาพประกอบต่อในข้อ 21 ว่า “ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจาก
อำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย”
อีกครั้งที่คำที่แปลว่า **สรรพสิ่ง** (*คะทิจิส*) คือ ‘สิ่งทรงสร้าง’ สรรพสิ่งจะถูกช่วยให้พ้นจาก
“อำนาจแห่งความเปื่อยเน่า” ซึ่งน่าจะเป็นคำเปรียบถึงความบาป ในวันนั้น คำสาปแช่งแห่งบาป
จะถูกเอาออกไปให้พ้นจากแผ่นดินโลก แม้กระทั่งสรรพสิ่งก็มีความหวังในวันนั้นว่าจะเข้าใน
“เสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” ในวันนั้น เราไม่เพียงจะได้รับร่างกายอัน
เปี่ยมด้วยสง่าราศีเท่านั้น แต่สรรพสิ่งก็จะได้รับสง่าราศีในแบบของมันด้วย เช่นเดียวกับที่เราจะ
ถูกเปลี่ยนแปลงจากร่างกายแห่งความบาปของเรา ก่อนอื่นแผ่นดินโลกจะพ้นจากคำสาปแช่ง
และสุดท้ายจะถูกสร้างใหม่ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ สิ่งสำคัญก็คือ เรายังคงมี
ความหวังให้คอยทำเช่นกัน

“เราารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บ
ปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้” วลีที่แปลว่า **ผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมา** (*ซูโนคิโน*) มี
ความหมายในเชิงอาการเจ็บท้องก่อนการคลอดบุตร กล่าวให้เฉพาะเจาะจงคือ ความเจ็บปวดที่ผู้

หญิงที่กำลังคลอดบุตรกำลังเผชิญ ประเด็นสำคัญคือ สรรพสิ่งในตอนนี้กำลังเจ็บท้องและพร้อมที่จะให้กำเนิดสภาพใหม่หมดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

รม 8:23 และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงรำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ คราวนี้เปาโลพูดถึงการนำภาพประกอบนี้ไปประยุกต์ใช้บ้าง บริบทก่อนหน้านั้นบอกเราว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้าแม้ยังไม่มีร่างกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีก็ตาม ท่านกำลังหนุ่ใจคริสเตียนอายุน้อยในคริสตจักรที่กรุงโรมซึ่งกำลังเจอการข่มเหงด้วยความหวังในร่างกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก ท่านกล่าวต่อว่า “และไม่ใช่สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงรำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” ประเด็นก็คือ ไม่ใช่แค่สรรพสิ่งเท่านั้นที่รอคอยวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า “แต่เราเองทั้งหลายเองด้วย” เช่นเดียวกับแผ่นดินโลกที่ไม่มีชีวิตและทุกสิ่งที่อยู่บนนั้น กำลังรอคอยวันสิ้นสุดของคำสาปแช่งแห่งบาป เราเองก็รอคอยวันนั้นด้วย

นอกจากนี้ เรา “ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ” นี้หมายถึง “พระวิญญาณเป็นมัดจำ” (พระวิญญาณเป็นเงินดาวน์) ซึ่งถูกพูดถึงใน 2 โครินธ์ 1:22, 5:5 และเอเฟซัส 1:13-14 การพูดถึง “รำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” น่าจะหมายถึงการรับสง่าราศีของร่างกายของเราในฐานะเป็นบุตรของพระเจ้าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา นั่นเป็นสิ่งที่เปาโลพูดถึงใน 2 โครินธ์ 5:5 และ เอเฟซัส 1:13-14 เช่นเดียวกับที่แผ่นดินโลกตั้งตาคอยเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมาอย่างมีความหวัง เราเองก็มีความหวังแบบเดียวกัน

รม 8:24-25 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยถึงนั้น

นี่เป็นสิ่งที่เปาโลพูดถึง วลีที่ว่า “เหตุที่เราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ” ความรอดของเรามีความหวังของวันที่พระคริสต์เสด็จกลับมาซึ่งในวันนั้นเราจะได้รับสง่าราศีร่วมกับพระองค์

จากนั้นท่านก็พูดถึงเรื่องความหวัง โดยความหมายแล้ว ความหวังคือการตั้งตาคอยสิ่งดีที่จะมาถึง ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงเตือนความจำผู้อ่านว่า “ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่” ถ้าอะไรบางอย่างอยู่ต่อหน้าเรา มันก็ไม่ใช่ความหวังแล้ว “ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น” เปาโลกล่าวต่ออีกว่ามีอะไรให้ตั้งหน้าตั้งตาคอยอีกเยอะในประสบการณ์ของคริสเตียน มีอะไรมากกว่าพระพรที่เรามีอยู่แล้วตอนนี้อีกเยอะ ท่านสรุปเรื่องความหวังนี้ด้วยการกล่าวว่า “แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น” โดยธรรมชาติแล้ว ความหวังรวมถึงความเพียรและการรอคอย มีอนาคตอันสดใสรอคอยประชากรของพระเจ้าอยู่

รม 8:26-27 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไรขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ 27 และพระองค์ ผู้ทรงตรวักค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

สองข้อนี้มีความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งแฝงอยู่ อย่างไรก็ตาม เราต้องเข้าใจคำสำคัญก่อนถึงจะเข้าใจข้อพระคัมภีร์ตอนนี้

คำที่แปลว่า อ่อนกำลัง (*ออสเธเนีย*) น่าจะหมายถึงร่างกายที่เรามีอยู่ตอนนี้ซึ่งยังไม่ได้รับสง่าราศีตามที่บริบทก่อนหน้านี้ได้สื่อไว้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่เพื่อช่วยเหลือเราขณะที่เราดำเนินชีวิตในร่างกายที่ตกอยู่ใต้ความบาปนี้ เรายังไม่ได้รับการไถ่ร่างกายของเรา นอกจากนี้ “เราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไรขอสิ่งใดอย่างไร” บ่อยครั้งเหลือเกินในชีวิตคริสเตียนที่เราไม่รู้ว่าควรอธิษฐานอย่างไร

คำที่แปลว่า **อธิษฐาน** คือ *พรอเซอคูอไม* ประเด็นก็คือ บ่อยครั้งเราไม่เข้าใจจริงๆว่าเราควรอธิษฐานอย่างไรซึ่งแตกต่างจากเราควรอธิษฐานเพื่อสิ่งใด ด้วยเหตุนี้พระวิญญาณของพระเจ้าจึงช่วยขอต่อพระเจ้า “เพื่อเรา” โดยบอกถึงความอ่อนแอของเนื้อหนังของเรา ส่วนที่พูดถึง “ความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้” หมายถึงการถอนหายใจที่ไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้ มันแสดงถึงการทูลขอเพื่อเราของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสุดซึ่ง

“พระองค์ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์” น่าจะหมายถึงพระเยซู ข้อ 34 บ่งบอกว่าเป็นพระเยซู “ทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” อย่างไรก็ตามวลีสุดท้าย “พระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” อาจหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนในข้อ 26 ก็ได้ หากพระเยซูทรงเป็นผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ความหมายก็คือ พระองค์ทรงทูลขอเพื่อเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ตามที่พระองค์ทรงทราบความคิดของพระวิญญาณ หรือในอีกแง่หนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทูลขอเพื่อเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าขณะที่เราอธิษฐาน โดยแปลงคำอธิษฐานของเราตามที่เป็นให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ถึงอย่างไรแล้ว ไม่ว่าจะเป็พระวิญญาณของพระเจ้าหรือพระบุตรของพระเจ้า ผู้ใดผู้หนึ่งหรือทั้งสองพระองค์ทรงกำลังทูลขอเพื่อเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า คำอธิษฐานของเราถูกคัดแปลงโดยพระองค์ทั้งสองให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ประเด็นสำคัญก็คือว่า เพราะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมแล้วเราจึงเป็นบุตรของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเรายังไม่ได้รับร่างกายอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีก็ตาม ในระหว่างนี้ พระวิญญาณของพระเจ้าในฐานะผลแรกและมัดจำของมรดกที่ถูกซื้อไว้แล้วก็ทรงสถิตอยู่เพื่อช่วยเหลือเราและทูลขอเพื่อเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

รม 8:28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีใน **ทุกสิ่ง** คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ น่าสังเกตว่าไม่ใช่ว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เชื่อเป็นสิ่งที่ดี แต่สิ่งเหล่านั้น “ร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลอันดี” เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรที่กรุงโรมกำลังเผชิญกับการถูกข่มเหงอย่างหนัก ในไม่ช้าเนโรจะใช้ความเป็นคน

เผด็จการเพื่อทำร้ายคริสตจักรที่กำลังเติบโตที่นั่น ประเด็นของเปาโลก็คือว่า สิ่งใดที่กำลังเกิดขึ้น (และสิ่งเลวร้ายกว่าที่จะตามมา) ล้วนร่วมมือกันเพื่อให้เกิดผลอันดี “แก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

สิ่งดีที่เกิดขึ้นจากความยากลำบากดังกล่าวมีไว้สำหรับ “คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า” เท่านั้น หากมีใครสงสัยว่าเปาโลกำลังหมายถึงใคร ท่านก็อธิบายต่อว่า “คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” ข้อต่อๆ ไปจะนิยามเกี่ยวกับคนเหล่านั้น “ที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” แต่มันก็หมายถึงผู้ที่รอดแล้วอย่างชัดเจน

ด้วยเหตุนี้ แนวคิดสำคัญก็คือว่า แม้แต่ความทุกข์ยาก การต่อต้านและการข่มเหงซึ่งเข้ามาในชีวิตประชากรของพระเจ้า จริงๆ แล้วก็เพื่อผลอันดีสำหรับเรา นี่เป็นจริงสำหรับคนที่รักพระองค์จริงๆ การทรงเรียกของพระองค์ในที่นี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเรียกมารับความรอดตามที่บอกไว้ในข้อต่อๆ ไป อย่างไรก็ตาม มันอาจหมายความว่า คนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ คือ คนที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์และกำลังปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ในเวลาเดียวกันด้วย

คำที่แปลว่า พระประสงค์ (พรอเซซิส) เป็นคำที่น่าสนใจ มันหมายถึงการถูก ‘แสดงออกมา’ หรือ ‘ถูกกระทำโดยเจตนา’ มันถูกใช้โดยสัมพันธ์กับขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเป็นขนมปังที่ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับจุดประสงค์ของพระเจ้าในพลับพลา/พระวิหาร ขนมปังนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับการปรนนิบัติในพระวิหารเท่านั้น แต่มันมีจุดประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง ความหมายที่สื่อก็คือว่าคนที่ “ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” ไม่ได้ถูกจัดเตรียมไว้เพื่อรับใช้พระเจ้าเมื่อได้รับความรอดแล้วเท่านั้น แต่ยังปฏิบัติตามน้ำพระทัยที่เจาะจงของพระเจ้านับแต่นั้นเป็นต้นมาด้วย ดังนั้นคำสัญญาดังกล่าวจึงมีไว้สำหรับคนที่ (ก) รอดแล้ว, (ข) รักองค์พระผู้เป็นเจ้าจริงๆ, (ค) อยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์ และ (ง) กำลังปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้าจริงๆ

รม 8:29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก

เราเห็นถึงการทรงทราบล่วงหน้าและน้ำพระทัยของพระเจ้า นี่ไม่ได้หมายถึงน้ำพระทัยที่มีอำนาจบังคับหรือพระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้ แต่เป็นแผนการโดยรวมของพระเจ้า คำที่แปลว่า **ตั้งไว้** (*พรอออริค โซ*) มีความหมายในเชิง ‘กำหนดไว้ก่อน’ หรือ ‘ระบุไว้ล่วงหน้า’ นี่คือน้ำพระทัยและแผนการโดยรวมของพระเจ้า เราจะเข้าใจข้อนี้เมื่อเราอ่านวลีที่ว่า “เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์” น้ำพระทัยและแผนการของพระเจ้าคือการให้เราเป็นเหมือนพระเยซูมาตลอด การเป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์มีความหมายตามนั้นจริงๆ พระเจ้าในอดีตกาลนิรันดร์ได้ทรงวางแผนให้เราเป็นเหมือนพระเยซูพระบุตรของพระองค์ในสักวันหนึ่ง น้ำพระทัยของพระเจ้าคือให้เราเป็นเหมือนพระองค์!

(ในบริบทที่ใหญ่กว่าเกี่ยวกับการทนทุกข์เพราะถูกข่มเหง เรื่องการเป็นเหมือนพระฉายของพระบุตรของพระองค์ก็เป็นเรื่องสำคัญ เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงทนทุกข์ทรมานและโดนข่มเหงจนถึงชีวิต คนของพระองค์ก็จะโดนเหมือนกัน แต่ทั้งหมดก็เป็นไปเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์และอยู่ในน้ำพระทัยของพระองค์)

วลีสุดท้าย “เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” น่าสนใจ คำที่แปลว่า **บุตรหัวปี** (*โพรทอทอคอส*) สื่อเรื่องตำแหน่งมากกว่าเรื่องลำดับเวลาของการเกิด ในวัฒนธรรมของตะวันออกกลาง บุตรหัวปีจะรับเอาความรับผิดชอบและตำแหน่งผู้นำต่อจากบิดาที่เสียชีวิต เขาจะกลายเป็นหัวหน้าเผ่าหรือผู้นำตระกูล พระเยซูไม่ได้เป็นพี่ชายใหญ่ของเราเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้ที่เราควรดำเนินชีวิตตามอย่างด้วย เพื่อที่เราจะเป็นตามพระฉายของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างให้แก่เราผู้เป็นน้องชายของพระองค์ (อีกครั้งที่เรื่องการเป็นบุตรตามที่ได้อธิบายไว้ในข้อ 14-17 ถูกสื่อออกมา)

รม 8:30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมา ด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย

หลักเหตุผลกำลังไปสู่ข้อสรุป อีกครั้งที่นี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับพระคุณที่บีบบังคับเราหรือที่ต่อต้านไม่ได้ แต่นี้เป็นภาพรวมของการทำงานของพระเจ้ามากกว่า เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเตรียมร่างกายของผู้เชื่อให้เป็นตามพระฉายาของพระบุตรของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกผู้เชื่อมาด้วย การทรงเรียกนั้นยังมีอยู่ทุกวันนี้ “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11:28) “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วิวรณ์ 22:17) น่าเสียดายที่ไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับการทรงเรียกยอมมา อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ตอบรับการทรงเรียก “พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม” หลักการเรื่องการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมจึงเกี่ยวข้องกับ น้ำพระทัยการทรงเรียก และแผนการของพระเจ้า นอกจากนี้ “และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย” เราเห็นถึงการรับสง่าราศีของผู้เชื่อ ในตำแหน่งของเราในพระคริสต์ เราได้รับสง่าราศีแล้ว อย่างไรก็ตาม การรับสง่าราศีดังกล่าวยังไม่สมบูรณ์แบบเราได้รับแค่มัดจำในรูปของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เราหวังว่าจะได้รับสง่าราศีเต็มเปี่ยมในกายที่เป็นขึ้นจากตายของเราและสง่าราศีแห่งความรอดอันสมบูรณ์ในวันนั้น ด้วยเหตุนี้ การรับสง่าราศีจึงทั้งสำเร็จแล้วและจะสำเร็จในอนาคต

รม 8:31 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา หากพระเจ้าทรงรักเรามากและทรงทำสิ่งเหล่านี้และมากกว่านี้เพื่อเรา (ทรงเรียกเรา ทรงทำให้เราเป็นคนชอบธรรม ทรงรับเราเป็นบุตร ทรงมอบมรดกให้แก่เรา ทรงช่วยเราด้วยพระวิญญาณของพระองค์ ทรงอวยพรและเลี้ยงดูเรา และจะทรงให้เรา มีสง่าราศีในอนาคต) ใครจะมีชัยต่อเราได้ ใ้เรานึกถึงการข่มเหงทั้งจากพวกยิวและรัฐบาลโรม โรมบทที่ 8 ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อหนุนใจและชูกำลังคริสตจักรที่กำลังถูกข่มเหงที่กรุงโรม ความจริงจากข้อนี้ยังคงอยู่ในปัจจุบัน

รม 8:32 ข้างเป็นคำหนุนใจที่แสนวิเศษ พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ให้เราคิดถึงภาพประกอบต่อไปนี้ เมื่อคุณพ่อคนหนึ่งมอบลูกสาวของตนให้แก่ลูกเขย มันจะเป็นเรื่องใหญ่ใหม่ที่เขาจะยกข้าวของเครื่องใช้ของลูกสาวเขาให้แก่ลูกเขยคนนี้ด้วย พระเจ้าได้ทรงประทานข้าวของอันมีค่าของพระองค์ให้แก่เราในพระบุตร มันจะเป็นเรื่องใหญ่สำหรับพระองค์ใหม่ที่จะประทานสิ่งต่างๆที่จำเป็นต่อเราในชีวิตด้วย คำตอบนั้นชัดเจน สิ่งที่ถูกสื่อคือ การอธิษฐานและการทูลขอสิ่งที่เราจำเป็นต่อพระบิดา

คำที่แปลว่า **ประทาน** (*คาริสโซไม*) เป็นคำกริยาที่มาจากคำนาม *คาริส* ซึ่งแปลว่า ‘ของขวัญ’ อย่างไรก็ตาม คำนี้ยังถูกใช้ในเรื่องของ ‘การยกโทษ’ หรือ ‘ยกโทษด้วยใจกว้างขวาง’ ด้วย นี่น่าจะเป็นการประยุกต์ใช้ที่ช้มากกว่าเมื่อพิจารณาข้อที่ตามมา ความหมายที่ถูกสื่อออกมาคือ ศัตรูของเรา พญามาร ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเรา (วิวรณ์ 12:10) จนถึงทุกวันนี้ก็ยังกล่าวโทษผู้เชื่อต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าอยู่ อย่างไรก็ตาม ทำไมพระเจ้าถึงจะไม่ยกโทษเราด้วยพระทัยกว้างขวางผ่านทางพระคริสต์เล่า บริบทดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางการยกโทษมากกว่า เรื่องการเลี้ยงดู ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์ข้ออื่นจะสื่อแบบนั้นก็ตาม

รม 8:33 ดังนั้น ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ ตามประวัติศาสตร์แล้ว การทรงเลือกนี้หมายถึงพวกยิวในฐานะพลไพร่ที่ได้รับการทรงเรียกของพระเจ้า แต่ในความหมายตามพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ การทรงเลือกนี้หมายถึงคริสตจักรหรือผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ ดังนั้น เพราะเราถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมแล้วและได้รับการยกโทษจากพระเจ้าแล้ว ใครจะฟ้องเราได้เล่า แต่ผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้อง คือ พญามาร อาจพยายามทำเช่นนั้นอยู่

อย่างไรก็ตาม ฐานะของเราในพระคริสต์ทำให้เราไม่ต้องถูกปรับโทษอีกต่อไป นอกจากนี้เพราะพระเจ้าทรงรับเราเป็นบุตรแล้ว เราจึงได้รับการยกโทษสำหรับความผิดทุกประการ การ

ทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเป็นเรื่องทางกฎหมายและแสดงถึงการพิจารณาคดี ส่วนการยกโทษเป็นเรื่องทางครอบครัวและแสดงถึงความเมตตากรุณา

กลับมาที่คำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ “ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว “พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว” ใครจะฟ้องเราได้เล่า คดีนี้ถูกปิดไปเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงให้คนผิดต้องรับโทษอีก เราได้ถูกพิจารณาคดี ถูกตัดสินว่าไม่มีความผิด และถูกประกาศว่าเป็นคนชอบธรรมแล้วเพราะความเชื่อในพระคริสต์ และบัดนี้ในฐานะบุตร พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติต่อเราในฐานะบุตร (คือ ยกโทษเราในฐานะบุตร)

รม 8:34 ใครเล่าจะเป็นผู้รับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย เราต้องจำไว้ว่า บัดนี้ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์แล้ว ดังนั้น “ใครเล่าจะเป็นผู้รับโทษอีก” ส่วนที่เหลือน่าจะแปลได้ว่า ‘พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงสิ้นพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงกำดั่งอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย’ พระองค์ไม่เพียงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระโลหิตที่ไหลออก (5:9) และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น (4:25) แต่บัดนี้พระองค์ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าและอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วยสามสิบปีต่อมาขอเห็นได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มิมีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) บัดนี้พระเยซูทรงเป็นพยานฝ่ายจำเลยฝ่ายเราผู้ทรงประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์พระเจ้าและทูลขอเพื่อเราสำหรับทุกข้อกล่าวหาที่ผู้กล่าวหาจะมาฟ้องเรา

รม 8:35 ด้วยเหตุนี้ แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโทษภัย หรือการถูกคมดาบหรือ บริบทสำคัญคือ ฐานะของเราในพระ

คริสต์นั้นมันคงไม่หลุดหาย พระเจ้าได้ทรงนับว่าเราเป็นผู้ชอบธรรมแล้ว พระองค์ทรงรับเราเป็นบุตรแล้ว พระเยซูกำลังทูลขอเพื่อเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในฐานะพี่ชายใหญ่ของเราและทนายของเรา คำที่แปลว่า **ขาด** (โคริค โช) มีความหมายด้วยว่า ‘หย่า’ ถึงแม้ว่าสามีภรรยาหย่าขาดจากกันเพราะคนใดคนหนึ่งหรือทั้งคู่หมัดรักในตัวกันและกันแล้ว แต่ความรักของพระคริสต์ก็ไม่มีวันสิ้นสุด ด้วยเหตุนี้ ไม่มีสิ่งใดทำให้สายใยรักที่พระองค์มีแก่เราขาดสะบั้นลงได้

อีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่าคริสตจักรแห่งนี้กำลังโดนข่มเหงอยู่ในบริบทนั้น เปาโลกล่าวว่าไม่มีสิ่งใดทำให้คนของพระเจ้าขาดจากความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ได้ ไม่ว่าจะเป็นความยากลำบาก (คือ ความยุ่งยาก) หรือความทุกข์ (คือ ปัญหาใดๆ) หรือการข่มเหง หรือการกีดกันอาหาร (คือ ช่วงเวลาที่ยากลำบาก) หรือการเปลือยกาย (คือ การเสียทรัพย์สินของ) หรือการถูกโศภณ (คือ อันตราย) หรือการถูกคุมขัง (คือ เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายที่ร่วมข่มเหงด้วย) ไม่มีวันทำให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์ได้

รม 8:36 ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ เปาโลได้ยกข้อความจากสดุดี 44:22 ซึ่งเกี่ยวข้องกับกรข่มเหง “ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’” ตอนนั้นพวกเขา กำลัง (หรือไม่ช้าจะ) โดนข่มเหงและจะเข้าใจถึงเนื้อหาและบริบทของ สดุดี 44:22 ได้เป็นอย่างดี

รม 8:37 แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหนือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย ถึงแม้ว่าจะมีการขัดขวางอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะโดยซาตานต่อหน้าบัลลังก์พระเจ้าในสวรรค์หรือจะเป็นการข่มเหงโดยน้ำมือของรัฐบาล แต่สุดท้ายแล้วเราก็จะมีชัยเหนือล้นโดยทางพระคริสต์ ข้อนี้ปรับใช้ได้กับสถานการณ์ที่พวกเขาเจอในตอนนั้น และใช้กับเราในสมัยนี้ได้ด้วย

รม 8:38-39 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า 39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

เปาโลเชื่อมั่นว่า “ไม่มีสิ่งใดสามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” ไม่ว่าจะ เป็น (1) ความตาย (2) ชีวิตพร้อมกับข้อบกพร่องของมัน (3) โลกวิญญูณ ไม่ว่าจะ เป็นทูตสวรรค์หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ (คือ น่าจะหมายถึง สมุนของซาตานที่มียศศักดิ์ลดหลั่นกันไป) หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย (หมายถึงเหล่าผู้มีอำนาจในอาณาจักรของซาตาน) (4) เหตุการณ์ในปัจจุบันหรืออนาคต (5) ซึ่งสูง (อาจเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสวรรค์) (6) ซึ่งลึก (อาจหมายถึงกิจกรรมต่างๆในนรก) (7) หรือ สิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น (มนุษย์ วิญญูณ ฯลฯ) ล้วนไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ได้

มีคำอธิบายอีกสองประการ (ก) ความรอดไม่หลุดหายของผู้เชื่อปรากฏชัดเจน ไม่มีใครหรือสิ่งใดสามารถทำลายสายใยนั้นได้ ไม่ว่าจะในสวรรค์ บนโลก หรือในนรก (ข) สายใยที่พันผูกเรากับพระองค์คือ ความรักของพระเจ้าซึ่งมีให้ในและผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา! ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลาย เช่นเดียวกับคริสตจักรยุคต้นที่กรุงโรม มีเหตุให้ได้รับการหนุนใจ ความหวัง และความเชื่ออันยิ่งใหญ่ อนาคตของเราสดใสพอๆกับองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือ พระเยซูคริสต์

*****

ภาพรวมของโรม 9: ในโรม 9 อ.เปาโลชี้แจงว่าเพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงให้ท่านเปลี่ยนความสนใจจากพวกยิวมายังพวกคนต่างชาติ บทนี้สื่อถึงแนวคิดสำคัญห้าประการ: (1) ภาระใจของเปาโลที่มีต่อเพื่อนร่วมชาติของท่าน, 9:1-3; (2) ลิทธิพิเศษของคนอิสราเอล, 9:4-5; (3) ไม่ใช่ทุกคนที่เกิดเป็นคนอิสราเอลเป็นบุตรของพระเจ้า, 9:6-12; (4) พระเจ้าสามารถเลือกผู้

ที่พระองค์จะทรงอวยพรได้, 9:14-24; (5) และตามที่อยู่พยากรณ์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวไว้ ภูเขาสูงการเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าคือ การวางใจพระองค์ด้วยความเชื่อเพียงเท่านั้น, 9:25-33

รม 9:1-3 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสาใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณบริสุทธิด้วย 2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด 3 เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง

คริสตจักรยุคต้น ซึ่งรวมถึงคริสตจักรที่กรุงโรมด้วย ประกอบด้วยผู้เชื่อชาวยิวเป็นส่วนใหญ่ บางคนรู้สึกสับสนในเรื่องความสัมพันธ์กับมรดกตกทอดทางวัฒนธรรมและศาสนาแบบเดิมของตน ถึงแม้ว่าพวกเขาได้วางใจพระคริสต์แล้ว แต่พวกเขาก็รู้สึกสับสนที่ว่าพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ แต่ดูเหมือนจะหันจากคนอิสราเอลไปหาคนต่างชาติแทน

เปาโลจึงเปิดใจของท่านต่อพี่น้องร่วมชาติของท่าน “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด” คำที่แปลว่า ถูกสาป (อะนาธามา) ในที่นี้คือ ถูกสาปจากพระคริสต์ ท่านเสนอว่าหากเป็นไปได้ ท่านยอมเสียสละความรอดของท่านเพื่อเห็นแก่พี่น้องร่วมชาติของท่านคือ คนอิสราเอล “ญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” หากมีใครสงสัยเรื่องความจงรักภักดีของเปาโลต่อมรดกด้านเชื้อสายของท่าน คำตอบก็ถูกพบอย่างชัดเจนตรงนี้

รม 9:4-5 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย 5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่นือสารพัด พระเจ้าผู้ทรงได้รับคำสาธุการเป็นนิรันดร์ เอเมน

ถึงแม้ว่าเปาโลวิพากษ์วิจารณ์พวกยิวอย่างหนัก แต่ท่านก็พูดถึงมรดกฝ่ายวิญญาณของ พวกเขา การทรงให้เป็นบุตร ตกเป็นของพวกเขา ในการเลือกอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าจึงทรงรับพวกเขาให้เป็นบุตรของพระองค์ *สง่าราศี* ปราบกฏที่ภูเขาซีนาย นอกจากนี้ พระเจ้าได้ทรงกระทำ *บรรดาพันธสัญญา* กับอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และโมเสส ซึ่งเป็นชนชาติ อิสราเอล พระองค์ยังได้ทรงประทาน “พระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระ สัญญาทั้งหลาย” ของพระองค์ด้วย คำที่แปลว่า การปรนนิบัติ (*ลาเทรเอีย*) หมายถึง การ ปรนนิบัติของพวกเลวีในพลับพลา/พระวิหาร สิทธิพิเศษดังกล่าวไม่ได้ถูกมอบให้แก่ชนชาติอื่น ใดอีกเลย

นอกจากนี้ พ่อหู่เหล่านี้ (*บรรพบุรุษ*) ก็เป็นต้นวงศ์ของชนชาติอิสราเอลด้วย ที่สำคัญ ที่สุดก็คือ “พระคริสต์” ได้เสด็จมาผ่านทางชนชาติอิสราเอล เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่า อิสราเอลเป็น ชนชาติที่ได้รับพระพรและได้รับสิทธิพิเศษมากที่สุดชาติหนึ่ง สิ่งที่น่าอัศจรรย์อีกเรื่องคือ พระ คริสต์ทรงถูกเรียกว่า “พระเจ้าผู้ทรงได้รับคำสาธุการเป็นนิรันดร์” เราได้เห็นถึงความเป็นมนุษย์และ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์อย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าเชื้อสายฝ่ายมนุษย์ของพระองค์คือ ชนชาติ อิสราเอล แต่จริงๆ แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า คำว่า *เอเมน* สุดท้ายแปลว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

รม 9:6-7 แต่มิใช่ว่าพระวาทะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลาย ที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแต่ทุกคนไม่ 7 และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสาย ของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’

ในการที่พระเจ้าทรงหันไปหาคนต่างชาติ พระองค์มิได้ทรงเลิกล้มพระสัญญาของ พระองค์ที่มีต่อพวกยิว ความจริงก็คือ พระเจ้าได้ทรงกล่าวไว้ล่วงหน้ามาตลอดว่าพระองค์จะ ทรงเรียกคนต่างชาติด้วย นอกจากนี้ “เขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคน อิสราเอลแต่ทุกคนไม่ และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า ‘เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’” ความหมายก็คือ มิใช่ว่าทุกคนที่เกิดเป็นคน อิสราเอลจะเป็นประชากรของพระเจ้า เปาโลอธิบายว่า จากบุตรหลายคนของอับราฮัม พระ

สัญญาอันมีมาถึงอิสอัคเท่านั้น ท่านยกข้อความจาก ปฐมกาล 21:12 เพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน ความสำคัญของอิสอัคก็คือ เขาเป็นบุตรแห่งพันธสัญญาเพราะอับราฮัมเชื่อคำตรัสของพระเจ้า ประเด็นก็คือ พระสัญญาของพระเจ้าสืบทอดผ่านทางเชื้อสายแห่งความเชื่อ ไม่ใช่เชื้อสายตามเนื้อหนัง

รม 9:8-13 คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ 9 เพราะพระวอนะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้ 'คราวนี้เราจะมาและนางซาร่าห์จะมีบุตรชาย' 10 และมีโซ่เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา 11 (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ไม่ใช่ตามการประพฤติ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) 12 พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า 'พื้จะปรนนิบัติน้อง' 13 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว'

อัครทูตผู้นี้อธิบายถึงความจริงข้อนี้ คนที่แค่สืบเชื้อสายต่อจากอับราฮัม อิสอัค และยาโคบไม่จำเป็นต้องเป็นบุตรของพระเจ้า แต่ผู้ที่เกิดโดยความเชื่อ (คือ อิสอัค ซึ่งต่างจากอิซมาเอล) ก็เกิดตามพระสัญญาของพระเจ้าและนับว่าเป็น "เชื้อสาย" ของพระเจ้า

เปาโลกล่าวย่ำว่าไม่เพียงแก่นางซาร่าห์เท่านั้นที่ให้กำเนิดบุตร โดยความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้า แต่นางเรเบคาห์เองก็กล่าวล่วงหน้าโดยความเชื่อ "พื้จะปรนนิบัติน้อง" ท่านกล่าวว่าทั้งยาโคบและเอซาวขณะอยู่ในครรภ์มารดา ยังไม่ได้ทำความดีอะไรเลย อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงมีแผนการและทรงเลือกยาโคบมากกว่าเอซาว

คำว่า **การทรงเลือก** อ้างอิงถึงการที่พระเจ้าทรงเลือกยาโคบมากกว่าเอซาว ประเด็นสำคัญก็คือว่า การทรงเลือกของพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการกระทำของทั้งสองคน แต่เป็นพระประสงค์และแผนการของพระองค์ ข้อความที่ถูกยกมาจาก มาลาคีย์ 1:2-3 "เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว" ไม่ได้มีความหมายตามที่เข้าใจกันสมัยนี้ คำที่แปลว่า **เกลียด (มิเชโอ)** ในบริบทนี้หมายความว่า พระเจ้ามิได้ทรงเลือกเอซาว พระองค์ทรงเลยผ่านเขาและทรงเลือกยาโคบ

แทนที่จะเป็นเอชชาว ประเด็นสำคัญก็คือว่า การตัดสินใจของพระเจ้าเกิดขึ้นก่อนที่ทั้งคู่จะเกิด และการทรงเรียกและการทรงเลือกของพระองค์ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการกระทำของทั้งสองคน แผนการของพระเจ้าและหลักการเรื่องความเชื่อเป็นสิ่งที่สำคัญต่อพระเจ้า

รม 9:14-16 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 15 เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า 'เราประสงค์จะกรณاضيัด เราก็จะกรณاضيัด และเราประสงค์จะเมตตาاضيัด เราก็จะเมตตาاضيัด' 16 เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรณา

เปาโลต้องเคยได้ยินคำกล่าวหาของพวกยิวเป็นแน่ ที่ว่า พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมที่ทรงหันไปหาคนต่างชาติ ท่านตอบคำกล่าวหาที่โง่เขลานั้นอย่างซึ่งๆหน้า เปาโลยกข้อความจาก อพยพ 33:19 “เราประสงค์จะกรณاضيัด เราก็จะกรณاضيัด และเราประสงค์จะเมตตาاضيัด เราก็จะเมตตาاضيัด” พระเจ้าทรงสามารถเลือกอะไรก็ได้ตามที่พระองค์ประสงค์ เปาโลจึงนำหลักเหตุผลของท่านไปสู่ข้อสรุป “เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรณา” ความหมายก็คือว่า แผนการของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์หรือความพยายามของมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระเจ้าเองในการสำแดงพระกรณา

รม 9:17-18 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า 'เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก' 18 เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรณาแก่اضيัด ก็จะทรงพระกรณาاضيัด และพระองค์จะทรงให้اضيัดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทรงให้اضيัดมีใจแข็งกระด้าง

จากนั้นเปาโลก็ยกตัวอย่างฟาโรห์ พระเจ้าทรงยกชูเขาเพื่อสำแดงอำนาจและสง่าราศีของพระองค์ เราจำได้ว่าหลายครั้งในหนังสืออพยพ พระเจ้าทรงทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง เหตุผลก็คือ เพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ต่างๆที่สำแดงถึงฤทธานุภาพของพระเจ้า ข้อเท็จจริงก็คือว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระเมตตาแก่اضيัดที่พระองค์ประสงค์ และเมื่อพระองค์ทรงเลือกที่จะทำให้ใคร

ใจแข็งกระด้าง นั่นก็เป็นสิทธิขาดของพระองค์ ประเด็นสำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าอาจเลือกและ ตัดสินพระทัยตามแผนการและพระประสงค์ของพระองค์

รม 9:19-21 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้" 20 โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่ง ท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า "ท่านได้กระทำ ข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม" 21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะ อันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ

อาจเป็นเพราะท่านคาดการณไว้หรือตอบคำวิจารณ์ที่ท่านได้ยินมา เปาโลได้ยกข้อโต้แย้งต่อไปนี้ขึ้นมา "ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน" คำถามที่ก้าวร้าวนี้บอกเป็นนัยว่า พระเจ้าไม่ยุติธรรม ด้วยเหตุนี้ ทำไมพระเจ้าถึงทรงติเตียนเราด้วย "เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้"

อย่างไรก็ตาม เปาโลเพียงแคยกตัวอย่างช่างปั้นหม้อขึ้นมา ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาที่หม้อจะ กล่าวหาช่างปั้น นักวิจารณ์ที่ไม่เชื่อก็ทำแบบเดียวกัน ช่างปั้นหม้อมีสิทธิ์ปั้นภาชนะขึ้นมาตามที่ เขาต้องการจะใช้งาน พระเจ้าก็ทรงทำแบบเดียวกัน พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างเราขึ้นมาและเรามี ชีวิตอยู่เพื่อพระประสงค์ของพระองค์ ช่างปั้นหม้อทำภาชนะบางชิ้นเพื่อมีเกียรติ เช่น ไว้ใช้งาน บนโต๊ะอาหาร และบางชิ้นก็มีเกียรติน้อยกว่า เช่น โถปัสสาวะ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาชนะทั้งสองแบบมีไว้เพื่อความประสงค์ของเจ้าของ พระเจ้าก็ทรงกระทำแบบเดียวกันกับเรา

รม 9:22-24 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาต 23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี 24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

คราวนี้เปาโลปล่อยหมดตาย ท่านเป็นฝ่ายได้เปรียบแล้ว อิสราเอลอาจเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก แต่ผ่านมาหลายยุคสมัยพวกเขาก็กบฏต่อพระเจ้ามาตลอดและมีใจแข็งกระด้างต่อพระองค์ พระองค์จึงทรงไม่มีทางเลือกและต้องสำแดงพระพิโรธต่อพวกเขา ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงถามคำถามแทงใจดำต่อพวกยิวที่คัดค้านท่าน “แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภานะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ” กล่าวอีกแง่ก็คือ พระเจ้าทรงสร้างชนชาติอิสราเอลไว้เพื่อพระประสงค์ต่างๆของพระองค์ แต่ชนชาติอิสราเอลก็หันมาต่อสู้อุพระองค์ผู้ทรงสร้างพวกเขา ทว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม คำอุปมาที่ให้ชนชาติอิสราเอลเป็นดินเหนียวและพระเยโฮวาห์เป็นช่างปั้นนั้นถูกพัฒนาเรื่อยมา พระเจ้าจึง “อดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภานะอันสมควรแก่พระอาชญา” ชนชาติอิสราเอลเพราะใจแข็งกระด้างของพวกเขาก็เปล่งกายเป็นภานะอันสมควรแก่พระอาชญา คือภานะอันไร้เกียรติ

ในทางกลับกัน พระเจ้าได้ทรง “สำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภานะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี” คราวนี้เปาโลหมายถึงพวกคนต่างชาติที่ข่าวประเสริฐหันไปหา เราต้องจำไว้ว่าพระเมตตาบ่งบอกถึงความผิด แต่ก็เป็นการเต็มใจที่จะมองข้ามความผิดนั้น ที่พระเจ้าทรงหันไปสำแดงพระเมตตาแก่คนต่างชาติไม่ได้หมายความว่าพวกเขาชอบธรรมกว่าพวกยิว พวกเขาก็มีความผิดเช่นกัน “เพราะว่าทุกคนทำบาป”

กระนั้น พระเจ้าในแผนการอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ทรงสำแดงพระเมตตาต่อคนทั้งปวง ถึงแม้ว่าพวกคนต่างชาติสมควรได้รับพระพิโรธ แต่พระเจ้าก็ทรงเลือกที่จะสำแดงพระเมตตาแก่พวกเขา “คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย” พวกอิสราเอลได้รับโอกาสจากพระเจ้าแล้วและพวกเขาก็ทำพัง บัดนี้พระเจ้าทรงเลือกที่จะสำแดงพระเมตตาของพระองค์แก่คนต่างชาติ ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือ พระเจ้า

ทรงมีสิทธิ์เลือกผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ ประชาชาติอิสราเอลได้รับโอกาสของพวกเขาไปแล้ว คราวนี้พระเจ้าทรงเลือกที่จะเสนอพระเมตตาของพระองค์ต่อคนที่เหลือในโลกบ้าง

รม 9:25-29 ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า 'เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่' 26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชาติของเรา" ในที่นั้นเองเขาจะได้อธิษฐานว่า 'เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่' 27 และท่าน อธิษฐานให้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า 'แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด' 28 ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้' 29 และตามที่ท่านอธิษฐานให้ดังก่อนว่า 'ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาไม่ได้อธิษฐานให้เหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์'

เปาโลยกคำพยากรณ์ของผู้พยากรณ์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมหลายท่านเพื่อสนับสนุนข้อโต้แย้งของท่าน ท่านยกข้อความจาก โฮเซยา 2:23 เป็นข้อแรก "เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่" จากนั้นท่านก็ยกข้อความจาก โฮเซยา 1:10 "และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชาติของเรา" ในที่นั้นเองเขาจะได้อธิษฐานว่า 'เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่' พระเจ้าทรงตรัสไว้ล่วงหน้าแล้วว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงเลือกพวกคนต่างชาติด้วย!

จากนั้นท่านก็ยกข้อความจาก อธิษฐาน 10:22 "แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่จะรอด" เปาโลกล่าวต่อว่า ถึงแม้ว่าพวกอิสราเอลมีจำนวนมากมามีแค่คนส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้รับความรอด ถึงแม้ว่าคำพยากรณ์นี้ในบริบทตอนนั้นพูดถึงการที่พวกเขาหนีกลับมาจากการเป็นเชลย แต่เปาโลก็ใช้ข้อนี้เพื่อพูดถึงความรอดของพวกเขา ไม่ใช่พวก

เขาทุกคนที่จะได้รับความรอด! ดังนั้น คนอื่นๆ คือ พวกคนต่างชาติก็จะถูกเสนอความรอดของพระเจ้าด้วย

จากนั้นท่านก็ยกข้อความจาก อีซยาห์ 10:23 โดยบอกว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำการกับคนอิสราเอลให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรมแล้ว เหตุผลที่พวกอิสราเอลมากมายไม่ได้รับความรอดก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงกระทำการกับพวกเขาในความชอบธรรมแล้ว พวกเขาได้สลัดไศพระคุณของพระเจ้าไปไกลเกินไปแล้วและไม่ยอมรับพระเมตตาของพระองค์ พวกอิสราเอลเพราะใจแข็งกระด้างของพวกเขาได้ทำให้พระเจ้าทรงลดทอนพระเมตตาของพระองค์ และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเข้มงวดในความชอบธรรมของพระองค์ สักวันหนึ่งพระเจ้าก็จะทรงทำเช่นนั้นกับคนที่เหลือในโลกเช่นเดียวกัน

จากนั้นเปาโลก็ยกข้อความจากอีซยาห์ 1:9 ว่าหากไม่เป็นเพราะพระเมตตาของพระเจ้าแล้ว พวกอิสราเอลก็คงเป็นเหมือนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ที่พระเจ้าทรงพิพากษาอย่างชอบธรรมไปแล้ว กระนั้น ตามที่อีซยาห์ได้พยากรณ์ไว้ พระเจ้าได้ทรงเหลือเชื้อสายฝ่ายวิญญาณไว้ในท่ามกลางพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อ เปาโลวนกลับมายังข้อ 14 แล้ว เราจำได้ว่าพวกยิวได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงหันเสียจากพวกเขาไปหาพวกคนต่างชาติ ในทางตรงกันข้าม พระเจ้าทรงชอบธรรมแต่พวกคนอิสราเอลเป็นคนอธรรม

รม 9:30-31 เปาโลสรุปข้อโต้แย้งของท่าน ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ 31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น พวกคนต่างชาติที่จนถึงบัดนี้เพิกเฉยต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้รับความชอบธรรมแล้ว แต่พวกอิสราเอลที่ยึดถือบัญญัติกลับไม่ได้รับ

รม 9:32-33 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามีได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุนั้น 33 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า

‘จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย’

เพราะอะไรเล่า ก็เพราะพวกอิสราเอล “มิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” พระเจ้ามิได้ทรงประสงค์ให้พระราชบัญญัติเป็นหนทางที่นำไปสู่ความชอบธรรมเลย มันแค่ नियามความบาปและระบอบการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อความบาป มันจึงกลายเป็นหินสะดุดสำหรับพวกอิสราเอล พวกเขามองว่าพระราชบัญญัติเป็นวิธีที่นำไปสู่ความชอบธรรมแทนที่จะมองที่พระเจ้าแห่งพระราชบัญญัตินั้น หลักการเดียวที่พระเจ้าทรงตอบสนองเสมอคือความเชื่อ คือ การวางใจพระองค์แทนที่จะเป็นความชอบธรรมของตัวเอง ความเชื่อคือการพึ่งพาพระเจ้า การประพฤติตามพระราชบัญญัติคือการพึ่งตัวเอง เปาโลจึงสรุปด้วยการยกข้อความจากอิสยาห์ 8:14 และ 28:16 “จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย” เรื่องของความเชื่อถูกเน้นย้ำเป็นครั้งสุดท้าย นั่นเป็นหลักเกณฑ์ที่จะทำให้พระเจ้าสำแดงพระเมตตา เมื่อเราเชื่อวางใจในพระเมตตาของพระองค์แทนที่จะเป็นความชอบธรรมของเราเอง พระเจ้าก็จะทรงหยิบยื่นพระเมตตาแก่นั้นแก่เรา

*****

ภาพรวมของโรม 10: อัครทูตเปาโลสานต่อหลักการเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อต่อไป อีกครั้งที่ท่านพูดคุยกับพวกยิว ข้อพระคัมภีร์หลายข้อจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกยกเพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่เปาโลเปิดใจและภาระใจของท่านที่มีต่อเพื่อนร่วมชาติ บทนี้ปิดท้ายด้วยข้อพระคัมภีร์หลายข้อจากหนังสืออิสยาห์ที่บอกว่าพระเจ้าจะส่งข่าวประเสริฐไปยังคนต่างชาติ

รม 10:1   **พี่น้องทั้งหลาย** ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด เห็นได้ชัดเลยว่าอัครทูตผู้เขียนถึงใคร พวกเขาเป็นพี่น้องฝ่ายวิญญาณของท่าน อีกครั้งที่เกรงว่าจะมีใครสงสัยในความจงรักภักดีของท่านที่มี

ต่อพวกยิว เปาโลได้เปิดใจของท่านต่อพวกเขา ความปรารถนาใน “จิตใจของท่านและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด” นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าเปาโลมองสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขว่าเป็นเช่นไร พวกเขาเคร่งศาสนามากๆ แต่ก็ไม่รอด ความปรารถนาและคำอธิษฐานที่มีอยู่ในจิตใจของเปาโลคือเพื่อความรอดของพวกเขา

รม 10:2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติ

พระเจ้า แต่หาได้เป็นตามบัญญัติไม่ เปาโลยอมรับในความกระตือรือร้นทางศาสนาของพวกเขา พวกเขามี “ความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามบัญญัติไม่” คำที่แปลว่า **บัญญัติ** (*เอพิท โนซิส*) พุดถึง ‘ความรู้ที่ถูกต้องหรือแม่นยำ’ ศาสนายิวมีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้ายิ่งจริง แต่ความเข้าใจของพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณก็บกพร่อง คือ ไม่ถูกต้องนั่นเอง พวกเขาเอาพิธีกรรมภายนอกและการถือปฏิบัติต่างๆมาแทนที่ความจริงฝ่ายวิญญาณ พุดง่าย ๆ คือ พวกเขาคิดผิคนั่นเอง พวกเขาอาจจริงใจในสิ่งที่พวกเขาเชื่อ ปัญหาเดียวกันก็คือ สิ่งที่พวกเขาเชื่อเป็นสิ่งที่ผิคนั้น พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เราแทนที่ความจริงด้วยความจริงใจ ทำยบหนี้ เปาโลจะอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงเข้าใจความจริงไม่ได้

รม 10:3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า

ปัญหาสำคัญนี้ไม่ได้เกิดกับศาสนายิวเท่านั้น ศาสนายิวก็ตกเป็นเหยื่อหลุมพรางที่ศาสนาอื่นๆก็โดน พวกเขาว่างใจในความชอบธรรมของตัวเองและไม่วางใจในพระเจ้าและความชอบธรรมสูงสุดของพระองค์ แก่นแท้ของนักศาสนาที่พึ่งการกระทำดีของตนก็คือ พวกเขาพึ่งตัวเองและไม่พึ่งพระเจ้า

เรื่องน่าเศร้าก็คือว่า ความชอบธรรมของเราทุกคนเป็นเหมือนกับผ้าขี้ริ้วสกปรกๆต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์และชอบธรรม การคิดว่าตัวเองชอบธรรมหลงไปจากหลักการแห่งความเชื่อ ปัญหาของพวกเขาคืออยู่ที่สิ่งที่พวกเขาเชื่อ พวกเขาเชื่อในตัวเองซึ่งเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ ความชอบธรรมของพระเจ้าคือ การพึ่งพาพระองค์เพื่อรับความชอบธรรมของ

พระองค์ ในด้านหนึ่ง พวกเขาเชื่อในตัวเอง อีกด้านหนึ่ง ผู้ที่พวกเขาควรเชื่อจริงๆคือ พระเจ้า
อย่างแรกเป็นเรื่อง ไร่ประโยชน์ ส่วนอย่างหลังเป็นเรื่องที่มั่นคงและถาวร

เราได้อีกสิ่งหนึ่ง นั่นคือ การยอมจำนนต่อพระเจ้า หลักการเรื่องความเชื่อที่ช่วยให้
รอดแผลงไว้ด้วยหลักการเรื่องการยอมจำนนต่อพระเจ้า ส่วนหนึ่งของหลักการเรื่องความเชื่อที่
ช่วยให้รอดคือ การหันมายอมอยู่ใต้บังคับพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ พวก
อิสราเอลที่คิดว่าตัวชอบธรรมไม่ยอมอยู่ใต้บังคับความชอบธรรมของพระเจ้ามาตลอด การทำ
เช่นนี้ก็ฟ้องแล้วว่าพวกเขาไม่ชอบธรรม ความเยอหยิ่งไม่ยอมจำนน และเป็นความจริงที่ความ
เยอหยิ่งขัดขวางคนมากมายมิให้ยอมจำนนต่อพระคริสต์และความชอบธรรมของพระเจ้า

รม 10:4 ความจริงก็คือ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ
เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม คำที่แปลว่า จุดจบ (เทลอส) มีความหมายใน
เชิง ‘ความสมบูรณ์’ หรือ ‘การทำให้สำเร็จ’ เป็นความจริงที่พระคริสต์ทรงเป็นความสำเร็จ
สมบูรณ์ของบัญญัติแห่งความชอบธรรม ตามที่พระองค์ตรัสไว้ใน มัทธิว 5:17 “เราไม่ได้มาเพื่อ
ทำลายแต่มาเพื่อทำให้(พระราชบัญญัติ)สำเร็จ” พระเยซูคริสต์มิได้เสด็จมาเพื่อล้มเลิกพระราช
บัญญัติ พระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้มันสำเร็จต่างหาก เมื่อผู้ใดเชื่อ (คือ วางใจพระคริสต์ด้วยความ
เชื่อเพียงเท่านั้น) เขาก็ทำให้จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติสำเร็จในชีวิตของเขาแล้ว

รม 10:5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า
‘คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น’ อัครทูตเปาโลพูดถึงวิธีที่
โมเสสบรรยายเกี่ยวกับความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติ ความหมายก็คือว่า เมื่อคนๆหนึ่ง
พยายามประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาก็ต้องประพฤติตามให้ได้ทุกข้อ มันกลายเป็นสิ่งที่เขา
ต้องปฏิบัติไปชั่วชีวิต (“เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็
เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด” ยากอบ 2:10) ด้วยเหตุนี้ “คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะ
ได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น” (ยกจาก เลวีนิติ 18:5) กล่าวอีกแง่ก็คือ เราตั้งมั่นคงหรือล้มลงก็

เพราะพระราชบัญญัติ และเพราะไม่มีใครประพฤติตามพระราชบัญญัติได้หมดทุกข้อ ความจริงก็คือ ทุกคนทำไม่ได้ตามนั้นเพราะทุกคนทำบาป

รม 10:6-7 เพื่อสานต่อหลักการเรื่อง “ความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ” เปาโลได้พูดถึงหลักคำสอนสำคัญสองเรื่องซึ่งถูกโจมตีมาตลอดจวบจนทุกวันนี้ ความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ ไม่สงสัยเรื่องการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์ คือ พระเมสสิยาห์ หรือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

เพราะฉะนั้น แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า "อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์" (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) ไม่มีข้อสงสัยเลยในความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ มันไม่สงสัยว่าพระคริสต์เสด็จลงมาจากสวรรค์และมารับสภาพมนุษย์จริงหรือไม่

นอกจากนี้ ความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ ไม่สงสัยว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายจริงหรือไม่ 7 หรือ "ใครจะลงไปยังที่ลึก" (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) คำที่แปลว่า **ที่ลึก** (*อะบυσซอส*) หมายถึง *ฮาเดส* ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระคริสต์เสด็จลงไปหลังการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อนำพวกเขาไปเป็นเชลย

แนวคิดสำคัญก็คือว่า ในสองข้อนี้ความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อไม่ได้เริ่มต้นด้วยข้อสงสัย ซึ่งตั้งคำถามหลักการตามพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เช่นการเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์หรือการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ การเสด็จมารับสภาพมนุษย์ของพระคริสต์สะท้อนให้เห็นความจริงที่สำคัญยิ่งกว่าคือ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ความเชื่อไม่สงสัยเรื่องความจริงที่เป็นรากฐานดังกล่าว

รม 10:8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน" คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น เปาโลตอบคำถามของตัวเองด้วยการยกข้อความจาก พระราชบัญญัติ 30:14 “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน” กล่าวอีกแง่คือ “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” ที่เราประกาศไม่ใช่

สิ่งลึกลับที่เข้าใจยากและอยู่ห่างไกล มันอยู่ในใจของพวกเขาและอยู่ในปากของพวกเขาแล้วด้วย
ซ้ำ มันอยู่ในพระคัมภีร์ที่พวกเขาารู้แล้ว ที่พวกเขาเก็บไว้ในใจและท่องจำได้ คำที่แปลสองครั้งว่า
ถ้อยคำ ในที่นี้คือ *เรมา* ซึ่งหมายถึงคำพูดซึ่งแตกต่างจากคำเขียน

รม 10:9 ถ้อยคำแห่งความเชื่อ ซึ่งนิยามความชอบธรรมซึ่งเกิดจากความเชื่อ คือ
อย่างนี้ คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อใน
จิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด คำที่แปลว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า (*คูริออส*) สำหรับพวกยิวที่นิยมกรีก (ที่พวกยิวที่กรุงโรมส่วนใหญ่น่าจะจะเป็น)
สื่อให้เห็นถึงความเป็นพระเจ้า เปาโลต้องการจะสื่อเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์
มากกว่าความเป็นเจ้านายของพระองค์ ท่านไม่ได้เน้นว่าเราต้องยอมรับว่าพระคริสต์เป็นเจ้านาย
ถึงจะรอด อย่างไรก็ตาม ท่านเน้นว่าเราต้องเห็นว่าพระเยซูเป็นพระเจ้า

เมื่อปูพื้นแล้ว ถ้าท่าน “เชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมา
จากความตาย ท่านจะรอด” ถึงแม้ว่าปกติแล้วคนที่กำลังจะรับความรอดไม่สามารถอธิบายหรือ
เข้าใจความจริงที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์
แต่ทั้งสองเรื่องก็เป็นความจริงพื้นฐานที่สนับสนุนเรื่องความรอด ดังนั้น ถ้าคนๆหนึ่งเต็มใจที่จะ
ยอมรับว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (คือ เป็นพระเจ้า) และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นมา
ตายแล้ว รากฐานแห่งความเชื่อก็ถูกปูแล้ว

วลีสำคัญคือ “เชื่อในจิตใจของท่าน” ความรู้ในหัวหรือความเข้าใจทางวิชาการไม่ใช่
กุญแจสำคัญ พวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น คนๆหนึ่งอาจเห็นด้วยทุกประการเกี่ยวกับข้อมูล
พื้นฐานเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนแต่ก็ไม่รอด แค่การรู้ เข้าใจ และคล้อยตามหลักศาสน
ศาสตร์ของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้หมายถึงความรอด แต่สิ่งที่แฝงอยู่ในหลักการ
เรื่องความเชื่อคือ *การวางใจ* ความเชื่อที่ช่วยให้อรอดคือ การพึ่งพาพระเยซูคริสต์ทั้งตัวและหัวใจ
มันคือการพึ่งพาพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น มันคือการวางใจพระองค์ดังเป็นความหวังเดียว เรา
ได้เห็นเรื่องของใจตรงนี้ สมองเราอาจเห็นด้วย แต่ความเชื่อที่แท้จริงออกมาจากใจ

เปาโลใช้คำกริยา “เชื่อ” (πιστευω) ตรงนี้ในแบบเงื่อนไข คำกริยาแบบนี้แสดงถึงเจตจำนง ความหมายก็คือ คนๆหนึ่งต้องเลือกด้วยตัวเองที่จะหันมาวางใจในพระเยซูคริสต์ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเรามา แต่พระองค์ก็ยังทรงให้สิทธิ์เราเลือก มันเป็นเรื่องของการตัดสินใจของเราว่าจะหันมาวางใจในพระคริสต์หรือไม่ สุดท้ายนี้ คำกริยานี้บ่งบอกว่าเป็นการตัดสินใจเรื่องความเชื่อครั้งเดียวพอ ถึงแม้ว่าความเชื่ออาจแปรปรวนหลังรอดแล้วก็ตาม แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการก็คือเมล็ดมัสตาร์ดแห่งความเชื่อในการหันมาวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เมื่อเงื่อนไขง่ายๆแห่งความเชื่อถูกปฏิบัติตาม พระสัญญาของพระเจ้าก็แน่นอน “ท่านจะรอด”

รม 10:10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่การรอด เปาโลสรุปย่อความคิดที่ได้กล่าวมาแล้วจนถึงตอนนี้ คนเราจะถึงความชอบธรรมที่แท้จริงก็โดยการเชื่อจากใจและการยอมรับความรอดนั้นด้วยปากก็ตามมาทีหลัง (ข้อนี้จริงๆแล้วแปลตามตัวว่า ‘เพราะมันถูกเชื่อด้วยใจและถูกรับด้วยปาก’) ความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งเป็นมาโดยความเชื่อนั้นเริ่มต้นที่ใจ การยอมรับเรื่องความรอดก็ตามมาทีหลังด้วยปาก

รม 10:11 ด้วยเหตุนี้ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ‘ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ รับความอภัย’ ข้อความนี้ถูกยกมาจาก อิศยาห์ 28:16 เป็นความจริงที่เมื่อผู้ใดวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน เขาก็จะไม่อภัยในข้อเท็จจริงนี้หรืออภัยในพระองค์

รม 10:12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ นอกจากนี้ ไม่สำคัญว่าคนๆหนึ่งจะเป็นยิวหรือกรีก (คือ คนต่างชาติ) หลักการแห่งความเชื่อใช้ได้กับคนทั้งสองพวก “ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์” ทั้งยิวและคนต่างชาติสามารถเข้าหาพระองค์ได้ผ่านทางความเชื่อเพียงเท่านั้น

รม 10:13 เพราะว่า 'ผู้ใดที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'

ความเรียบง่ายของความเชื่อที่ช่วยให้รอดอยู่ตรงที่การร้องออกพระนามพระองค์ หลักการพื้นฐานคือความเชื่อ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อมักสำแดงตัวผ่านทางการอธิษฐาน เมื่อคนๆหนึ่งหันมาหาพระคริสต์ด้วยความเชื่อและทูลขอให้พระองค์ช่วยเขาให้รอด นั่นก็เป็นการสำแดงของความเชื่อที่ช่วยให้รอด และเป็นความจริงที่การอธิษฐานเป็นยานพาหนะแห่งความเชื่อ ด้วยเหตุนี้ในรูปแบบที่อาจเรียบง่ายกว่าข้อ 9 หลักการเดียวกันถูกแสดงออกมา เมื่อคนๆหนึ่งวางใจในพระคริสต์ด้วยความเชื่อ พระสัญญาของพระเจ้าก็ทำงาน เขาจะได้รับความรอด! ข้อนี้ยกมาจาก โยเอล 2:32

เปาโลทำการเชื่อมต่อจากหลักการเรื่องความชอบธรรมโดยความเชื่อไปยังความรอดโดยความเชื่อซึ่งเป็นมาโดยการร้องออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า คราวนี้ท่านกล่าวต่อไปเกี่ยวกับการร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

รม 10:14-15 เปาโลถามคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้ 15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ จากการเรียงลำดับคำถาม คำตอบนั้นชัดเจน ถึงแม้จะไม่แน่น แต่เรื่องพระมหากษัตริย์ถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ท่านกล่าวต่อไปโดยเริ่มต้นที่พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อและมีใจคือด้าน ท่านยกข้อความจาก อิสยาห์ 52:7 'เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด' (อิสยาห์ 52:7 ในบริบทของมันเป็นข่าวดีเกี่ยวกับการกลับมาจากความเป็นเชลยของพวกยิว อย่างไรก็ตาม เปาโลก็ประยุกต์ใช้ข้อนี้กับคนอิสราเอลในสมัยของท่านและข่าวประเสริฐของพระคริสต์)

รม 10:16 แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย' น่าเสียดายที่ไม่ใช่พวกเขา (คน

อิสราเอลที่ไม่เชื่อ) ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น น่าสนใจที่มีการเปลี่ยนจากเรื่องความเชื่อไปเป็นความเชื่อฟัง การได้รับความรอดไม่ใช่แค่การวางใจในพระคริสต์เท่านั้น แต่เป็นการหันมาหาพระองค์ตั้งแต่แรกด้วย นั่นเป็นการทำงานของเจตจำนง ซึ่งเป็นความเชื่อฟังที่เกิดจากใจ ดู 10:9 และ 10:13 เพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน เปาโลยกข้อความจาก อิศยาห์ 53:1 “ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย”

รม 10:17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า หลักการแห่งความเชื่อมีรากเหง้าอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า (คำที่แปลว่า พระวจนะ ในที่นี้คือ เรมา อีกแล้วซึ่งหมายถึงคำพูด บริบทพูดถึงการประกาศ จึงเป็นคำพูด และมีการได้ยิน เราต้องไม่ลืมด้วยว่าในสมัยนั้น เนื้อหาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร)

รม 10:18 ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ เสียงของพวกเขากระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ” มีอีกคำถามหนึ่งตามมา “เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาทั้งหลายในที่นี้หมายถึง มนุษย์ชาติโดยทั่วไป เป็นความจริงที่พวกเขาได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้ว ท่านยกข้อความจาก สดุดี 19:4 “ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ” บริบทของ สดุดี 19:4 คือ การเปิดเผยของธรรมชาติ นั่นคือ การเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางความงดงามและความเป็นระเบียบของสรรพสิ่ง

รม 10:19 เปาโลถามเจาะจงว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” เพื่อตอบคำถามนั้น เปาโลยกข้อความจาก โมเสสในพระราชบัญญัติ 33:21 “เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโทสะเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง” พวกอิสราเอลรู้จักพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมดี นอกจากนี้ พระเจ้าทรงเตือนล่วงหน้าว่า พระองค์จะทรงยั่วโทสะพวกอิสราเอลที่ใจแข็งกระด้างด้วยความจริงที่ถูกประกาศโดยคนต่างชาติ คำตรัสนี้สำเร็จเมื่อคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติได้ประกาศข่าวประเสริฐ

รม 10:20 อิชยาห์กล่าวต่อไปใน อิชยาห์ 65:1 ซึ่งท่านเขียนด้วยใจกล้าว่า 'คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มิได้ถามหาเรา' เห็นได้ชัดว่านี่หมายความว่า ชาวประเสริฐได้ไปถึงคนต่างชาติแล้วที่จนถึงตอนนั้นไม่ได้แสวงหาพระเจ้าและไม่ได้ถามหาพระองค์ นอกจากนี้ พระเจ้าทรงต้องการที่จะกระตุ้นพลไพร่ของพระองค์ คือ คนอิสราเอล ให้กลับใจใหม่โดยการที่คนต่างชาติจำนวนมากได้กลับใจเป็นคริสเตียน

รม 10:21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า 'เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น' อย่างไรก็ตาม พวกอิสราเอลส่วนใหญ่ก็ยังไม่ยอมกลับใจใหม่ เพื่อยืนยันประเด็นดังกล่าว เปาโลยกข้อความจาก อิชยาห์ 65:2 ซึ่งพระเจ้าตรัสด้วยความโศกเศร้าพระทัยว่า 'เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น' คำที่แปลว่า ดื้อรั้น (อันติเลโก) แปลตรงตัวว่า 'พูดให้ร้าย' และบ่งบอกถึงการกบฏอย่างใน อิชยาห์ 65:2 นำเสรีที่พวกอิสราเอลสมัยนี้ก็ยัง ไม่ยอมจดจำบทเรียนที่ได้รับ พวกเขายังไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้าต่อไปและได้ทำใจของตนให้แข็งกระด้างโดยไม่ยอมรับความจริง อัครทูตเปาโลจะพูดถึงปัญหานี้อีกในบทต่อไป

*****

ภาพรวมของโรม 11: บทนี้สรุปเนื้อหาของบทที่ 9-11 ที่เปาโลพูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างชาวประเสริฐกับพวกยิว ในบทที่ 11 ท่านตอบคำถามที่ว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ" บทสรุปของเรื่องนี้คือ พระเจ้าทรงส่งชาวประเสริฐไปยังคนต่างชาติ เพราะพวกอิสราเอลใจแข็งกระด้าง อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งจะมาเมื่อคนอิสราเอลจะได้รับความรอด

รม 11:1 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ" ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน เปาโลตอบคำถามที่ว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ" ด้วย "ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย" (แปลตรงตัวว่า 'ขออย่าให้

เป็นเช่นนั้นเลย’) ก่อนจะตอบคำถามนั้นตรงๆ เปาโลก็เตือนความจำผู้อ่านว่า ท่านเองก็เป็น “ชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน” ถึงแม้ว่าตระกูลเบนยามิน เป็นตระกูลหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในอิสราเอลและถูกมองข้ามภายในแคว้นยูดาห์ในพระคัมภีร์เดิม แต่คนในตระกูลนี้ก็จงรักภักดีต่อความเป็นยิวที่พวกเขาสืบทอดกันมา เปาโลจึงเตือนคนที่จะ วิพากษ์วิจารณ์ถึงความเป็นยิวแท้ของท่าน

รม 11:2-4 ท่านตอบคำถามของท่านตรงๆ พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของ พระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ถึงแม้ว่าข่าวประเสริฐถูกส่งไปยังคนต่างชาติและ พระเจ้าไม่ทรงพระทัยพวกอิสราเอล พระองค์ก็ไม่ได้ทรงปฏิเสธพวกเขา เปาโลพูดถึงการทรง ทราบล่วงหน้าของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกอิสราเอล นี่เป็นคำเดียวกับที่ท่านใช้ใน 8:29 เกี่ยวกับค ริสตจักร พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับพวกอิสราเอลเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทราบล่วง หน้าเกี่ยวกับคริสตจักร ในการพูดถึงการทรงทราบล่วงหน้าและการทรงเลือก เราต้องเข้าใจว่าทั้ง สองคำหมายถึงพวกอิสราเอลรวมๆและคริสตจักรรวมๆมากกว่าที่จะหมายถึงผู้เชื่อเป็นทุกๆไป เพื่อความแน่ใจ พระเจ้าทรงทราบและทรงทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับแต่ละคนอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ในพระคัมภีร์ การเน้นเรื่องการทรงเลือกและการทรงทราบล่วงหน้าเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระเจ้า ทรงเลือกผู้คนแบบรวมๆมากกว่าจะทรงเลือกเป็นทุกๆไป ไม่ว่าจะเป็พวกอิสราเอลหรือคริสต จักรก็ตาม

เปาโลยกตัวอย่างเรื่องของท่านเอลียาห์เพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน ท่านไม่รู้เรื่องซึ่ง เขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า 3 `พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขา ก็ได้ซุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิต ของข้าพระองค์’

ด้วยความสิ้นหวังเอลียาห์ได้ร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเกี่ยวกับเพื่อนร่วมชาติของท่าน คือ พวก อิสราเอล และสภาพฝ่ายวิญญาณของพวกเขา คำที่แปลว่า กล่าวโทษ (เอนทุกคาโน) สามารถ

แปลว่า ‘ร้องทุกข์’ ด้วยก็ได้ นี่เป็นบริบทของ 1 พงษ์กษัตริย์ 19:14-18 เปาโลจึงยกข้อความจาก 1 พงษ์กษัตริย์ 19:14 ในข้อ 3 ที่เอลิยาห์ร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเกี่ยวกับพวกอิสราเอล

แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร 4 ว่าดังนี้ ‘เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้น้อมเข้าลงต่อรูปพระบาอัล’ เปาโลถามต่อว่า “แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร” พระเจ้าทรงตอบคำร้องทุกข์ของเอลิยาห์ว่าอย่างไร พระองค์ทรงแจ้งเอลิยาห์ว่า พระองค์ได้สงวนไว้สำหรับพระองค์ “เจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้น้อมเข้าลงต่อรูปพระบาอัล” ไม่มีเรื่องซับซ้อนอะไร ประชาชาติอิสราเอลในสมัยเอลิยาห์ส่วนใหญ่ละทิ้งความจริงแล้ว อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ทรงสงวนไว้สำหรับพระองค์เจ็ดพันคนที่มิได้น้อมเข้าลงกราบไหว้พระบาอัล

คำที่แปลว่า *สงวน (คาทาเลโอโฟ)* มีความหมายว่า ‘จงใจเหลือไว้’ ความหมายในที่นี้ เหมือนกับการที่นายพลจะเหลือกองทหารสำรองไว้ในช่วงสงคราม ประเด็นก็คือ พระเจ้าทรงสงวนคนไว้เจ็ดพันคนในสมัยท่านเอลิยาห์ (ถึงแม้ว่าเอลิยาห์จะไม่รู้ก็ตาม) ตามที่บริบทต่อไปจะช่วยให้กระจ่าง พระเจ้าก็ทรงทำเช่นนั้นในสมัยเปาโลเช่นกัน คือ สงวนคนส่วนน้อยไว้ตามที่พระองค์ทรงเลือกด้วยพระคุณของพระองค์เอง

รม 11:5 ตรงนี้เองที่เปาโลหมายถึง เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมิมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ ท่านอาจย้อนไปยัง 9:27 ที่ท่านพูดถึง พวกอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่ได้รับ ความรอด เรื่องนี้เป็นจริงแน่นอนในตอนนั้น ถึงแม้ว่าคริสตจักรได้ถือกำเนิดออกมาจาก ศาสนายิว เมื่อคริสตจักรเติบโตขึ้น มีเพียงอิสราเอลแค่ส่วนน้อยที่กลับใจเชื่อพระคริสต์ (และนี่ก็เป็นจริงในสมัยนี้เช่นกัน) ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า พวกอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่ได้รับ ความรอด ก็เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าในการทรงเลือกบางคนไว้เพื่อทำให้พันธสัญญาของพระองค์ สำเร็จ หากพระเจ้าไม่ทรงเหลือพวกอิสราเอลที่เชื่อไว้บ้าง พันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงกระทำ กับพวกเขาก็คงเป็น โมงะ ไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ เพราะพระองค์ทรงมีพระกรุณาต่อพวกเขา พระองค์ จึงทรงเลือกบางคนไว้เพื่อจะได้มีเหลือไว้บ้าง จากคนที่เหลือที่เชื่อเหล่านั้น พระเจ้าก็จะทรง ทำให้พระสัญญาต่างๆของพระองค์ที่ทำไว้กับพวกอิสราเอลสำเร็จในวันหนึ่ง น่าสังเกตความ

สัมพันธ์ระหว่างพระคุณและการทรงเลือก มันเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้าล้วนๆ (พระกรุณาของพระองค์) ที่พระองค์ได้ทรงเลือกที่จะเหลือคนส่วนหนึ่งไว้ซึ่งพระองค์จะทรงทำให้พระสัญญาต่างๆของพระองค์เป็นจริงผ่านทางคนเหล่านั้น

รม 11:6 คราวนี้ท่านชี้ไปยังปัญหาของคนในสมัยนั้น พระคุณของพระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำใดๆของเราเลย และมันก็สมเหตุสมผล ถ้าพระพรและการทรงเลือกพวกอิสราเอลเป็นมาโดยพระคุณของพระองค์ แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการประพฤติไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการประพฤติก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การประพฤติก็ไม่เป็นการประพฤติอีกต่อไป พระคุณโดยธรรมชาติแล้วก็เป็นของขวัญ มันคือพระกรุณาของพระเจ้าที่มีต่อเรา ในทางตรงกันข้าม การประพฤติเป็นอะไรที่ต้องมีค่าตอบแทน พวกอิสราเอลในสมัยนั้นพยายามที่จะหาทางไปสวรรค์ผ่านทางคุณความดีและการประพฤติตามหลักศาสนาของตนเอง ความพยายามของพวกเขาสวนทางกับหลักการแห่งพระคุณ

เห็นได้ชัดว่าข้อนี้ปรับใช้กับคริสตจักรที่เป็นคนต่างชาติและตัวเราด้วย ถึงแม้ว่าสภาพเหตุการณ์จะแตกต่างกัน แต่ก็ยังมีคนมากมายสมัยนี้ในนามคริสเตียนที่พยายามสถาปนาความชอบธรรมของตัวเองผ่านทางการศึกษาศีล พิธีกรรมทางศาสนา และการทำดี กระนั้น ความจริงที่เรียบง่ายยังคงอยู่ ที่ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้าและไม่ใช่การประพฤติ มิฉะนั้นพระคุณก็ไม่ใช่พระคุณอีกต่อไป และการประพฤติก็ไม่ใช่การประพฤติอีกต่อไป

รม 11:7-8 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้้นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มึใจแข็งกระด้างไป 8 (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่แข็งซิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้'

แล้วข้อสรุปคืออะไร “พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา” พวกอิสราเอลพยายามที่จะได้รับความชอบธรรมของพระเจ้าและความรอดด้วยความพยายามของตัวเอง ในการทำเช่นนั้นพวก

เขาจึงพลาดไปจากสิ่งที่พวกเขาแสวงหา อย่างไรก็ตาม คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ก็ได้ความชอบธรรมนั้น นั่นคือ ผู้ที่หันมาหาพระคริสต์ด้วยความเชื่อก็ได้ความชอบธรรมของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม “คนนอกนั้นก็มิใช่ใจแข็งกระด้างไป” คำที่แปลว่า ‘ใจแข็งกระด้าง’ คือ โพรอโอ ซึ่งมีความหมายว่า ‘ด้านชา’ หรือ ‘แข็ง’ ความหมายรองลงมาคือ ใจด้านชาหรือ เจริญอุปมาคือ ใจบอด เหมือนมีเกล็ดมาปิดบังดวงตาไว้ ความหมายของบริบทนี้คือ พวกอิสราเอลส่วนใหญ่มีใจแข็งกระด้าง (สังเกตจากความเห็นของเปาโลใน 9:15-18) ความหมายไม่ได้หมายถึงพระเจ้าทรงทำให้พวกเขามีใจแข็งกระด้าง แต่พวกเขามีใจแข็งกระด้างเอง จนเกิดเป็นความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ

เปาโลจึงยกข้อความจาก อิสยาห์ 29:10 “พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่แข็งซึ้ง ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา” เช่นเดียวกับที่ฟาโรห์ทำใจของตนให้แข็งกระด้าง และจากนั้นพระเจ้าก็ทรงทำให้มันแข็งกระด้างขึ้นไปอีก พวกอิสราเอลก็ทำแบบเดียวกัน สิ่งนี้เกิดขึ้น “จนทุกวันนี้” คำที่แปลว่า **ที่แข็งซึ้ง** (*คาทานูซิม*) หมายถึง ความคิดที่หนักอึ้ง ด้วยเหตุนี้พวกอิสราเอลจึงเห็นและได้ยินแล้ว แต่ก็ไม่เข้าใจ นี่ตรงกับที่ อิสยาห์ 6:9-10 ได้ว่าไว้

รม 11:9-10 ดาวิดทรงกล่าวว่า ‘ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา 10 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาก่อมตลอดไป’

อัครทูตเปาโลยกข้อความจากเพลงสดุดีที่กล่าวโทษ (69:10, 22) เรื่องน่าอัศจรรย์คือ สดุดี 69 เป็นบทที่ใช้กับพวกศัตรูของพระเมสสิยาห์ เปาโลใช้เพลงสดุดีนี้ปรักปรำพวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อ

รม 11:11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” ขอพระเจ้าอวยอมนำให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น ขณะที่เปาโลเกือบไปถึงจุดสูงสุดของประเด็นของท่าน ท่านก็ถามคำถาม “พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ” นั่นคือ พวกเขาสะดุดจนล้มถาวรไปจาก

พระเจ้าและพระสัญญาต่างๆของพระองค์เลยหรือ อีกครั้งที่คำตอบของท่านคือ “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย” (แปลตรงตัวคือ ‘ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย’) แทนที่จะเป็นเช่นนั้น การล้มลงชั่วคราวของพวกอิสราเอล “เป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น” กล่าวอีกแง่คือ การที่พวกอิสราเอลล้มลงไปจากที่ของตนได้เปิดโอกาสให้ความรอดไปถึงพวกคนต่างชาติ ประโยชน์ของสิ่งนี้นั้นชัดเจน อย่างไรก็ตาม มีมากกว่านี้อีก พระเจ้าทรงหยิบยื่นพระคุณแก่พวกคนต่างชาติเพื่อช่วยให้พวกอิสราเอลกลับมาเพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้กลับมา ความหมายก็เกือบเหมือนกับที่คู่สามีภรรยาที่ฝ่ายหนึ่งเริ่มที่จะไม่เห็นค่าของอีกฝ่ายด้วยเหตุนี้ คนๆนั้นจึงหันไปสนใจอีกคน โดยหวังว่าคู่ของตนจะมีปฏิกริยาบ้างเพราะความหึงหวง

รม 11:12 แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด เปาโลเริ่มหันความสนใจจากพวกยิวไปยังผู้เชื่อที่เป็นพวกคนต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ในการเปลี่ยนความสนใจนี้ ท่านกล่าวว่า การที่เราได้รับพระพรเป็นเพราะการล้มลงของพวกอิสราเอล (จากพระพรที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขาเต็มๆ) ด้วยเหตุนี้ ถ้าคนทั้งโลกและผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติได้รับประโยชน์เพราะความตกต่ำของพวกอิสราเอล เราจะได้รับพระพรมากขนาดไหนเมื่อพวกเขาได้รับการฟื้นฟูสู่พระพรอีกครั้ง แน่แน่นอนที่นั่นจะเกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์ของพวกเขาและพวกเราเสด็จมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันใหญ่ยิ่ง

รม 11:13-14 แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครทูตมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า 14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง

คราวนี้เปาโลหันไปพูดคุยกับผู้อ่านของท่านที่เป็นผู้เชื่อชาวต่างชาติบ้าง ท่านเรียกตัวเองว่า “อัครทูตมายังพวกต่างชาติ” และในการเรียกตัวเองเช่นนั้นท่านจึงยกย่องพันธกิจของท่าน ความหมายก็คือว่า ท่านต้องการเน้นความสำคัญของแง่มุมนี้ต่อผู้อ่านของท่านที่เป็นคนต่างชาติ และ

อีกครั้งที่ท่านทำเช่นนี้เพื่อช่วยพี่น้องชาวยิวที่ไม่เชื่อให้เกิดความอิจฉา (คำว่า เร้าใจให้เขาเอาอย่าง คือ พาราเซลอ โอ ซึ่งถูกแปลว่า ‘ช่วยให้เกิดความอิจฉา’ หรือ ‘ทำให้มีใจมานะขึ้น’)

รม 11:15-16 เปาโลใช้คำถามเชิงโวหารอีกหลายครั้งเพื่อบรรลุเป้าหมายของท่าน เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ กล่าวอีกแง่คือ ถ้าการกัณฑ์พวกอิสราเอลออกไปเป็นผลให้พระพรไปยังพวกคนต่างชาติโดยการที่พวกเขาได้คืนดีกับพระเจ้า พระพรจะมีมากขึ้นเพียงใด เมื่อพวกยิวถูกรับกลับคืนมา คำที่แปลว่า *ทอดทิ้ง (อะพอบอเล)* ไม่ได้หมายถึงการปฏิเสธตามที่ถูกลถามในข้อ 1 แต่หมายถึง ‘การสูญเสีย’ มากกว่า เมื่อพวกอิสราเอลถูกรับเข้ามาในพระพรของพระเจ้าอีกครั้งเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ความแตกต่างก็จะเป็นเหมือนกับ “ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” เมื่อพูดถึงคนที่เหลือทั้งโลกแล้ว

16 เพราะถ้าแบ่งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างกับบริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย จากนั้นเปาโลก็ใช้คำเปรียบอีกหลายแบบ การพูดถึง *แบ่งก้อนแรก* และ *อ่าง* หมายถึง การทำขนมปังเอง แบ่งก้อนแรกในที่นี้หมายถึง ขนมปังก้อนแรกที่ออกมาจากเตาอบ อ่าง หมายถึงแบ่งที่ใช้ทำขนมปัง ความหมายก็คือ ถ้าขนมปังบริสุทธิ์ (คือ ดี) แบ่งทำขนมปังนั้นก็ต้องบริสุทธิ์ด้วย

ในทางกลับกัน “ถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย” ถึงแม้จะเรียงลำดับสลับหน้าหลัง แต่ความหมายก็เป็นแบบนี้ ถ้ารากดี กิ่งก็ต้องดีด้วย และผลก็ต้องดีด้วยเช่นกัน ความหมายก็คือ ถ้าชนชาติอิสราเอลบริสุทธิ์และดี (อย่างน้อยก็ในหลักการ) เพราะถูกแยกตั้งไว้จำเพาะพระเจ้า ผู้ที่แตกหน่อออกมาจากพวกเขา (คือ ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ) ก็ต้องบริสุทธิ์และดีด้วยเช่นกัน

รม 11:17-18 คราวนี้เปาโลขยายภาพประกอบให้กว้างขึ้น โดยใช้ภาพเปรียบที่คนแถบเมดิเตอร์เรเนียน (ซึ่งรวมถึงคนในประเทศอิตาลีด้วย) จะเข้าใจ ท่านพูดถึงการปลูกมะกอกเทศ

และขั้นตอนการต่อกิ่ง มันเป็นเรื่องปกติที่ผู้ปลูกจะเอากิ่งมะกอกเทศปาที่ทนทานมา จากนั้น กิ่งมะกอกเทศที่เลี้ยงไว้ซึ่งทนทานน้อยกว่า (จากการเลี้ยงหลายชั่วอายุต้น) ก็จะถูกนำมาต่อเข้ากับกิ่งมะกอกเทศปานั้น ผลที่ได้คือ ต้นมะกอกเทศที่มีความทนทานของมะกอกเทศปา แต่ผลที่ได้คือ มะกอกเทศเลี้ยง

ท่านใช้ภาพประกอบนี้เป็นคำเตือน แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว (คือ พวกอิสราเอลส่วนหนึ่ง) และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศปามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ 18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ไซ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน

คำที่แปลว่า น้ำเลี้ยง (พื้อเทศ) อ้างอิงถึงน้ำมันที่สกัดจากผลมะกอกเทศและคุณค่าของ มัน แนวคิดสำคัญก็คือว่า เราที่เป็นผู้เชื่อต่างชาติได้รับสิทธิพิเศษในการนำมาต่อกิ่งเข้ากับรากของประชากรของพระเจ้า เราจึงควรระวังที่จะไม่อวดดีต่อประชากรของพระเจ้าและพระเจ้าของพวกอิสราเอล พวกเขาเป็นช่องทางของพระคัมภีร์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา และทุกสิ่งที่เป็นของพระเจ้า (อุปมาในที่นี้สวนทางกับกิ่งปาของคนต่างชาติที่ถูกต่อกิ่งเข้ากับรากดีของอิสราเอล แต่ภาพประกอบนี้ก็เหมาะสม คุณคำอธิบายของข้อ 24 และ “ซึ่งผิดธรรมชาติ”) เปาโลเตือนความจำเราว่า พวกอิสราเอลไม่ได้ออกมาจากคริสตจักร แต่ตรงกันข้าม พวกเราที่เป็นคริสตจักรคนต่างชาติถือกำเนิดออกมาจากพวกอิสราเอล คำเตือนก็คือ เราต้องระวังมิฉะนั้นเราจะตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับพวกอิสราเอล

รม 11:19-21 ท่านอาจจะแย้งว่า "กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไว้" 20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว 21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ายมิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน

เปาโลเตือนต่อว่า ผู้เชื่อต่างชาติไม่ควรเยอหยิ่ง ท่านบอกว่ามีบางคนพูดว่า “กึ่งเหล่านั้นได้ทรงหักอกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไป” คำว่า “ถูกแล้ว” ที่ตามมาหมายถึง “ดีแล้ว” อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรลืมเด็ดขาดว่า “เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ”

เรายืนอยู่ได้ก็เพราะพระคุณ ดังนั้น เราจึงถูกเตือนว่า “อย่าเยอหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว” (คือ พระเจ้า) ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงละเว้นการตีสอนพวกอิสราเอล ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก คือ เราที่เป็นคริสตจักรต่างชาติ ก็ควรระวังเกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงละเว้นเราเหมือนกัน

รม 11:22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย

ในบทนี้พูดถึง “ทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า” ก่อนหน้านั้นในบทนี้ เปาโลพูดถึงความยิ่งใหญ่ของพระคุณพระเจ้า แต่ในบทนี้เราได้ทราบถึงการตีสอนของพระเจ้า ซึ่งมีความรุนแรง ความเข้มงวดของพระเจ้าตกลงบนประชากรของพระองค์ที่ล้มลงเพราะใจที่แข็งกระด้างและความไม่เชื่อของพวกเขา แต่พระกรุณาของเจ้ามีแก่เราที่เป็นคริสตจักรคนต่างชาติ คำเตือนที่ให้ “ดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป” เกรงว่าเราจะถูกตัดออกนั้น ไม่ได้หมายถึง ให้เรารักษาตำแหน่งของเราในพระคริสต์ไว้ต่อไปด้วยการประพฤติดี แต่มันหมายถึงพระพรที่ตรงกันข้ามกับการตีสอนต่างหาก เราอยู่ได้เพราะพระคุณพระเจ้า อย่างไรก็ตาม บำเหน็จและพระพรในระหว่างนี้ก็มักเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราทำ เมื่อประชากรของพระเจ้าไม่ว่าจะเป็นยิวหรือต่างชาติ ไม่เชื่อฟัง พวกเขาก็เสี่ยงกับการถูกตัดออกจากการได้รับพระพรอันอุดมของพระองค์

รม 11:23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ คำที่แปลว่า ส่วน (เด) มักถูกแปลว่า ‘แต่’ บ่อยครั้งกว่า นี้ดูเหมือนตรงตามบริบทในที่นี้มากกว่า เปาโลดูเหมือนจะใช้รูปแบบปฏิเสธซ้อน วลีที่ว่า “ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป” ก็กล่าวใหม่

ได้ว่า ‘ถ้าเขากลับมาสู่ความเชื่อ’ ด้วยเหตุนี้ข้อนี้จึงอ่านได้ว่า แต่เขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขากลับมาสู่ความเชื่อ “เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้”

รม 11:24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศปาซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด อัครทูตเปาโลพูดถึงทั้งต้นมะกอกเทศปาและ “ต้นมะกอกเทศพันธุ์ดี” ต้นที่เป็นพันธุ์ดีคือ ต้นที่ถูกเลี้ยงไว้และถูกเพาะพันธุ์จนออกผลดีที่สุดในแง่คุณภาพและปริมาณ ต้นที่ได้ออกมายังออกผลที่ต้องการจากกิ่ง แต่ทนทานกว่าเพราะได้รากมะกอกเทศปา

เปาโลจึงชี้ให้เห็นความผิดปกติของปรากฏการณ์นี้ ในฐานะคนต่างชาติ พวกเขาเป็น “ต้นมะกอกปาซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ” พวกอิสราเอลเป็น “ต้นมะกอกเทศพันธุ์ดี” ปกติแล้วกิ่งของต้นที่เป็นพันธุ์ดีจะถูกนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศปา แต่พระเจ้าทรงทำสิ่งที่ตรงกันข้าม พระองค์ได้ทรงต่อกิ่ง “แบบผิดธรรมชาติ” คือ ต่อกิ่งมะกอกเทศปาของคนต่างชาติเข้ากับต้นพันธุ์ดีของพวกอิสราเอล ประเด็นก็คือ พระองค์ทรงสามารถต่อกิ่งพวกอิสราเอลเข้ากับต้นของพวกเขาเองได้สบายๆ ด้วยเหตุนี้ “การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด”

รม 11:25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเวลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไปจนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน เปาโลมีคำเตือนเพิ่มเติม ข้อความลึกลับคือ พวกคนต่างชาติจะมีส่วนกับพวกอิสราเอลในการรับพระพรและความรอดของพระเจ้า ดู เอเฟซัส 3:3,6 คำที่แปลว่า ข้อความลึกลับ (มυστηριον) มีความหมายว่า ‘สิ่งที่จนถึงบัดนี้ยังไม่เป็นที่เข้าใจ’

เป็นความจริงที่ว่าพวกยิวส่วนใหญ่ไม่นึกเฉลียวใจเลยว่าพระเจ้าจะทรงรับพวกคนต่างชาติเป็นประชากรของพระองค์ แต่เปาโลเตือนคนต่างชาติพวกนั้นว่าอย่า “อวดรู้” พระเจ้าทรง

ยอมให้ “บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน” พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวนอาจหมายถึงความสมบูรณ์ของพระกายของพระคริสต์ คือ คริสตจักรครบจำนวนก่อนการรับขึ้น เกรงว่าเราจะเย่อหยิ่งในตำแหน่งที่ถูกยกย่องของเรา เปาโลกล่าวชัดเจนว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า

รม 11:26-27 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ 27 นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา”

ท่านกลับมายังจุดเริ่มต้นของท่าน พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งพวกอิสราเอล อันที่จริงแล้ว “พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด” ตามที่ข้อต่อๆ ไปจะชี้ให้เห็น เหตุการณ์นี้จะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาและพวกอิสราเอลได้รับการฟื้นฟูในอาณาจักรของพระองค์ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาทุกคนจะหันกลับมาหาพระคริสต์ เพื่อรับรองคำพยากรณ์ดังกล่าว ท่านยกข้อความจาก อิสยาห์ 59:20 และ 27:9 “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ซึ่งจะสำเร็จเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่การยกข้อความโดยตรงจากข้อพระคัมภีร์ตอนใดตอนหนึ่ง (แต่เป็นการรวบรวมและคัดแปลงพระสัญญาต่างๆจากพระคัมภีร์เดิม) เปาโลก็กล่าวเพิ่มเติมว่า ในพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีกับพวกอิสราเอล พระเจ้าจะทรงยกโทษบาปของเขา

รม 11:28 ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกเขา แต่ถ้าวาทาตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้สำหรับคริสตจักรยุคต้น พวกอิสราเอลได้กลายเป็นศัตรูเพราะข่มเหงพวกเขา แต่ไว้ในมุมมองที่ใหญ่กว่าของแผนการของพระเจ้า (การทรงเลือกของพระองค์) พวกอิสราเอลก็ “เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา” เรื่องนี้ก็ยังเป็นจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้ พวกยิวไม่เห็นอกเห็นใจความ

เชื่อแบบคริสเตียนของพระคัมภีร์ใหม่ แต่ “บรรพบุรุษของเขา” (พระสัญญาต่างๆที่ทรงทำกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ) ก็ยังเป็นพระพรสำหรับคริสตจักรคนต่างชาติอยู่

รม 11:29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้ การอ้างอิงถึงการที่พระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยใน “การที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้” หมายถึงตอนที่พระเจ้าทรงเลือกพวกอิสราเอลในอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงเตือนพวกอิสราเอล แต่พระองค์ก็ไม่ได้ยกเลิกการทรงเรียกพวกเขา พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงการทรงเรียกพวกเขาแต่อย่างใด

รม 11:30-32 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด 31 บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น 32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน

ขณะที่เปาโลเริ่มสรุปเนื้อหาตอนนี้ ท่านก็สรุปย่อว่าพวกคนต่างชาติในอดีตไม่ได้เชื่อแต่ตอนนี้ก็ได้รับพระกรุณาแล้ว (แค่ส่วนหนึ่ง เพราะความไม่เชื่อของพวกอิสราเอล) บัดนี้พวกยิวที่ไม่เชื่อก็จะได้รับพระกรุณาที่พวกคนต่างชาติได้สักวันหนึ่ง คำว่า *คนทุกคน* ในข้อ 32 น่าจะหมายถึงทั้งยิวและคนต่างชาติ เพื่อ (ฮินา ‘เพื่อที่ว่า’) “พระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน” ทุกคน (ทั้งยิวและคนต่างชาติ) จะหรือได้รับการเสนอพระกรุณาแล้ว ถึงแม้ว่าไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับข้อเสนอของพระองค์ก็ตาม

รม 11:33-36 โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ 34 เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ 35 หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา’ 36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

คำถวายสาธุการอันยิ่งใหญ่ปรากฏตรงนี้ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้าทั้งลึกและอุดม พระเจ้าในพระปัญญาอัน ไร้ที่สิ้นสุดของพระองค์ได้พบวิธีอันยุติธรรมในการสำแดงพระกรุณาของพระองค์ต่อทั้งคนต่างชาติที่ไม่เอาพระเจ้าและพวกยิวที่ถือว่าตัวชอบธรรม แผนการและวิธีการของพระองค์นั้น ไร้ที่ติ เปาโลยกข้อความจาก อีสยาห์ 40:13 “เพราะว่าใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์” ไม่มีใครมีสติปัญญาหรือแผนการเทียบเท่าพระเจ้า นอกจากนี้ ใครเล่าให้พระองค์ก่อนหรือที่พระองค์เป็นหนึ่งเขา คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว

เนื้อหาตรงนี้จบด้วยคำถวายสาธุการตลอดทุกยุคทุกสมัย “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่หลักปฏิบัติพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ทุกสิ่งล้วนมาจากพระองค์ ทุกสิ่งล้วนมาทางพระองค์ ทุกสิ่งเป็นของพระองค์ เป็นความจริงที่ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

*****

ภาพรวมของโรม 12: เนื้อหาของสิบเอ็ดบทแรกของพระธรรม โรมส่วนใหญ่แล้วเป็นหลักคำสอน ความจริงอันยิ่งใหญ่เช่น การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อและความสัมพันธ์กับพวกอิสราเอลซึ่งแตกต่างจากคริสตจักร ได้ถูกนำเสนอ คราวนี้อัครทูตเปาโลเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องทางปฏิบัติบ้าง จากจุดนี้ไปจนบทสุดท้าย เปาโลได้นำเสนอหลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน หลักปฏิบัติหลายเรื่องถูกนำเสนอในรูปของคำสั่ง

ขณะที่ความชอบธรรมในเชิงปฏิบัติดำเนินต่อไป คราวนี้อัครทูตเปาโลนำเสนอคำสั่งหลายเรื่อง บางเรื่องเป็นคำสั่งโดยตรง ขณะที่บางอันที่ไม่ใช่โดยตรงแต่ก็มีน้ำหนักเท่าคำสั่งทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงชีวิตผ่านการเปลี่ยนแปลงจิตใจของเรา

รม 12:1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย

จดหมายฝากฉบับนี้มีเนื้อหาก้าวหน้าแบบพีระมิด เมื่อความจริงได้ถูกวางทีละชั้น มันก็จะมี “ด้วยเหตุนี้” ตามมา คำว่า *ด้วยเหตุนี้* ปรากฏยี่สิบเจ็ดครั้งในพระธรรมโรม โรม 12:1 คือครั้งที่สิบหก *ด้วยเหตุนี้* แต่ละอันนำเราเข้าไปใกล้ยอดพีระมิดแห่งความจริงของจดหมายฝากฉบับนี้

มากขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับ ด้วยเหตุนี้ ก่อนหน้านั้น สิบห้าอัน อันที่สิบหกนี้ เชื่อมโยงสิ่งที่ได้ถูกเขียนไปก่อนหน้านั้นกับสิ่งที่จะถูกเขียนต่อไป มันเป็นคำที่ใช้ในหลักตรรกะเพื่อเชื่อมโยงความคิดก่อนหน้ากับข้อสรุปที่ตามมา

ความจริงก่อนหน้านั้นหลายเรื่องรวมถึงการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม (โดยความเชื่อในพระคริสต์) และพระพรต่างๆของมันตามที่ได้บรรยายไว้ในบทที่ 8 มันยังรวมถึงคำอธิบายเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของพวกอิสราเอลและการที่พวกเขาถูกกันไว้ข้างทางเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาด้วย ที่เจาะจงยิ่งไปกว่านั้นคือ บริบทที่อยู่ก่อนหน้านั้นนี้คิดเดียวในบทที่ 11 เดือนคริสเตียนต่างชาติให้ระวังความสะเพร่าฝ่ายวิญญาณและตกอยู่ในการถูกตีสอนแบบเดียวกับที่พระเจ้าทรงกระทำต่อพวกอิสราเอล

เมื่อพิจารณาถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด อัครทูตผู้เขียนไว้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย” ให้เราแยกพิจารณาข้อนี้ทีละคำกัน

คำที่แปลว่า วิงวอน (*พาราคลีโอ*) มีความอีกว่า ‘กระตุ้น’ ‘เตือนสติ’ หรือ ‘หนุนใจ’ น่าจะเป็นความหมายว่าเตือนสติ การเตือนสตินี้มีต่อ พี่น้องทั้งหลาย คือ คนเหล่านั้นในคริสตจักรที่กรุงโรม

อีกครั้งที่ ด้วยเหตุนี้ ตรงนี้เชื่อมโยงความคิดก่อนหน้ากับความคิดที่ตามมา นอกจากนี้ คำเตือนสตินี้เป็นมา “โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” พระเจ้าทรงมีพระเมตตาเป็นพิเศษในการเสนอความรอดแก่พวกเราที่เป็นคนต่างชาติที่ชั่วช้าและพวกยิวที่ไม่เชื่อ ด้วยเหตุนี้ หน้าที่ที่เราควรปฏิบัติจึงถูกนำเสนอเพราะเห็นแก่พระเมตตาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา

ในยุคพระบัญญัติมีการเน้นเครื่องสัตวบูชาเป็นพิเศษ นั่นเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้และผ่านไปแล้ว เราไม่ทราบแน่ชัดว่าเปาโลจะทราบถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับพระวิหารในช่วงสิบปีต่อมาหรือไม่ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่จักรพรรดิตีตัสทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 การถวายสัตวบูชาที่พระวิหารก็ยุติลงไปพร้อมกับมัน อย่างไรก็ตาม รูปแบบใหม่ของการถวายเครื่องบูชาสำหรับยุคคริสตจักรก็ปรากฏตรงนี้ เราในฐานะผู้เชื่อต้องถวายร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต คำที่แปลว่า ถวาย (*พาริสเทมิ*) แปลได้ด้วยว่า ‘ยอมจำนน’ เราถูกขอร้องให้ถวายร่างกายของเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแด่พระเจ้า ในการถวายบูชาสมัยพระคัมภีร์เดิม

สัตว์ต่างๆถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก (ถูกชำระให้บริสุทธิ์) เพื่อเป็นเครื่องบูชา อย่างไรก็ตาม เราถูกวิงวอนให้ถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

คำที่แปลว่า **ที่มีชีวิต (ซาโอ)** เป็นคำปัจจุบันกาล การที่มันเป็นคำปัจจุบันกาลบ่งบอกว่ามันเป็นกิจกรรมที่ดำเนินต่อไปเรื่อยๆ กล่าวอีกแง่คือ เราถูกขอร้องให้ถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเรื่อยไป มันไม่ใช่การกระทำหนเดียวจบ แต่มันเป็นสิ่งที่เราต้องทำต่อไปเรื่อยๆนับตั้งแต่วันที่เรารับเชื่อ

นอกจากนี้เรายังถูกขอร้องให้ถวายตัวของเราเป็นที่บริสุทธิ์ต่อพระเจ้าด้วย แน่นอนที่ถึงแม้ว่าจะมีความไม่บริสุทธิ์ในด้านความคิดและจิตวิญญาณอยู่ แต่ตรงนี้เน้นเรื่องร่างกายของเรา และเราต้องถวายร่างกายของเราให้บริสุทธิ์แด่พระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ในทางปฏิบัติแล้วนั้นบ่งบอกถึงความบริสุทธิ์ในด้านศีลธรรม นิสัย และสิ่งที่เรารับเข้าไปในร่างกายของเรา

คำอธิบาย “เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” เป็นคุณสมบัติเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์มากกว่าเรื่องการยอมจำนน คำที่แปลว่า **เป็นที่พอพระทัย (เออฮูอาร์-เอสทอส)** มีความหมายว่า ‘เป็นที่ชอบใจ’ มันเป็นคำที่พระบิดาคริสต์ถึงพระเยซู (“ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก” มาระโก 1:11) อัครทูตเปาโลวิงวอนเราให้เป็นที่พอพระทัยพระบิดาของเราในฐานะบุตรที่พระองค์ทรงรับอุปถัมภ์เช่นเดียวกับที่พระเยซูผู้เป็นบุตรหัวปีที่ยังเกิดมาทรงเป็นที่พอพระทัยพระบิดา (นี่อาจมีการสื่อถึงเครื่องถวายบูชาอันมีกลิ่นพอพระทัยในเลวีนิติ 1-3 ด้วย เครื่องบูชาเหล่านั้นก็เป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครและเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเหมือนกับตรงนี้)

สุดท้ายแล้ว การอ้างอิงถึง “การปรนนิบัติอันสมควร” เป็นเรื่องน่าสังเกต คำที่แปลว่า **อันสมควร (ลอกิกอส)** ซึ่งแปลว่า ‘สมเหตุสมผล’ คำที่แปลว่า **การปรนนิบัติ (ลาเทรเอีย)** ถูกใช้เรียกการปรนนิบัติของพวกเลวีในพระวิหาร มันมีความหมายของ ‘การรับใช้’ กล่าวอีกแง่คือ การถวายร่างกายของเราแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมจริงๆเมื่อพิจารณาถึงทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้ว ตรงข้ามกับพวกอิสราเอลที่ไม่เห็นค่าตำแหน่งของตนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เราถูกขอร้องให้ถวายตัวของเราแด่พระเจ้าเสมอไป

รม 12:2 อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม

แต่ไม่ใช่เท่านั้น! มีความจริงอีกประการต่อเนื่องจาก **ด้วยเหตุนี้** ในข้อ 1 ขณะที่คำวิงวอนในข้อ 1 ดูเหมือนเป็นคำสั่ง คำกริยาของข้อ 2 ก็เป็นคำสั่งจริงๆ “อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลก

นี้” คำที่แปลว่า **ประพฤติตามอย่าง** (*ซุสเคมาติค โซ*) มีความหมายว่า ‘ทำตาม’ คำที่แปลว่า **ชาวโลก** (*ไอ โอน*) มีความหมายว่า ‘ยุคนี้’ หรือ ‘โลกนี้’ ขณะที่ยอห์นใช้คำว่า *คอสมอส* ใน 1 ยอห์น 2:15 ในที่นี้ความหมายคือ แนวโน้ม ค่านิยม หลักปรัชญา และสไตล์ของยุคปัจจุบันนี้ เราได้รับบัญชาจากพระเจ้ามิให้ทำตามชาวโลกในเรื่องหลักปรัชญา ศีลธรรม ค่านิยม และสิ่งที่ชาวโลกได้ทำตามกัน

แทนที่จะทำอย่างนั้น เราได้รับบัญชาว่า “จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่” คำที่แปลว่า **เปลี่ยนแปลง** (*เมตามอร์ฟอ โอ*) ตามที่บ่งบอกในคำว่า *เมตามอร์ฟิส* คือ การเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือ (น่าสังเกตว่านี่เป็นคำเดียวกันกับที่ถูกแปลเป็น *จำแลงพระกาย* ในมัทธิว 17:2 ที่พูดถึงการจำแลงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา) คำที่แปลว่า **เสียใหม่** (*อานา ไค โน ซิส*) มีความหมายว่า ‘การฟื้นฟู’ ‘การบูรณะ’ หรือ ‘การเปลี่ยนแปลงแบบหน้ามือเป็นหลังมือเพื่อให้ดีขึ้น’ การฟื้นฟูนี้ต้องเกิดขึ้นในจิตใจของเรา กล่าวอีกแง่คือ พระเจ้าทรงบัญชาเราว่า หลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว เราไม่ควรทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่ต้องเปลี่ยนความคิดของเรา แทนที่จะยอมให้ความคิดของเราับอิทธิพลจากโลกและค่านิยมของมัน เราถูกวิงวอนให้ ‘เปลี่ยนช่องรับสัญญาณ’ เพื่อรับแนวคิดที่เป็นตามแบบของพระเจ้า นั่นคือแนวคิดตามทางของพระเจ้าที่ถูกพัฒนาโดยพระวาระของพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายสูงสุดของเราคือ เพื่อที่เรา “จะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม” คำที่แปลว่า **ทราบ** (*โคคิมา โซ*) มีความหมายว่า ‘ทดสอบ’ ‘วิเคราะห์’ หรือ ‘กำหนด’ ในกรณีนี้ สิ่งที่เราต้องทราบคือ “พระประสงค์ของพระเจ้า” อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่สอดคล้องกันทั้งหมด ถ้าเราต้องการที่จะเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ต้องยอมถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตเสียก่อน นอกจากนี้ เราต้องไม่ทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่ต้องเปลี่ยนแปลงความคิดของเราและรับสัญญาณสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระเจ้า เมื่อนั้นเราก็จะอยู่ในตำแหน่งที่จะพิสูจน์หรือรับทราบพระประสงค์ของพระเจ้าได้

นอกจากนี้ ให้เราสังเกตว่าพระประสงค์ของพระเจ้าถูกบรรยายอย่างไร มัน “ดี ชอบพระทัย และดียอดเยี่ยม” เราไม่ควรกลัวน้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะมันดีจริงๆ ไม่มีอะไรดีไปกว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราแล้ว นอกจากนี้มันยัง *ชอบพระทัย* ด้วย คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในข้อ 1 (*เออูอาเรสทอส*) ที่แปลว่า **เป็นที่พอพระทัย** มันมีความหมายว่า ‘น่าพึงพอใจ’ กล่าวอีกแง่คือ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราก็จะเป็นที่น่าพึงพอใจสำหรับเราด้วย

มันไม่ใช่อะไรที่เราจะเกลียดหรือต้องขอมทน พระองค์ทรงจัดเตรียมเราให้พร้อมสำหรับน้ำพระทัยของพระองค์แล้ว เราจะมีความสุขในการทำตามน้ำพระทัยนั้น สุดท้ายแล้ว มัน คียอดเยี่ยม คำที่แปลเช่นนั้น (เทเลออส) ถึงแม้จะมีความหมายว่าเป็นผู้ใหญ่และครบถ้วนด้วยเหมือนกัน แต่ในบริบทนี้มันแปลว่าสมบูรณ์แบบ น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราเป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบสำหรับเรา ไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่เราหาว่าน้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า และดำเนินต่อไปในน้ำพระทัยนั้น

ข้อ 3-8 พูดถึงปัญหาหนึ่งในคริสตจักรที่กรุงโรม ซึ่งคล้ายคลึงกับปัญหาที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ในช่วงเวลาระหว่างการตรึงกางเขนและพระคัมภีร์ใหม่ครบสมบูรณ์มากกว่าหกสิบปีต่อมา พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานให้แต่ละคนในคริสตจักรมีของประทานฝ่ายวิญญาณที่แตกต่างกันไปเพื่อช่วยให้คริสตจักรที่เพิ่งเกิดเจริญเติบโต เห็นได้ชัดว่า เช่นเดียวกับที่เมืองโครินธ์ บางคนมองของประทานเหล่านั้นในแบบผิดๆ พวกเขาเริ่มเยอหยิ่งในของประทานพิเศษของตนเอง เปาโลจัดการกับปัญหานี้ในข้อพระคัมภีร์ตอนต่อไปนี้

รม 12:3 ข้าพเจ้าขอล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน

ในบริบทนี้ เปาโลเตือนสติบางคนในคริสตจักรที่กรุงโรมไม่ให้ “คิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น” แทนที่จะถือตัว พวกเขา (และเราด้วย) ถูกขอร้องให้ “คิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน” คำที่แปลว่า ถ่อมสุขุม (โซฟรอนเน โอ) มีความหมายหลายแบบ โดยความหมายอย่างหนึ่งคือ ‘คิดอย่างถ่อมใจ’ นั่นเป็นสิ่งที่เปาโลต้องการเมื่อคุณบริบทแล้ว ความจริงก็คือ ของประทานใดก็ตามที่เรามีล้วนมาจากพระเจ้า ดังนั้นของประทานจึงเป็นการกระทำของพระเจ้า นั่นเป็นความหมายที่เปาโลต้องการจะสื่อในวลีที่ว่า “สมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน” พระเจ้าทรงประทานของประทานใดก็ตามที่เรามีแก่เรา ในสมัยนั้นมันเป็นของประทานชั่วคราวของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม ในทางหลักการแล้ว ทศนคติแบบเดียวกันนี้ก็ยังเป็นจริงทุกวันนี้ ไม่มีที่ว่างสำหรับความเยอหยิ่งเมื่อพระเจ้าได้ทรงประทานความสามารถหรือของประทาน

รม 12:4-5 เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆ มิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด 5 พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น

เช่นเดียวกับใน 1 โครินธ์ อัครทูตเปาโลใช้ภาพประกอบของคริสตจักรที่ประกอบด้วยคนหลากหลายแบบเหมือนกับที่ร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยอวัยวะหลายส่วน แต่ละคนมีหน้าที่ไม่เหมือนกันถึงแม้ว่าไม่มีใครดีกว่าใครก็ตาม นั่นคือประเด็นหลัก “พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น” ในแบบเดียวกัน คริสตจักรก็ประกอบด้วยคนหลายคนที่ได้รับของประทานที่แตกต่างกันจากพระเจ้า แต่ไม่มีใครดีกว่าใครด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีที่สำหรับผู้ที่คิดว่าตัวดีกว่าคนอื่นในคริสตจักร

รม 12:6-8 และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ 7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน 8 ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี

ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าจะได้รับของประทานใดก็ตาม สมาชิกแต่ละคนที่คริสตจักรที่กรุงโรมก็ถูกขอร้องให้ใช้ของประทานของตัวเองอย่างสัตย์ซื่อ ขยันขันแข็ง และถ่อมใจ ของประทานแรกในรายการนี้คือ *การพยากรณ์* มันเป็นหนึ่งในของประทานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้แก่คริสตจักรในช่วงเวลาระหว่างการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์และการเสร็จสมบูรณ์ของสารบบพระคัมภีร์ใหม่ พระเจ้าทรงประทานของประทานพิเศษให้แก่บางคนในคริสตจักรเพื่อที่จะไม่เพียงกล่าวพระวจนะของพระเจ้าออกไปเท่านั้น แต่ยังคงกล่าวล่วงหน้าด้วย

ที่พิเศษก็คือ เหล่าผู้พยากรณ์ดังกล่าวเปิดเผยสิ่งต่างๆแก่คริสตจักรซึ่งจะถูกเปิดเผยในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับสมบูรณ์ในภายหลัง ด้วยเหตุนี้ เปาโลจึงหนุนใจคนเหล่านั้นที่มีของประทานนี้ให้ใช้ของประทานของตน “ตามกำลังของความเชื่อ” ที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่พวกเขา

บางคนก็ได้รับของประทานในด้านการปรนนิบัติ คำที่แปลเช่นนั้น (*ดีอาคอเนีย*) มีความหมายว่า ‘รับใช้’ หรือ ‘บริการ’ มันเชื่อมโยงกับคำว่า *deacon* (มัคนายก) และในที่นี้น่าจะหมายถึงตำแหน่งนั้น คำเตือนสติของเปาโลก็คือ ถ้าผู้ใดได้รับของประทานในด้านการปรนนิบัติ (เช่น มัคนายก) ก็ให้ผู้นั้นปรนนิบัติอย่างเหมาะสม ถ้าของประทานคือ “การสั่งสอน ก็จงสั่งสอน” หรือถ้าของประทานที่ได้คือ การเตือนสติ ก็จงเตือนสติ (คำที่แปลว่า *เตือนสติ* มาจาก *พาราคาเลโอ* ซึ่งมีความหมายในทางปฏิบัติว่า ‘ให้กำลังใจ’)

หรือถ้าพระเจ้าทรงประทานให้ผู้ใดมีความสามารถในการบริจาคนั้น ก็ให้ผู้นั้นบริจาคโดยเต็มใจ คำที่แปลเช่นนั้น (*ฮาพลอทอส*) มีความหมายว่า ใจกว้าง แต่ใจกว้างแบบสำรวมไม่ใช่โอ้อวด ถ้าพระเจ้าประทานความสามารถในการเป็นผู้นำ (*ผู้ที่ครอบครอง*) ก็ให้ผู้นั้นครอบครองด้วยเอาใจใส่

คำที่แปลเช่นนั้น (*สะพออเด*) มีความหมายว่า ‘อย่างระมัดระวัง’ และ ‘ไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง’ สุดท้าย ถ้าพระเจ้าทรงประทานให้ผู้ใดมีความสามารถในการแสดง *ความเมตตา* ก็ให้ผู้นั้นแสดงด้วย *ใจยินดี* คำที่แปลว่า *แสดงความเมตตา* (*เอเลเอ โอ*) มีความหมายว่า ช่วยเหลือผู้อื่น

ใจยินดี แปลมาจากคำว่า *ฮิลารอทอส* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ hilarious (ยินดีปรีดา) ความหมายก็คือ ยินดีและมีความสุขในการช่วยเหลือผู้อื่น

ประเด็นสำคัญก็คือ ไม่ว่าจะเป็ความสามารถ ของประทาน หรือพันธกิจใดที่พระเจ้าทรงประทานให้ ก็จงใช้มัน ไม่มีใครควรมีใจเย่อหยิ่งเพราะพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานความสามารถให้แก่ทุกคนตั้งแต่แรก ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรใช้ของประทานใดก็ตามที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราอย่างถ่อมใจ ขยันขันแข็ง ยินดีปรีดา และสัตย์ซื่อ ทั้งหมดนี้แตกต่างจากวิธีที่โลกมองความสามารถต่างๆ ทั้งหมดนี้สะท้อนให้เห็นถึงความคิดที่ถูกเปลี่ยนแปลง

รม 12:9 จงให้ความรักปราศจากมารยา คำที่แปลว่า *มารยา* (*อานูพอกริทอส*) มีความหมายว่า ‘ปราศจากความหน้าซื่อใจคด’ กล่าวอีกแง่คือ ความรักที่เรามีให้ผู้อื่นควรเป็นรักแท้ มิใช่รักหลอกลวง *จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว* ไม่ต้องอธิบายข้อความนี้เพิ่มเติม คำแปลนั้นชัดเจนอยู่แล้ว *จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี* คำที่แปลว่า *ยึดมั่น* (*คอลลลา โอ*) แปลตรงตัวว่า ใช้กาวติด จงหนีจากความชั่วและจงยึดติดความดีไว้

รม 12:10 จงรักกันฉันพี่น้อง คำที่แปลว่า *รักกัน* (*ฟีลอสทอรกอส*) แปลตรงตัวว่า ‘ความรักแบบครอบครัว’ เช่น ความรักที่พ่อแม่และลูกๆมีต่อกัน แต่บริบทตรงนี้คือ ในคริสตจักร *ความรักกันฉันพี่น้อง* แปลมาจาก *ฟีลาเคลเฟีย* ซึ่งก็แปลถูกต้องแล้ว

ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น *จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว* คำที่แปลว่า *ถือว่า..ดีกว่า* (*พรอเอเกอ อไม*) พูดถึงความเป็นผู้นำ ประเด็นสำคัญก็คือเราต้องยอมให้ผู้อื่นมาก่อน ความหมายคือ การให้เกียรติผู้อื่นและไม่แสวงหาตำแหน่งสำหรับตัวเอง สิ่งที่แฝงอยู่แต่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนคือ ความถ่อมใจ การยกยอตัวเองถูกถือว่าเป็นสิ่งไม่ดี

รม 12:11 อย่าเกียจคร้านในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า มีสองคำน่าสนใจ คำว่า **เกียจคร้าน** แปลมาจากคำว่า (*ออกเนรอส*) ซึ่งมีความหมายว่า ‘ช้า’ หรือ ‘ผลัดวันประกันพรุ่ง’ การงาน แปลมาจากคำว่า *สะพออูเค* ซึ่งมีความหมายหลักว่า ‘การรีบเร่งในเรื่องๆหนึ่ง’ กล่าวอีกแง่คือ เราไม่ควรผลัดวันประกันพรุ่ง แต่ทำสิ่งที่ต้องทำเดี๋ยวนี้เลย *สะพออูเค* ยังแปลว่า ‘ความขยัน’ ด้วย สองวลีสุดท้ายควรแปลติดกัน ‘จงมีจิตใจกระตือรือร้นในการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า’ คำที่แปลว่า **กระตือรือร้น** (*เซโอ*) แปลตรงตัวว่า การเอาน้ำเดือดรด ความหมายสำคัญคือ จิตวิญญาณของเราควรร้อนรนขณะที่เราปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า

รม 12:12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง ความหมายนั้นชัดเจน แทนที่จะจมจ่อมอยู่กับก้นบึ้งแห่งความสิ้นหวังของชีวิต จงมองไปยังอนาคตและชื่นชมยินดีในความหวังที่รอคอยคนของพระเจ้า มันง่ายเหลือเกินที่เราจะมัวแต่สนใจปัญหาในปัจจุบันและเพิกเฉยต่อสง่าราศีที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงประทานให้แก่คนของพระองค์

จงอดทนต่อความยากลำบาก คำที่แปลว่า **อดทน** (*สุพอเมโน*) มีความหมายหนึ่งว่า ‘ยอมทน’ คำที่แปลว่า **ความยากลำบาก** (*ชะลิพซิส*) แปลว่า ‘ปัญหา’ ความหมายก็คือ เราควรยอมทนปัญหา ปัญหาย่อมเกิดขึ้นอยู่แล้ว เราอาจถูกลองใจให้หนี ล้มเลิก ยอมแพ้ แต่เราถูกขอร้องให้พากเพียรต่อไป อย่าท้อถอย! จงก้าวต่อไป

วลีสุดท้ายที่ว่า **จงชะมັกเขม้นอธิษฐาน** เสริมส่วนที่มาก่อนหน้า วลี “ชะมັกเขม้น” แปลว่า ‘ทำต่อไป’ ผู้คนของพระเจ้าจำเป็นต้องพากเพียรต่อไปในการอธิษฐาน โดยเฉพาะในเวลาที่เผชิญกับปัญหาและความยุ่งยากต่างๆ (คือ ความยากลำบาก)

รม 12:13 จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน คำที่แปลว่า **ช่วย** คือ (*คอกิโนเน*) มีความหมายว่า ‘เข้าไปมีสัมพันธกรรมกับอีกคน’ หรือ ‘แบ่งปันกับอีกคน’ คำที่แปลว่า **ขัดสน** (*เครเอีย*) แปลง่ายๆว่า ‘ความจำเป็น’ แน่นนอนที่ **วิสุทธิชน** หมายถึงประชากรของพระเจ้า คือ คนที่ได้รับ ความรอดแล้ว คำสั่งนี้ชัดเจน เราถูกบัญชาให้ช่วยเหลือคริสเตียนคนอื่นในยามที่พวกเขาขัดสน ในทางตรงกันข้าม ไม่มีคำสั่งโดยตรงในพระคัมภีร์ใหม่สำหรับคริสตจักรหรือสำหรับคริสเตียนให้จัดตั้งองค์กรช่วยเหลือสังคมสำหรับคนทั้งโลก ถึงแม้ว่าจะขัดแย้งกับความเชื่อของคนมากมายในวัฒนธรรมสมัยใหม่ แต่คริสตจักรก็ได้รับบัญชาให้ตอบสนองความต้องการของประชากรของพระเจ้า ไม่ใช่คนทั้งโลก

นอกจากนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทนี้ เราได้รับบัญชาว่า **จงมีน้ำใจอภัยไมตรี** ถึงแม้ว่าเป็นเรื่องที่อยู่แล้วที่คริสเตียนจะมีน้ำใจแก่คนแปลกหน้า แต่บริบทตรงนี้น่าจะหมายถึงวิสุทธิชนมากกว่า (คือ ประชากรของพระเจ้า) คริสเตียนควรแสดงน้ำใจ โดยเต็มใจช่วยเหลือและตอบสนองความต้องการของผู้อื่น

รม 12:14 **จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย จงถึงตอ**นี้ คำขอร้องในข้อ 9-13 มีพลังของคำสั่ง อย่างไรก็ตาม ตอนนี้อำนาจเปลี่ยนมาเป็นคำสั่งเต็มรูปแบบแล้ว คำที่แปลว่า **จงอวยพร** (*เออ ลอ เก โอ*) มีความหมายว่า การพูดสิ่งดีๆ (เกี่ยวกับอีกคน) หรือการทูลขอพระพร คำที่แปลว่า **ข่มเหง** (*ดี โอ โค*) มีความหมายตั้งแต่การข่มเหงจริงๆ ไปจนถึงการก่อให้เกิดความรำคาญ เวลาที่ผู้หนึ่งรังควานเราๆก็มักต้องการตอบโต้

คำที่แปลว่า **แข่งด่า** (*คา ทาร ออ ไม*) มีความหมายว่า ‘พูดให้ร้าย’ มันไม่จำเป็นต้องแปลว่าพูดจาหยาบคาย ถึงแม้ว่ามันอาจหมายถึงการทำเช่นนั้นด้วยก็ตาม ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือเมื่อถูกรังควานหรือข่มเหง เราไม่ควรตอบโต้แม้ด้วยคำพูด (หรือคำพูดที่หยาบคายด้วย) แทนที่จะทำเช่นนั้น เรา **ได้รับบัญชา**ให้อวยพรคนเหล่านั้นที่ก่อปัญหาแก่เรา นั่นอาจเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับธรรมชาติของเรา แต่เราก็ได้รับคำบัญชาให้ทำเช่นนั้น

รม 12:15 **จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้** ความหมายตรงนี้ทั้งเรียบง่ายและมีพลัง เราถูกขอให้ออกใจพี่น้องของเรา เมื่อพวกเขาเกิดให้ชื่นชมยินดี เราก็ควรชื่นชมยินดีกับพวกเขา เมื่อพวกเขาเผชิญกับความโศกเศร้า เราก็ถูกขอให้โศกเศร้ากับพวกเขาด้วย ความหมายก็คือ เราต้องมีใจอ่อนโยน และรับรู้ถึงความต้องการฝ่ายวิญญาณของพี่น้องของเรา เราต้องสนใจคนอื่นและไม่ใส่ใจแต่ตัวเอง นั่นแหละคือสาระสำคัญของความรักแบบ *อากาเป*

รม 12:16 **เปาโลเปลี่ยนจากการพูดถึงการรู้สึกไวต่อความต้องการทางอารมณ์ของพี่น้องมาพูดถึงทัศนคติของเรา มีคำสั่งสามเรื่อง (1) **จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน**** ความหมายก็คือ เราต้องพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในเรื่องความคิดและไม่ทำตามความต้องการของตัวเอง บริบทในที่นี้คือ คริสตจักร สิ่งสำคัญยิ่งกว่าคือ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในจิตวิญญาณเหมือนอย่างที่คุณแต่งเพลงสดุดีกล่าวไว้คือ “**คุณเกิด** ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด” (เพลงสดุดี 133:1)

(2) **อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลง** มาหาคนที่ต่ำต้อย กล่าวในอีกคำพูดก็คือ ‘อย่ามักใหญ่ใฝ่สูง อยากเป็นคนเด่นคนดัง แต่จงมีสัมพันธภาพกับคนที่ถ่อมใจ’ ความหมายในที่นี้ไม่ได้หมายถึง

คนที่มีความดีหรืออุปนิสัยใจคอต่ำทราม แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราถูกบัญชาให้หลีกเลี่ยงการแสวงหาการเป็นที่ยอมรับของคนชั้นสูง ในทางตรงกันข้าม เราควรคบหาสมาคมและมีสัมพันธภาพกับคนปกติธรรมดา

(3) สุกทัยแล้ว เราถูกบัญชาว่า **อย่าถือว่าตัวฉลาด** กล่าวอีกแง่คือ ‘อย่าฉลาดในสายตาของตัวเอง’ จงระวังที่จะไม่ประเมินค่าตัวเองสูงเกินไป มันไม่เพียงโง่เขลาเท่านั้น แต่ยังเป็นความทะนงตัวและความเย่อหยิ่งด้วย นอกจากนี้ ความเย่อหยิ่งของใจเรายังหลอกลวงเราด้วย (โอบาดีห์ 1:3) ข้อ 16 สามารถสรุปได้เป็นคำพูดสั้นๆคือ จงถ่อมตัว

รม 12:17 ข้อ 9-16 พูดถึงความสัมพันธ์ของเรากับพี่น้องคริสเตียน คราวนี้เปาโลพูดถึงความสัมพันธ์ของเรากับคนไม่เชื่อฟัง ปฏิบัติตามธรรมชาติของเราคือ การโต้ตอบแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์บัญชาเราว่า **อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย** กฎทองคำไม่ใช่การปฏิบัติต่อคนอื่นดังที่เขาปฏิบัติต่อเรา แต่เป็นการปฏิบัติต่อคนอื่นเหมือนอย่างที่เรายกให้เขาปฏิบัติต่อเรา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เราถูกบัญชามีให้ทำชั่วตอบแทนชั่ว บางครั้งเราคิดว่า ถ้าอีกฝ่ายประสกร้ายต่อเราจริงๆ เราก็มีสิทธิ์เอาคืนได้ แต่เปาโลกล่าวว่าเราต้องไม่ทำเช่นนั้น

นอกจากนี้ เรายังถูกบัญชาว่า **‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’** คำที่แปลว่า **ซื่อสัตย์ (คาโลส)** มีความหมายว่า ‘ดีเยี่ยม’ ‘ดี’ ‘เหมาะสม’ หรือ ‘มีเกียรติ’ มันสื่อความหมายเกี่ยวกับความซื่อสัตย์จริงๆ แต่มันบ่งบอกอะไรที่มากกว่านั้น ทุกสิ่งที่เรากระทำในฐานะคริสเตียนควรถวายเกียรติต่อพระเจ้า มันควรเป็นสิ่งที่ดีที่ไม่ใช่เพื่อให้พระเจ้าเห็นเท่านั้น แต่ยังคงควรเป็นสิ่งที่ดีในสายตาคนที่อาจกำลังจับจ้องอยู่ด้วย

รม 12:18 ถ้าเป็นไปได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ความหมายนั้นเรียบง่าย เท่าที่เราทำได้ เราควรอยู่อย่างสงบสุขกับคนที่อยู่รอบตัวเรา เราอาจไม่สามารถควบคุมสิ่งที่คนอื่นกระทำได้ แต่เราสามารถควบคุมสิ่งที่ตัวเรากระทำได้อย่างแน่นอน เราถูกบัญชาให้ทำทุกสิ่งที่ทำได้เพื่อที่จะอยู่อย่างสงบสุขกับคนที่อยู่รอบตัวเรา

รม 12:19 เรื่องเกี่ยวกับการไม่พยายามหาทางแก้แค้นถูกขยายความเพิ่มเติม ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา ไม่ใช่หน้าที่ของเราที่จะไปแก้แค้น แต่เราควรมอบการแก้แค้นให้เป็นหน้าที่ของพระเจ้า วลีที่ว่า **จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา** บอกชัดเจนเกี่ยวกับการฝากเรื่องไว้กับพระเจ้า ข้อความที่ตามมาซึ่งถูกยกมาจาก พระราชบัญญัติ 32:35 **‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า**

"การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง" บ่งบอกถึงประเด็นนี้อย่างชัดเจน การเอาคืนและการแก้แค้นไม่ใช่หน้าที่ของเราแต่เป็นของพระเจ้า พระองค์ผู้ทรงพระสติปัญญาและฤทธานุภาพไม่เพียงมีอำนาจที่จะพิพากษาศัตรูของเราตามที่เขาคควรได้รับเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงทราบวิธีและเวลาที่เหมาะสมที่สุดในการทำเช่นนั้นอีกด้วย จงฝากการเอาคืนไว้กับพระเจ้า พระองค์จะทรงทำหน้าที่นี้ได้ดีกว่าเราเป็นแน่ นอกจากนี้ การแก้แค้นของพระองค์ก็จะยุติธรรมด้วยในขณะที่ของเราไม่น่าจะยุติธรรม

รม 12:20 เหตุฉะนั้น มีเหตุให้อยู่ตรงนี้ ข้อความที่ตามมาจึงเป็นส่วนขยายของข้อความที่อยู่ก่อนหน้า เราจึงถูกบัญชา (นี่เป็นคำสั่งอีกแล้ว) ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขา รับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม ทั้งสองประโยคนี้นี้เป็นคำสั่ง ไม่ใช่คำแนะนำ เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสุ่มถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา' สุภาษิตนี้บอกว่า การทำเช่นนั้นสามารถทำให้ศัตรูเกิดอาการพ้อใจและอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงได้ มันสะท้อนถึงคำตรัสของพระเยซูที่ทรงสอนให้เราทำดีต่อคนที่เกี่ยวข้องกับเรา ดู มัทธิว 5:44

รม 12:21 หลักการสูงสุดนี้ทั้งลึกซึ้งและเรียบง่าย อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี คำที่แปลว่า ชนะ (นิคาโอ) แปลตรงตัวว่า 'พิชิต' ประโยคนี้อยู่ในรูปประธานถูกกระทำและกล่าวในอีกรูปคือ 'อย่าถูกพิชิตด้วยความชั่ว แต่จงพิชิตความชั่วด้วยความดี' เราไม่มีหน้าที่ตอบโต้ หน้าที่ของเราคือ ทำดีต่อคนที่เกลียดชังเราและอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับเรา

*****

ภาพรวมของโรม 13: โรม 13 พูดถึงการถูกเปลี่ยนแปลงต่อไป อัครทูตเปาโลมีคำสั่งสำหรับหลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน ท่านพูดถึงเรื่องจิตป่าเถื่อนอย่างการจ่ายภาษี การชำระหนี้ และการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่มีเกียรติ

รม 13:1 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เปาโลพูดถึงประเด็นที่ตรงกับสถานที่ๆคริสตจักรที่กรุงโรมอยู่พอดี พวกเขาอยู่ในกรุงโรม อันเป็นเมืองหลวงที่เสื่อมทรามของจักรวรรดิโรมันที่ปราศจากพระเจ้า จักรวรรดินี้ถูกปกครองโดยจักรพรรดิเนโรที่บ้าอำนาจและชั่วร้าย อย่างไรก็ตาม เปาโลบัญชาพวกเขาและเราด้วยให้เชื่อฟังรัฐบาลของเรา วลีที่ว่า "ผู้ที่มีอำนาจ" (แปลตรงตัวว่า "เจ้าหน้าที่รัฐผู้มีอำนาจปกครอง") หมายถึง รัฐบาล โดยตรง คำที่แปลว่ายอมอยู่ใต้บังคับ (สุพอทาทซโซ) อยู่ในรูปคำสั่งและมีความหมายว่า 'ยอมจำนน' หรือ 'เชื่อฟัง'

ปฏิกิริยาตามธรรมชาติก็คือ ทำไมต้องเชื่อฟังรัฐบาลที่ปราศจากพระเจ้า ชั่วร้าย และเสื่อมทราม
อย่างรัฐบาลโรมันด้วย

คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรง
อำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น ในแต่ละกรณีคำว่า อำนาจ แปลจากคำว่า *เอชอูเซีย* และม
ีความหมายโดยพื้นฐานว่า ‘สิทธิอำนาจ’ ในกรณีนี้ ‘สิทธิอำนาจ’ ที่ถูกพูดถึงคือ สิทธิอำนาจของ
รัฐบาล เปาโลกล่าวชัดเจนว่าสิทธิอำนาจของรัฐบาลโดยหลักการแล้วถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า คำที่
แปลว่า แต่งตั้ง (*ทาซโซ*) มีความหมายด้วยว่า ‘มอบหมายตำแหน่งให้’ รัฐบาลในฐานะสถาบัน
หนึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงสถาปนาสามสถาบันในสังคม: (1) บ้าน, (2)
รัฐบาลของมนุษย์ และ (3) คริสตจักร ในแต่ละสถาบัน พระเจ้าทรงมอบหมายสิทธิอำนาจให้ ถึง
แม้ว่าเราไม่สนใจเกี่ยวกับผู้นำรัฐบาลว่าจะใคร แต่ในฐานะสถาบัน รัฐบาลก็ได้รับการแต่งตั้ง
โดยพระเจ้า

รม 13:2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขึ้นอำนาจนั้นก็ขัดขึ้นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้ง
ขึ้น หากรัฐบาลในฐานะสถาบันหนึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า การขัดขึ้นอำนาจนั้น (สิทธิ
อำนาจ) ของรัฐบาลก็เท่ากับขัดขึ้นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้ง (คือ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น)
ในทางปฏิบัติแล้ว และผู้ที่ขัดขึ้นนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง คำที่แปลว่า พระอาชญา (*คริ
มา*) มีความหมายว่า ‘การพิพากษา’ เหมือนกับผู้พิพากษาตัดสินลงโทษจำเลย การละเมิด
กฎหมายของมนุษย์นำมาซึ่งการพิพากษาของรัฐบาลต่อคนที่ฝ่าฝืนกฎหมาย นั่นเป็นเรื่องที่
ชัดเจนมาตลอด ด้วยเหตุนี้ การขัดขึ้นสิทธิอำนาจของรัฐบาลจึงไม่ใช่แค่การละเมิดหลักการตาม
ทางของพระเจ้าเท่านั้น แต่มันยังนำมาซึ่งการตัดสินลงโทษด้วย ในหมู่คนทุกคนแล้ว คริสเตียน
ควรเป็นพลเมืองที่เคารพกฎหมาย

อาจเกิดคำถามหนึ่งขึ้นมาว่า ‘แล้วถ้ารัฐบาลออกกฎหมายที่ขัดต่อบัญญัติของพระเจ้าล่ะ?’
คำตอบต่อคำถามนี้ถูกตอบอย่างกระชับแล้วโดยเปโตรใน กิจการ 5:29 “เราควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่ง
กว่ามนุษย์” ขอบคุณพระเจ้าที่กฎหมายของมนุษย์ไม่คอยขัดต่อบัญญัติของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
ในกรณีอื่นๆ เราได้รับคำบัญชาตามหลักการแล้วให้เชื่อฟังสิทธิอำนาจของรัฐบาลใดก็ตามที่
เกี่ยวข้องกับเรา

รม 13:3-4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็น
ที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จะประพฤติแต่
ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น 4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับ

ใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครอง
นั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่
ทุกคนที่ประพฤติชั่ว

เปาโลกล่าวสิ่งที่น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว “เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคน
ที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว” เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลไม่น่ากลัวเลย
สำหรับคนที่ทำดี แต่พวกเขาเป็นศัตรูของพวกอาชญากร แน่แน่นอนที่มีตำรวจบางคนที่น้อยถนและ
ทujurิต แต่ในเรื่องหลักการพื้นฐานแล้ว เจ้าหน้าที่ที่รักษากฎหมายไม่น่ากลัวสำหรับคนทำดี ดังนั้น
หากเรา “ทำความดี” เราก็ไม่มีอะไรต้องกลัว อันที่จริงแล้ว รัฐบาลจะชมเชยความพยายามในการ
ทำความดีของเราด้วยซ้ำ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ที่พิทักษ์กฎหมายจึงเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้
ประโยชน์แก่ท่าน”

คำที่แปลว่า **ผู้รับใช้** (ไดอาคอนอส) ก็เป็นคำที่ถูกแปลในที่อื่นว่า ‘มัคนายก’ (deacon)
ความหมายของคำๆนี้คือ ‘ผู้ที่คอยรับใช้’ เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหรือผู้พิทักษ์กฎหมายตามจริงแล้ว
เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของเรา เราควรคิดถึงบริบทในตอนที่เปาโลเขียนหลักการ
นี้ด้วย คริสตจักรที่กรุงโรมในตอนนั้นกำลังประสบกับการข่มเหงของรัฐบาล ถึงแม้จะประสบ
กับความทุกข์ยาก แต่หลักการนั้นยังคงเดิม ผู้บังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลและเจ้าหน้าที่รักษา
กฎหมายเป็นไปเพื่อประโยชน์ของเราแม้ในยามที่มีการข่มเหงก็ตาม

แน่นอนที่ “แต่ถ้าท่านทำการชั่ว (คือ ไม่ดี หรือผิดกฎหมาย) ก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้
ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่” ดาบหมายถึงอาวุธที่ผู้พิทักษ์กฎหมายถือ นี่เป็นครั้งที่
สองที่เปาโลกล่าวว่า ผู้พิทักษ์กฎหมายเป็น “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงคราว
จำเป็น เขาก็มีสิทธิอำนาจที่จะ “ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว”

รม 13:5 เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่ง
เดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย คำว่า เหตุฉะนั้น มีเหตุให้อยู่ตรงนี้ เราในฐานะ
ประชากรของเจ้ามีหน้าที่ “อยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะ
จิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย” เห็นได้ชัดว่าแม้แต่คนเลวก็ควรเคารพกฎหมายเพียงเพราะกลัว
อาวุธที่ผู้พิทักษ์กฎหมายถือ อย่างไรก็ตาม สำหรับคริสเตียนแล้วมีเหตุผลที่สูงส่งกว่านั้น นั่นคือ
จิตสำนึกผิดชอบและการเป็นพยานชีวิตที่ดี หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า ถึงแม้ว่าเราไม่เคารพเจ้า
หน้าที่ผู้รักษากฎหมายคนใดคนหนึ่ง ความคิดของเขา หรือศีลธรรมของเขาโดยเฉพาะ แต่เราก็
ต้องเชื่อฟังเขา ในทางหลักการแล้ว คนเหล่านี้ธำรงไว้ซึ่งความเป็นระเบียบทางสังคม พระเจ้า

ทรงแต่งตั้งสถาบันที่เป็นรัฐบาลของมนุษย์ ซึ่งรวมถึงคนเหล่านั้นที่บังคับใช้กฎหมายของมนุษย์ ด้วย ถึงแม้ว่านั่นเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ยากในยามที่เกิดการข่มเหง แต่หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ ประชากรของพระเจ้าต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของรัฐบาล

รม 13:6 เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสวยส่วยอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่

อัครทูตเปาโลกล่าวต่อถึงเรื่องที่ธรรมดาสามัญและหลายคนถือว่าเป็นภาระจนถึงทุกวันนี้ นั่นคือ การเสียภาษี หลายต่อหลายครั้งมีบางคนที่คัดค้านการเสียภาษีและพยายามที่จะยกเหตุผลจากพระคัมภีร์มาประกอบการไม่เสียภาษีของตน ความตายและภาษีเป็นเรื่องที่เราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้คนมักมองการเสียภาษีว่าน่ากลัวพอๆกับความตาย แต่หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า ประชากรของพระเจ้าได้รับคำบัญชาให้เสียภาษีของตน มันเป็นส่วนหนึ่งของหลักการที่สำคัญกว่าของการอยู่ใต้อำนาจรัฐบาลของมนุษย์และความพยายามของรัฐบาลนั้นในการรักษาไว้ซึ่งความเป็นระเบียบของสังคม ไม่มีใครชอบเสียภาษี แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของการอยู่ใต้อำนาจรัฐบาล

ด้วยเหตุนี้ “เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสวยส่วยอากรด้วย” คำที่แปลว่า **ส่วยอากร** (*ฟอรอส*) แปลตรงตัวว่า ภาษี ในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ มันหมายถึงภาษีประจำปีที่เรียกเก็บสำหรับที่ดิน บ้าน และคน ในทางปฏิบัติแล้วมันก็ไม่ต่างจากภาษีเงินได้ ภาษีที่ดิน และภาษีหัก ณ ที่จ่าย ความจริงอันเรียบง่ายคือ คริสเตียนถูกบัญชาให้เสียภาษี

นอกจากนี้คนเหล่านั้นที่มีหน้าที่เรียกเก็บภาษี “เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่” ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างที่ใหญ่กว่าของรัฐบาลมนุษย์ที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งขึ้น เจ้าหน้าที่เรียกเก็บภาษีจึงเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า คำที่แปลว่า **ผู้รับใช้** ตรงนี้ น่าสังเกต (*เลอิทอ อูรกอส*) คำนี้ไม่เพียงแตกต่างจากคำว่า ‘ดีอาคอนอส’ ในข้อ 4 เท่านั้น จริงๆแล้วนี่เป็นการเล่นคำ คำว่า *เลอิทอ อูรกอส* ไม่เพียงหมายถึงเจ้าหน้าที่รัฐและหน้าที่ของเขาเท่านั้น แต่ยังหมายถึง ‘ผู้รับใช้’ ที่ปรนนิบัติรับใช้ในวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย นอกจากนี้ อัครทูตเปาโลยังเสริมอีกด้วย อารมณ์ขันว่าเจ้าหน้าที่เก็บภาษี **ปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่** มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอน รัฐบาลและเจ้าหน้าที่รัฐยอมเก็บภาษีต่อไปไม่รู้จบ มันเป็นเรื่องจริงในสมัยนั้นและในสมัยนี้ก็เช่นกัน

รม 13:7 ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรร เราในฐานะคริสเตียนได้รับคำบัญชาให้เสียภาษี คำพูดที่ว่า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคงจะได้รับ เป็นคำสั่ง เราได้รับคำบัญชาให้ทำเช่นนั้น ในแบบเดียวกัน เราได้รับคำบัญชาว่า **ส่วยอากร** ควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้

นั่น ภาษีมักจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น คำอีกคำเกี่ยวกับการเสียดูภาพปรากฏตรงนี้ ภาษีมักแปลจากคำว่า *เทลอส* ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายด้วยว่า ‘ภาษีสกุลการ’ หรือคำผ่านทางอื่นๆ โดยทางเทคนิคแล้ว ในยุคสมัยโรมัน ‘ส่วยอากร’ เป็นภาษีมักที่เรียกเก็บจากประเทศที่แพ้สงครามขณะที่ ‘ภาษีสกุลการ’ ถูกเรียกเก็บเพื่อนำมาสนับสนุนหน่วยปกครองท้องถิ่น คริสเตียนคงลำบากใจที่ต้องเสียดูภาพให้แก่รัฐบาลที่นมัสการจักรพรรดิซึ่งเป็นเทพเจ้า อย่างไรก็ตาม เปาโลเขียนไว้ว่า จงเสียดูภาพของท่านไม่ว่าจะเป็นภาษีมักแบบใดก็ตาม นอกจากนี้ เรายังถูกบัญชาให้แสดงความเกรงกลัว (คือ ความเคารพ) และเกียรติต่อเจ้าหน้าที่รัฐที่เรียกร้องให้เราทำเช่นนั้นด้วย

รม 13:8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว คราวนี้เปาโลเปลี่ยนเรื่อง ขณะที่ตามหลักการแล้วเราได้รับคำบัญชาให้เชื่อฟังการปกครองของมนุษย์ คราวนี้เปาโลพูดถึงหน้าที่ของเราต่อคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราบ้าง ข้อนี้มักถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ “อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน” นี้เป็นคำสั่งโดยตรงอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม นี้ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนควรเป็นหนี้ใคร แต่ความหมายนั้นชัดเจนคือ ถ้าเราคิดเงินใคร เราควรใช้คืนเขา ขณะที่บริบทก่อนหน้าพูดถึงหน้าที่ตามกฎหมายของเรา ตรงนี้กลับพูดถึงหน้าที่ฝ่ายศีลธรรมของเรา ถ้าเรารักกันและกัน เราก็จะไม่ปล่อยให้หนี้ที่ค้างชำระ ไม่ใช่ว่าหลักการคือ เราไม่ควรยืมเงินใคร (ถึงแม้ว่านั่นก็เป็นเรื่องที่ควรหลีกเลี่ยงหากทำได้) แต่หลักการคือ หากเราคิดเงินใคร เราควรชดใช้คืนเขาให้เร็วที่สุด การไม่ยอมชำระหนี้คนอื่นไม่เพียงเป็นเรื่องที่ไม่ดีเท่านั้น แต่มันยังขัดต่อหลักการแห่งความรักด้วย

หากเรารักกันและกันอย่างที่เราควรกระทำ เราก็กำลังทำให้บัญญัติของพระเจ้าสำเร็จ หากข้าพเจ้ารักเพื่อนบ้านของข้าพเจ้าอย่างที่ควรกระทำ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำอันตรายเขาไม่ว่าจะในทางใดๆ ความรักแบบอาภาเปตามความหมายแล้วคือ การเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่น โดยธรรมแล้วมันคือการยอมเสียสละตัวเองและการไม่เห็นแก่ตัวนั่นเอง ในทางตรงกันข้าม ความบาปที่เราทำต่อคนอื่นคือการเห็นแก่ตัวเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการแก้แค้น การตอบสนองตมหา การโกหกเพื่อปกปิดความผิด การตอบโต้ การขโมย หรืออะไรก็ตาม มันคือการเห็นแก่ตัวทั้งสิ้น แต่ความรักแบบอาภาเปคือการเห็นแก่ผู้อื่น มันแสวงหาสิ่งที่ดีสำหรับผู้อื่นแทนที่จะตอบสนองความต้องการของตัวเองในขณะนั้น

รม 13:9 พระบัญญัติกล่าวว่า ‘อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ’ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ‘ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ตรงนี้เปาโลเอ่ยถึงหัวข้อของบัญญัติสิบประการ ทุกข้อเกี่ยวข้องกับความบาปหรือ การทำผิดต่อผู้อื่น คือ การล่วงประเวณี การฆาตกรรม การลักทรัพย์ ความไม่ซื่อสัตย์ ความโลภ ทั้งหมดนี้เป็นความบาปที่เอาตัวเองเป็นใหญ่และมุ่งเน้นที่การตอบสนองค้นหาของตัวเอง ทั้งหมดนี้โดยธรรมชาติแล้วคือการเห็นแก่ตัว ความรักแท้สำหรับผู้อื่นจะไม่ทำบาปเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงกล่าวว่า ทั้งหมดรวมอยู่ในข้อนี้คือ “ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ท่านยกข้อความจาก เลวินิตี 19:18 พวกยิวที่ชอบจับผิดอาจไม่ค่อยเชื่อสิ่งที่พระเยซูสอนเหมือนกันนี้ แต่เปาโลก็หุบปากพวกชอบจับผิดโดยยกคำพูดของโมเสสที่พูดถึงเรื่องเดียวกันนี้

รม 13:10 เพราะว่า ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักแบบอาคาเปจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว หากเรารักคนที่อยู่รอบตัวเราเหมือนที่เราควรกระทำ เราก็จะไม่ทำบาปต่อพวกเขา นอกจากนี้หากเรารักพระเจ้าเหมือนที่ควรกระทำ เราก็จะไม่ทำบาปต่อพระองค์

รม 13:11-12 เปาโลเปลี่ยนเรื่องอีกแล้ว ขณะที่บทนี้เริ่มต้นด้วยหน้าที่ของเราต่อสิทธิอำนาจของรัฐบาล จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมของเราในการรักซึ่งกันและกัน ตอนนี้เปาโลพูดถึงคำพยานของเราต่อหน้าคนอื่น ท่านเริ่มต้นด้วยภาพประกอบอันเรียบง่ายเกี่ยวกับชีวิต นอกจากนี้ท่านควรจะรู้สึกอสังสัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เรควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เรจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เรได้เริ่มเชื่อนั้น เหมือนกับที่เมื่อดวงอาทิตย์สาดแสงบนท้องฟ้า ก็ถึงเวลาที่เรต้องลุกขึ้นจากเตียง ความหมายก็คือว่า ประชากรของพระเจ้าต้องตื่นจากการหลับไหลฝ่ายวิญญาณ ตอนนี้ความรอดของเราเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆว่าตอนที่เรารับเชื่อ เปาโลอาจหมายถึงการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อขององค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วงเวลานั้นเข้ามาใกล้มากขึ้นกว่าตอนที่เรารับความรอดใหม่ๆ เปาโลเปรียบเทียบต่อว่า 12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้คือ เราต้องตื่นขึ้น รอคอย และเฝ้าระวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด สวรรค์ก็เข้ามาใกล้เรามากขึ้นเรื่อยๆในวันนี้มากกว่าเมื่อวาน

เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบสองชั้นตรงนี้และในข้อความถัดไป เช่นเดียวกับที่เราตื่นนอนตอนเช้าและถอดชุดนอน เปาโลเตือนสติเราว่า เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง น่าสังเกตว่าความบาปถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนความมืดตามที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19 และเป็นจริงที่ว่า ความบาปและอาชญากรรมส่วนใหญ่ถูกกระทำ

ภายใต้การกำบังของความรัก ในทางกลับกันเราถูกบัญชาให้สวมเครื่องอาวุธของความสว่าง ความสว่างโดยสากลแล้วเป็นตัวแทนของความชอบธรรม ความดีงามและความจริง ดู เอเฟซัส 5:8-9 นอกจากนี้ เปาโลกล่าวว่าคุณความดีต่างๆของความสว่างฝ่ายวิญญาณก็กลายเป็นเครื่องอาวุธสำหรับเรา มันปกป้องเราจากปัญหานั้นทั้งฝ่ายร่างกายและฝ่ายวิญญาณ เป็นจริงที่ว่าความชอบธรรมถูกแสดงภาพให้เป็นเครื่องอาวุธ ดู 2 โครินธ์ 6:7

รม 13:13 เรืองประพาศิตัวให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยาถิ่น ถึงแม้ว่าข้อความนี้ไม่ใช่เป็นคำสั่งโดยตรง แต่ก็แฝงด้วยฤทธิ์ของคำสั่ง “เรืองประพาศิตัวให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน” คำที่แปลว่า *เหมาะสม (เอออสเคมอโนส)* มีความหมายกว้างๆว่า ‘อย่างดีงาม’ หรือ ‘อย่างมีเกียรติ’ มันเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ที่แน่นอน อย่างไรก็ตาม ขอบเขตของคำๆนี้กว้างกว่านั้นเยอะ มันเกี่ยวข้องกับความพยายามอันมีเกียรติทุกประการ และเห็นได้ชัดว่า กิจกรรมดังกล่าวต้องเกิดขึ้นในตอนกลางวัน ขณะที่ความบาปและกิจกรรมอันไม่ดีงามมักเกิดขึ้นในตอนกลางคืน (ถามเจ้าหน้าที่ตำรวจคนไหนก็ได้) กล่าวให้เจาะจงก็คือ เราถูกบัญชาให้ประพาศิตัวอย่างมีเกียรติและดีงาม (1) *มิใช่เลี้ยงเสพสุรา* คำที่แปลดังกล่าว (*โคมอส*) หมายถึงการดื่มเหล้าจัดหรือการปาร์ตี้สุดเหวี่ยง และ (2) *เมามาย* ความหมายตรงนี้หมายถึงการมึนเมาไม่ว่าจะใช้สุราหรือสารใดก็ตามที่ไม่เหมาะสม (สองอย่างแรกนี้เชื่อมโยกัน)

นอกจากนี้คริสเตียนไม่ควรประพาศิตัว (3) *หยาบโลน* และ (4) *ลามก* ทั้งสองอย่างนี้เกี่ยวข้องกับกัน ทั้งสองอย่างหมายถึงการประพาศิตัวผิดศีลธรรมทางเพศ คำที่แปลว่า *หยาบโลน (คออิเท)* ซึ่งเป็นที่มาของคำว่า *coitus*) มีความหมายตรงตัวว่า เตียนนอน หรือห้องนอน *ลามก* แปลจากคำว่า *อะเชลเกอีย* ซึ่งหมายถึงการประพาศิตัวผิดศีลธรรมต่างๆ เช่น การล่วงประเวณี การเล่นชู้ และความบาปทางเพศในรูปแบบอื่นๆ ใจความสำคัญก็คือ ประชากรของพระเจ้าในการดำเนินชีวิตอย่างมีเกียรติไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับเรื่องผิดศีลธรรมไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม สุดท้ายแล้ว เราถูกกำชับมิให้ (5) *วิวาท* และ (6) *ริษยา* การวิวาท (คือ การทะเลาะวิวาท หรือการโต้เถียง) และการอิจฉาริษยาไม่ใช่การดำเนินชีวิตอย่างมีเกียรติในฐานะคริสเตียน คำที่แปลว่า *ริษยา (เชลอส)* ในบริบทนี้มีความหมายหลายประการไล่ตั้งแต่ ความอิจฉา ไปจนถึงความหึงหวง ความโกรธเคือง และการชิงดีชิงเด่น ทั้งหมดนี้ล้วนไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียน

รม 13:14 สุดท้ายแล้ว เพื่อสรุปคำเปรียบที่ท่านได้เริ่มต้นไว้ในข้อ 12 เปาโลบัญชาเราว่าจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า เช่นเดียวกับที่เราถอดทิ้งเสื้อผ้าที่สกปรกและสวมเสื้อผ้าที่

สะอาด เราก็ถูกบัญชาให้สวมพระเยซูเจ้าเช่นกัน นี่เป็นคำสั่ง เปาโลไม่ได้หมายถึงความรอด เพราะว่าคุณเหล่านี้เป็นพี่น้องแล้ว แต่ท่านน่าจะหมายถึงการสวมมนุษย์ใหม่ทุกวันตามที่ได้ว่าไว้ในเอเฟซัส 4:24 มากกว่า

อีกครั้งที่เหลือของคำสั่งนี้คือ **และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บ้ำเธอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น** คำที่แปลว่า **จัดเตรียม** (พรอนอเอีย) มีความหมายตรงตัวว่าการคิดไว้ล่วงหน้า ซาโลมอนเขียนไว้ว่า “เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น” (สุภาษิต 23:7) ส่วนใหญ่แล้ว การตอบสนองเนื้อหนังของเรามักเกิดขึ้นหลังจากการไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องนั้นไว้ล่วงหน้าแล้ว หากเราตัดเรื่องนี้ออกไปได้ เราก็จะตัดความบาปแห่งเนื้อหนังในชีวิตของเราไปได้เยอะ ในการพูดถึงเนื้อหนัง อัครทูตเปาโลน่าจะหมายถึงธรรมชาติเก่าของเราตามที่บรรยายไว้ในกาลาเทีย 5:13-21 หรือเอเฟซัส 4:22 โดยปกติแล้ว ตัวปฏิบัติการของเนื้อหนังเราคือ **ตัณหา** ซึ่งก็คือ ‘ความปรารถนา’ นั่นเอง เนื้อหนังเราทำงานตามความอยาก ความปรารถนา และความรู้สึก หากเราไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองคิดถึงความปรารถนาที่เป็นบาปตั้งแต่แรก เราก็จะมีกำลังในการไม่ทำบาปนั้นจริงๆ

*****

ภาพรวมของโรม 14: บทที่สิบสี่ของพระธรรม โรมพูดถึงข้อพิพาทภายในคริสตจักรที่กรุงโรม เปาโลพูดถึงความขัดแย้งระหว่างคนที่ยึดถือในความเชื่อส่วนตัวบางประการเกี่ยวกับการรับประทานอาหารและการถือวันพิเศษ หลักการที่สำคัญคือ ประชากรของพระเจ้าไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์พี่น้องที่ตนไม่เห็นด้วยไปทั้งหมด โดยเฉพาะในเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนหรือหลักการ

รม 14:1-3 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น 2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น 3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว

อัครทูตเปาโลพูดถึงความขัดแย้งอย่างหนึ่งในคริสตจักรที่กรุงโรม บางคนที่ยังไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณยังยึดติดกับข้อบกพร่องแบบเดิมๆของตนอยู่ บางคนเป็นยิวที่ยังคิดว่าตนต้องยึดติดกับข้อบังคับเกี่ยวกับอาหารแบบยิว คนอื่นก็กระวนกระวายเกี่ยวกับการรับประทานอาหารที่อาจถูกถวายบูชาแก่รูปเคารพแล้ว อีกหลายคนก็อาจรับประทานมังสวิรัตเพราะอิทธิพลทางวัฒนธรรม ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนเหล่านั้นที่ ‘ยึดติด’ กับเรื่องรองเหล่านั้นถูกมองว่า

อ่อนแอในความเชื่อ เปาโลเตือนสติคนเหล่านั้นที่เป็นผู้ใหญ่กว่าให้ต้อนรับพี่น้องเหล่านี้ “มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น” ความหมายก็คือ จงยอมรับพี่น้องที่อ่อนแอกว่า แต่ไม่ใช่ความเห็นที่น่าสงสัยของพวกเขา คำที่แปลว่า การโต้เถียง (คิอาคริสซิส) มีความหมายว่า ‘การตัดสินใจ’ หรือ ‘วิจารณ์ญาณ’ อีกครั้งที่นี่เป็นคำสั่งให้ยอมรับพี่น้องที่อ่อนแอกว่า

กล่าวให้เจาะจงก็คือ บางคนในตอนนั้นมีความเห็นว่า เราในฐานะคริสเตียนสามารถรับประทานอาหารอะไรก็ได้ อย่างไรก็ตาม บางคนที่อ่อนแอมีความเชื่อแบบที่เคร่งครัดยิ่งกว่า พวกเขาคิดว่าคริสเตียนควรกินแต่ผัก (ลาทานอน) น่าสังเกตว่าคนที่เคร่งครัดไม่ได้ถูกบรรยายว่าเป็นคนที่มีความเชื่อที่เข้มแข็งกว่าแต่ถูกบรรยายว่าอ่อนแอกว่าต่างหาก ดังที่เนื้อหาต่อไปจะเปิดเผยให้เราทราบ เหตุผลในการเคร่งครัดดังกล่าวไม่ได้ตั้งอยู่บนความเชื่อและหลักการตามพระคัมภีร์ใหม่

ข้อสรุปของเรื่องทั้งหมดก็คือ “อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว” คำที่แปลว่า ดูหมิ่น (เอซุเชเนโอ) มีความหมายอย่างหนึ่งว่าคุณถูกคนอื่น คำที่แปลว่า กล่าวโทษ (คริโน) มีความหมายหนึ่งว่าวิจารณ์คนอื่น ด้วยเหตุนี้คนที่ไม่เคร่งครัดในเรื่องหนึ่งจึงไม่ควรดูถูกคนที่เคร่งครัดในเรื่องดังกล่าว ในแบบเดียวกันคนที่หัวโบราณก็ไม่ควรวิจารณ์คนที่เขาคิดว่าเป็นคนประนีประนอม

น่าสังเกตว่าเรื่องที่ถูกลูกถึงตรงนี้ (1) อยู่ในบริบทของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง (2) ไม่เกี่ยวข้องกับหลักคำสอนใด (3) และสรุปได้ว่าบางคนมีความเข้าใจในพระวาระของพระเจ้าได้ดีกว่าคนอื่น เราไม่ควรประนีประนอมในเรื่องหลักการหรือความเชื่อมั่น หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า เราควรอดทนต่อพี่น้องคนอื่นที่ถึงแม้จะมีเจตนาดีแต่ก็อาจสับสนในบางเรื่องเพราะยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ

รม 14:4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ หลักการอีกเรื่องปรากฏให้เห็น เราไม่ควรวิจารณ์ผู้รับใช้ของคนอื่น เขาต้องให้การต่อนายของเขาไม่ใช่เรา ประเด็นสำคัญก็คือ เราทุกคนเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและเราจะต้องให้การต่อพระองค์ตามที่ข้อพระคัมภีร์จะเผยให้เห็นในไม่ช้า ในเรื่องนี้เองเราจะได้ดีหรือล้มจมก็แล้วแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั่นควรเป็นเรื่องที่เราสนใจ ไม่ใช่ว่าพี่น้องอีกคนจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับเราหรือไม่เกี่ยวกับความเชื่อบางอย่าง

รม 14:5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด อาหารไม่เพียงเป็นเรื่องที่ก่อให้เกิดการถกเถียงกันเท่านั้น แต่บางคนยังโต้เถียงกันเรื่องการถือวันพิเศษด้วย บริบทตรงนี้ข้อนให้เราระลึกว่าหลายคนในคริสตจักรที่กรุงโรมนี้เป็นยิว มีบางคนเชื่อว่าตนยังต้องถือวันสะบาโตและวันพิเศษอื่นๆของชาวยิวอีก ส่วนคริสเตียนคนอื่นๆมองว่าการถือวันเป็นเรื่องของอดีตและเห็นว่าทุกวันเป็นวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างขึ้นมา

ประเด็นหลักที่เปาโลเสนอก็คือว่า “ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด” คำที่แปลว่า **มีความแน่ใจ** (*เพล โรฟอโร*) เป็นคำสั่งและในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘แน่ใจ’ หรือ ‘เชื่อ’ นี้ไม่ได้หมายความว่า ขอให้ท่านทำสิ่งที่ท่านคิดว่าถูกต้อง และข้าพเจ้าจะทำสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดว่าถูกต้อง แต่สิ่งที่เปาโลต้องการสื่อก็คือ ท่านควรแน่ใจในความเห็นของท่าน (ความหมายโดยนัยในที่นี้ก็คือ ท่านอาจคิดผิดก็ได้)

รม 14:6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กินก็ได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า คำว่า **ถือ** ที่ถูกใช้สี่ครั้งในที่นี้แปลมาจากคำว่า *พรอนโอ* มีบางคนถือวันบางวันเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและบางคนก็ไม่ถือวัน บางคนรับประทานอาหารได้ทุกชนิดและชอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารนั้น บางคนก็เว้นเสียจากการรับประทานอาหารบางชนิดโดยคิดว่าอาหารเหล่านั้นเป็นของต้องห้าม

รม 14:7-8 เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว 8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็คือคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม “เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” ประเด็นที่เปาโลต้องการสื่อในที่นี้ก็คือ เราส่งผลกระทบต่อคนอื่นที่อยู่รอบๆตัวเรา อิทธิพลที่เรามีต่อคนอื่นอาจสร้างสรรค์หรือทำลายก็ได้ สิ่งสำคัญก็คือ ไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายเราก็คือคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เปาโลกำลังจะนำเราไปสู่ข้อสรุปในข้อ 20 เกี่ยวกับการไม่ทำลายหรือทำให้งานของพระเจ้าเสียเพราะความเชื่อส่วนตัวที่ไม่สำคัญ) ด้วยเหตุนี้ อย่าทำลายผู้อื่นเพราะความเห็นที่แตกต่าง

รม 14:9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมา และทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคนตายและคนเป็น

จุดประสงค์หลักที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นมาก็คือ เพื่อได้คนกลุ่มหนึ่งให้เป็นของพระองค์ (พระองค์จึงกลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า) เราไม่ควรหลงไปจากเรื่องที่สำคัญกว่า พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อได้คนกลุ่มหนึ่งให้เป็นของพระองค์ บัดนี้เราเป็นคนของพระเจ้าแล้ว เราไม่ควรปล่อยให้ความแตกต่างที่ไม่สำคัญมาทำให้เราแตกแยกกัน

รม 14:10-11 แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ 11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และล้นทุกล้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า"

เปาโลจึงถามคำถามที่สำคัญ "เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน" ท่านจึงย้อนไปคำกำชับของท่านในข้อ 3 ทำไมเราถึงวิจารณ์พี่น้องของเราที่เราอาจไม่เห็นด้วยไปหมดทุกอย่าง หรือทำไมเราถึงดูหมิ่นคนที่มีความเห็นแตกต่างไปจากเรา คำที่แปลว่า ดูหมิ่น (*เอชเชเนโอ*) เป็นคำเดียวกับในข้อ 3 ในทั้งสองกรณีมีความหมายเหมือนกันคือ คุณถูก หรือดูหมิ่นคนอื่น ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวในสิ่งที่น่าจะชัดเจนอยู่แล้ว "เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์" เราทุกคนเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และเราทุกคนจะต้องให้การต่อพระองค์ แทนที่จะวิจารณ์ผู้รับใช้ของคนอื่น (ในกรณีนี้คือ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า) เราน่าจะรู้ว่าสักวันหนึ่งเราต้องไปยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

วลี **บัลลังก์พิพากษา** แปลมาจากคำว่า *เบมา* ซึ่งหมายถึงสถานที่ๆผู้พิพากษาชาวโรมัน หรือชาวกรีกนั่งพิพากษาคดีความ มันบ่งบอกถึงการพิพากษาทั้งทางกฎหมายและไม่ใช่นิติทางกฎหมาย ในส่วนของความหมายแบบแรก ปีลาตนั่งบนบัลลังก์พิพากษาของตน (*เบมา*) ตอนที่ตัดสินคดีพระเยซู ดู ยอห์น 19:13 อย่างไรก็ตาม คำนี้ก็ถูกใช้กับผู้พิพากษาที่เป็นประธานในการแข่งขันกีฬาของชาวกรีกและมอมบงกฏให้แก่ผู้ชนะด้วย ความหมายนี้ถูกใช้ใน 2 โครินธ์ 5:10

ในที่นี้พร้อมกับ 2 โครินธ์ 5:10 เป็นสองที่เท่านั้นที่พูดถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ หลังการรับขึ้นผู้ที่เชื่อในพระคริสต์จะไปยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์และให้การว่าตนดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างไร จากนั้นพวกเขาจะรับบำเหน็จตามสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ บำเหน็จเหล่านั้นน่าจะเป็นมงกุฎหลายแบบที่ถูกบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ใหม่ รวมถึงตำแหน่งที่ทรงประธานให้ ยศศักดิ์และบำเหน็จในอาณาจักรที่จะมา

เปาโลจึงยกข้อความจาก อีซายห์ 45:23 ในการบรรยายเกี่ยวกับความน่าเกรงขามของวัน
นั้น “เรามีชีวิตอยู่นั้นใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และดินทุกดินจะต้องร้อง
สรรเสริญพระเจ้า”

รม 14:12-13 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า 13 ดังนั้นเรา
อย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด
หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง

ข้อสรุปหลักของบทนี้จึงอยู่ตรงนี้ “ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อ
พระเจ้า” นี่เป็นความจริงในทุกด้าน เราต้องให้การเกี่ยวกับตัวเราเองและไม่ใช้เกี่ยวกับคนอื่น ยิ่ง
ไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาจากบริบทก่อนหน้า เราไม่ต้องให้การเกี่ยวกับคนที่เราไม่เห็นด้วย แต่เรา
ให้การเกี่ยวกับตัวเราเองเท่านั้น คนเหล่านั้นจะต้องให้การต่อพระเจ้าด้วยตัวเองเกี่ยวกับความเชื่อ
ผิดๆใดก็ตามที่ตนยึดถือ พระองค์จะทรงตัดสินความนั้นเองและไม่ใช้เรา ด้วยเหตุนี้สิ่งที่ถูกสื่อก็คือ
คือ เราควรฝากเรื่องราวไว้กับพระเจ้า

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ควรเที่ยววิจารณ์กันและกัน แต่เราถูกกำชับว่า “แต่จงตัดจิตใจเสียดี
กว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง”
แทนที่จะวิจารณ์พี่น้องที่เราอาจไม่เห็นด้วยไปซะทุกอย่าง เราควรระวังตัวที่จะไม่ทำให้เขาสะดุด
ดีกว่า

รม 14:14-16 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่
เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่ามีสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น 15 แต่
ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติดังตามทางแห่งความรัก
เสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย 16
ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้

เกรงว่าจะมีคนสงสัยเกี่ยวกับข้อพิพาทในเรื่องนี้ เปาโลกล่าวชัดเจนว่า “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่ง
ใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย” คริสเตียนสมัยพระคัมภีร์ใหม่ไม่ต้องอยู่ได้บังคับกับกฎเกณฑ์เรื่อง
อาหารสะอาดและอาหารมลทินเหมือนกับบรรพบุรุษชาวฮีบรูของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ถ้ามีคน
คิดว่าอีกคนทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มันก็เป็นมลทิน*ในความคิดของเขา* ดังนั้น ถ้ามีพี่น้องคนหนึ่งไม่
สบายใจเพราะการที่เรารับประทานอาหารบางอย่าง เราก็ควรระวังตัวว่าเราไม่ทำลายเขาฝ่าย
วิญญาณเพราะความไม่ประสาทไวของเรา

คำที่แปลว่า **ไม่สบายใจ (ดูเพโอ)** มีความหมายอย่างหนึ่งว่า รู้สึกไม่ดี คำว่า **ตามทางแห่งความรัก** แปลมาจากคำว่า **ฮาคาเป** ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ถึงแม้เราจะรู้ว่าความไม่สบายใจของพี่น้องอีกคน ไม่มีข้อพระคัมภีร์สนับสนุน แต่ถ้าเราไม่สนใจว่าเขาจะรู้สึกอย่างไรและใช้เสรีภาพของเราต่อไปต่อหน้าเขา เมื่อเราทำเช่นนั้นเราก็ทำให้เขา รู้สึกไม่ดี ในทัศนคติแบบนี้ ไม่มีความรักเลย ข้อสรุปของเรื่องทั้งหมดก็คือ เมื่อเราทำเช่นนั้นเราก็ทำลายเขาฝ่ายวิญญาณและก่อให้เกิดความแตกแยกในงานของพระเจ้าโดยไม่จำเป็นเลย

ด้วยเหตุนี้ “อย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้” ถึงแม้เราอาจเป็นฝ่ายถูกเพราะมีความเข้าใจในพระคัมภีร์มากกว่า หากเราไม่ระมัดระวัง เสรีภาพฝ่ายวิญญาณของเราอาจกลายเป็นสาเหตุของความขัดแย้งโดยไม่จำเป็น หลักการที่สำคัญกว่าก็คือ การมีจิตวิญญาณแห่งความรักในการยอมคล้อยตามคนอื่นซึ่งอาจเห็นต่างจากเรา

รม 14:17-18 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ **18** ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย

ความจริงก็คือ “อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” หลักการที่สำคัญกว่าเกี่ยวกับงานของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องภายนอกอย่างเช่น มาตรฐานเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมอันแท้จริงซึ่งก่อให้เกิดสันติสุขฝ่ายวิญญาณและความชื่นชมยินดีผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า เปาโลกำลังเตือนสติคริสตจักรที่กรุงโรมไม่ให้หลงกลติดกับหลุมพรางที่พวกถือลัทธิยิวได้ร่วงลงไปแล้ว พวกเขาได้พลาดไปจากหลักการที่แท้จริงเกี่ยวกับพัฒนาการฝ่ายวิญญาณ และมัวแต่มุ่งเน้นเรื่องอาหาร วันสำคัญ และพิธีกรรมต่างๆ

“การเหล่านั้น” ของข้อ 18 หมายถึง ความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีของข้อ 17 ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์แบบนี้ก็ “เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย” คำที่แปลว่า **เป็นที่พอพระทัย (เอออุอาเรสทอส)** มีความหมายว่า ‘น่าพอใจ’ เมื่อเราดำเนินชีวิตตามหลักการฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ (ความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดี) เราก็คือเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและเป็นที่พอใจของคนเหล่านั้นที่อยู่รอบข้างเรา

รม 14:19-20 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน ความจริงอันยิ่งใหญ่นี้เป็นอะไรที่ลึกซึ้ง แทนที่จะติดตามสิ่งที่ก่อให้เกิดความแตกแยก จงติดตามสิ่งที่ก่อให้เกิดความสงบสุขในค

ริสตรักที่ท้องถิ่น แทนที่จะทำลายคนอื่น จงเสริมสร้างเขา นั่นคือความหมายของคำว่า *ทำให้เกิดความเจริญ*

20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย สำหรับเรื่องเล็กน้อยอย่างอาหาร “อย่าทำลายงานของพระเจ้า” กล่าวอีกแง่คือ อย่าทำให้งานของพระเจ้าแตกแยกด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนั้นเลย นอกจากนี้ ความจริงยังคงเป็นเหมือนเดิม “ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง” ท่านพูดถึงอาหาร ไม่มีอาหารสะอาดหรือไม่สะอาดสำหรับคริสเตียน อย่างไรก็ตาม คริสเตียนทำบาปเมื่อเขาใช้เสรีภาพของตนจนทำให้พี่น้องอีกคนไม่สบายใจ สมมติว่าพี่น้องคนหนึ่งรู้ว่าเนื้อหมูเป็นสิ่งที่คริสเตียนรับประทานได้ อย่างไรก็ตาม เขาก็กินแซนวิชแฮมต่อหน้าผู้เชื่อที่เป็นยิวซึ่งยังสับสนในเรื่องดังกล่าวอยู่ โดยไม่สนว่านี่จะทำให้เขาไม่สบายใจเลย ดังนั้น คริสเตียนคนนี้ก็ทำบาป

รม 14:21 จากแง่มุมดังกล่าว เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง หากจำเป็นที่จะต้องรักษาความสงบสุขและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักร เราก็ไม่ควรรับประทานอาหารหรือเครื่องดื่มที่ก่อความยุ่งยาก ทำให้คนไม่สบายใจ หรือสร้างความแตกแยก เราควรหมายเหตุว่าการพูดถึงน้ำองุ่นในที่นี้ (ไวน์) ไม่ได้หมายความว่าเครื่องดื่มเหล่านี้เพื่อเข้าสังคมเป็นสิ่งที่กระทำได้ คำว่าไวน์นี้แปลมาจากคำว่า *อออินอส* ซึ่งหมายถึงน้ำองุ่นหมักหรือไม่หมักก็ได้ บางคนเชื่อแบบนี้เพราะว่าน้ำองุ่นไม่หมักก็กลายเป็นน้ำองุ่นหมักได้ง่ายๆ ดังนั้น คริสเตียนจึงไม่ควรดื่มแม้แต่ น้ำองุ่นไม่หมัก แอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่ถูกประณามในพระคัมภีร์ตามหลักการทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ เพราะมันทำให้เกิดการมึนเมาได้ ประเด็นตรงนี้ไม่ใช่แอลกอฮอล์ แต่เป็นการห้ามดื่มแม้กระทั่งน้ำองุ่นเหมือนกับที่บางคนเลี่ยงการรับประทานเนื้อหมู

รม 14:22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข ความหมายตรงนี้ก็คือ จงแสดงความเชื่อต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า (โดยไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นเห็น) ความเข้าใจพระคัมภีร์อย่างถ่องแท้ทำให้เรามีเสรีภาพมากขึ้น แต่อย่าอวดเสรีภาพของเราต่อหน้าคนที่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอ ผู้ที่ไม่มีเหตุที่จะติเตียนตนเองในสิ่งที่ตนมีส่วนร่วมก็เป็นสุข พี่น้องที่รับประทานแซนวิชแฮม โดยไม่รู้สึกลึกซึ้งก็จะเป็นสุขในสิ่งที่ตนเห็นชอบ (ความหมายก็คือ ถ้าทำอะไรแล้วทำให้คนอื่นไม่สบายใจก็อย่าทำ)

รม 14:23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามีได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น ในทางตรงกันข้าม “แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามีได้กินด้วยความเชื่อ” คำที่แปลว่า ถูกลงพระอาชญา (คาทาคริโน) มีความหมายว่า ‘ถูกปรับโทษ’ ความหมายก็คือ ถ้าพี่น้องคนใดที่คริสตจักรที่กรุงโรมรับประทานแซนวิชแฮม (โดยคิดว่าเป็นสิ่งที่ผิดแต่ก็ทำไปอยู่ดี) จิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ปรับโทษเขา เมื่อผู้ใดฝ่าฝืนสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นหลักการแห่งจิตสำนึกผิดชอบ มันก็เป็นความบาปสำหรับเขา

ประเด็นที่เปาโลสรุปก็คือ พี่น้องที่คริสตจักรที่กรุงโรมควรจัดการกับปัญหาเรื่องอาหาร (ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหมูหรืออะไรก็ตาม) ตามระดับความเข้าใจพระคัมภีร์ของพวกเขา การทำให้พี่น้องไม่สบายใจในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ผิด การฝ่าฝืนจิตสำนึกผิดชอบของตัวเองในเรื่องดังกล่าวทำให้คนนั้นเกิดความรู้สึกผิดและสงสัย หลักการที่สำคัญที่สุดก็คือ การดำเนินด้วยความรักต่อคนเหล่านั้นที่เราอาจไม่เห็นด้วยเสียทุกอย่างและดำเนินชีวิตตามหลักการ ณ ระดับที่เราเข้าใจ

*****

ภาพรวมของโรม 15: บทที่ 15 สรุปเนื้อหาของบทก่อนหน้า และเป็นการเริ่มต้นข้อสรุปของพระธรรมโรมด้วย ถึงแม้ว่าเปาโลจะพูดถึงแผนการเดินทางของท่าน แต่เป้าหมายสำคัญของบทนี้คือ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรที่กรุงโรม มีความแตกแยกเกิดขึ้นชัดเจนระหว่างผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติ เราสามารถนำหลักการในหนังสือนี้ไปใช้ได้เมื่อเกิดความไม่ลงรอยกันในคริสตจักร

รม 15:1-3 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่ยอ่อนในความเชื่อ และไม่ควรถะทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง 2 เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา 3 เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์’

บทที่แล้วพูดถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่กรุงโรมเกี่ยวกับคนที่มีความอ่อนแอฝ่ายวิญญาณซึ่งยังถือข้อห้ามเรื่องอาหารของชาวยิวและเรื่องวันสำคัญต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เปาโลกล่าวต่อไปว่า “พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่ยอ่อนในความเชื่อ และไม่ควรถะทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง” นี่เป็นการพูดถึงบทที่ 14

ประเด็นสำคัญก็คือ เราที่เข้มแข็งควรอดทนต่อคนที่ไม่มีความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเหมือนกับเรา

หลักการที่สำคัญยิ่งคือ การดำเนินตามความรักโดยการยอมรับพี่น้องที่อ่อนแอและไม่วิจาร์ณพวกเขา ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงหนุนใจพี่น้องที่คริสตจักรที่กรุงโรมให้ “กระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา” คำที่แปลว่า **กระทำเพื่อ...พอใจ (อาเรสโต)** มีความหมายว่ารับรองหรือเอาใจคนอื่น (คำพูดนี้ถูกนำเสนอในรูปคำสั่ง) แทนที่จะยืนกรานทำตามความเห็นของตัวเอง เราถูกสั่งให้ยอมโอนอ่อนต่อพี่น้องที่อ่อนแอกว่าเพื่อทำให้เขาเจริญแบบอย่างที่ดีที่สุดในเรื่องการผ่อนหนักผ่อนเบาคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เปาโลยกข้อความจาก สดุดี 69:9 (เพลงสดุดีที่พยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์) “คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์” บทเรียนที่สำคัญกว่าคือ เราไม่ควรมีชีวิตอยู่เพื่อทำให้ตัวเองพอใจ แต่ควรทำให้คนอื่นพอใจ นั่นคือความรักแบบอาคาเปที่แท้จริง

รม 15:4 เพราะว่สิ่งทีเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความชู่ใจด้วยพระคัมภีร์ เห็นได้จากการทีเปาโลยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิมหลายครั้งทั่วจดหมายฝากฉบับนี้ ท่านก็กล่าวชัดเจนว่สิ่งทีเขียนไว้ก็ยังใช้ได้ อยู่ในยุคสมัยเรา “เพราะว่สิ่งทีเขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา” ท่านวิจาร์ณความเชื่อของพวกยิวมาตลอด กระนั้นท่านก็แสดงออกชัดเจนว่ท่านให้ความเคารพและยอมรับพระคัมภีร์เดิม นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่พระคัมภีร์เดิมยังมีความเกี่ยวข้องกับผู้เชื่อสมัยพระคัมภีร์ใหม่และนำไปใช้ได้อยู่ คำทีแปลว่ **สั่งสอน** มาจากคำว่ *คิตาสคาเลีย*

นอกจากนี้ดูจากพระคัมภีร์โดยรวมและพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะเราสามารถได้รับ ‘ความเพียรและความชู่ใจ’ เพื่อความหวัง คำทีแปลว่ **ความเพียร (ฮูพอมอเน)** มีความหมายว่ความอดทน ความพากเพียร หรือการอดทนอย่างพากเพียร ความหมายคือ การคงไว้ซึ่งความสัตย์ชื่อ คำทีแปลว่ **ความชู่ใจ (พาราเคลซิส)** มีความหมายกว้างว่ ‘กำลังใจ’ เป็นความจริงทีพระคัมภีร์เดิมเต็มไปดว่แบบอย่างของความเพียรพยายามอย่างสัตย์ชื่อและกำลังใจซึ่งให้ความหวังสำหรับคนของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์ใหม่

รม 15:5-7 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความชู่ใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกัน สรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจง

ต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า

คราวนี้เปาโลเน้นเรื่องความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรท้องถิ่น เช่นเดียวกับที่เราพบความเพียรและความหวังในพระคัมภีร์ พระเจ้าเองก็ทรงถูกเรียกว่า “พระเจ้าแห่งความเพียรและความซื่อ” (คำที่แปลว่า ความซื่อ มาจากคำว่า พาราเคลซิส ซึ่งเป็นคำเดียวกับในข้อก่อนหน้า) เปาโลจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงประทานความเพียรและความซื่อ “ให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์” เปาโลอ้างอิงถึงปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างผู้เชื่อที่เป็นยิวและผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในคริสตจักรที่กรุงโรม เป็นความจริงที่จดหมายฝากส่วนใหญ่พูดถึงปัญหาเกี่ยวกับธรรมเนียมของพวกยิวที่หลงเหลืออยู่ในคริสตจักรยุคต้น

แทนที่จะแตกแยกกัน เปาโลหนุนใจพวกเขาให้ “มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” คริสตจักรที่แตกแยกกันไม่อาจจะด้วยเหตุผลใดก็ตามไม่สามารถมีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้าได้ และไม่สามารถเป็นพยานชีวิตที่มีประสิทธิภาพในชุมชนได้ด้วย

ทั้งหมดนี้นำไปสู่คำสั่งต่อไป “เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า” เช่นเดียวกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงต้อนรับเราแล้ว (ทั้งยิวและคนต่างชาติ) เราจึงถูกกำชับให้ต้อนรับกันและกันด้วยความซื่อในคริสตจักรสมัยนี้อาจไม่เกี่ยวกับเรื่องการเป็นยิวหรือต่างชาติแล้ว (นี่นี้ถูกพูดถึงในแง่คนเข้มแข็งและคนอ่อนแอ) อย่างไรก็ตาม มีความซื่ออีกหลายประการที่ก่อให้เกิดความแตกแยก ประเด็นสำคัญก็คือ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในคริสตจักรท้องถิ่น (เราควรสังเกตว่า อัครทูตเปาโลไม่ได้พูดถึงความแตกต่างในเรื่องหลักคำสอนที่สำคัญๆ แต่พูดถึงพี่น้องที่มีอคติต่อกันเพราะความเข้าใจที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ บริบทก็คือ ภายในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งและไม่ไช้ระหว่างคริสตจักรหรือกลุ่มอื่นๆ

รม 15:8-12 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หน้ตในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย 9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์’ 10 และมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์’ 11 แล้วยังมีคำ

กล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลาย ยกย่องพระองค์’ 12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า ‘รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์’

ขณะที่เปาโลกำลังจะจบเนื้อหาหลักของจดหมายฝากฉบับนี้ ท่านก็กล่าวต่อถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นชัดเจนในคริสตจักรที่กรุงโรมระหว่างผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติและที่เป็นยิว คือ คนเข้มแข็งกับคนอ่อนแอ ท่านเตือนความจำผู้อ่านว่า “พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า” พวกที่เข้าสู่หนัดหมายถึงพวกยิว เป็นความจริงที่พันธกิจบนโลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลเป็นหลัก ส่วนหนึ่งแล้ว ก็ “เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย”

คำที่แปลว่า ยืนยัน (เบไปออโอ) มีความหมายว่า ‘ทำให้มั่นคง’ หรือ ‘รับรอง’ ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงรับใช้อยู่บนโลกนี้ พระองค์ก็ทรงยืนยันและรับรองพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โมเสส และพ่อมุ่คนอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม เปาโลจึงเน้นย้ำพันธกิจของพระคริสต์ให้ผู้เชื่อชาวยิวระลึก

แต่กระนั้น เปาโลหันไปพูดถึงผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติบ้าง พระเยซูไม่ได้ทรงเป็นผู้รับใช้มายังพวกยิวเท่านั้น แต่ “เพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์” ด้วย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ด้วย ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงยกข้อความจาก เพลงสดุดี 18:49 “เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์”

ท่านยังยกข้อความจากพระคัมภีร์เดิมตอนอื่นๆ อีก “ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์” ซึ่งยกมาจาก พระราชบัญญัติ 32:43 จากนั้น “ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์” ซึ่งยกมาจาก สดุดี 117:1 และสุดท้ายท่านก็ยกข้อความจาก อิสยาห์ 11:1 และ 10 “รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์” อัครทูตเปาโลกล่าวชัดเจนว่าข่าวประเสริฐของพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้มีไว้สำหรับพวกยิวเท่านั้น แต่สำหรับคนต่างชาติด้วย

รม 15:13 ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ

บริสุทธิ เพื่อปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ เปาโลทูลขอความชื่นชมยินดีและสันติสุขของพระเจ้าให้เกิดแก่คนสองกลุ่มในคริสตจักรแห่งนี้ เราเห็นว่าพระเจ้าทรงถูกเรียกว่าเป็น “พระเจ้าแห่งความหวัง” ช่างเป็นความมั่นใจอันเปี่ยมสุขในพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นแหล่งความหวังและเป็นผู้ก่อให้เกิดความหวัง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงทูลขอให้พระเจ้า “ทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ”

ขณะที่คริสตจักรที่กรุงโรมดำเนินต่อไปบนเส้นทางแห่งความเชื่อ เปาโลก็ขอให้พวกเขาทำเช่นนั้นด้วยความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าและสันติสุขท่ามกลางพวกเขา เป้าหมายที่สำคัญกว่าคือ เพื่อที่พวกเขา “จะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ” นำสังเกตรูปแบบการเรียงลำดับก่อนหลัง เมื่อคนของพระเจ้าแสวงหาความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าและสันติสุขท่ามกลางพวกเขาเอง เราก็จะเปี่ยมด้วยความหวังผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิเป็นพิเศษ นำสังเกตว่าฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิในที่นี้ถูกเชื่อมโยงกับความหวัง ฤทธิ์เดชของพระองค์ไม่เพียงมีไว้สำหรับเรื่องภายนอกอย่างเช่นการรับใช้ท่านนั้น แต่มีไว้สำหรับความจำเป็นภายในอย่างเช่น ความหวังด้วย

รม 15:14-16 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย 15 แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า 16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายเป็นพรแก่คนต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ

อัครทูตเปาโลพูดถึงเรื่องความขัดแย้งระหว่างผู้เชื่อชาวยิวและผู้เชื่อต่างชาติต่อไป ทั้งๆที่มีความขัดแย้ง แต่ท่านก็หวนใจพวกเขาว่า ท่านยังรู้สึกว่าคุณค่า “บริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย” ถึงแม้ว่าท่านวิจารณ์พวกเขาค่อนข้างหนัก แต่ท่านก็ใส่คำหนุนใจและชมเชยพวกเขาเข้าไปด้วย

กระนั้นท่านก็เตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับงานรับใช้ที่พระเจ้าทรงประทานแก่ท่าน “เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ” ไม่ว่าจะมีความแตกแยกใดก็ตามเกิดขึ้นระหว่างพวกยิวและพวกต่างชาติในคริสตจักรที่กรุงโรม แต่ความจริงก็คือ พระเจ้าทรงเรียกท่านให้รับใช้พวกคนต่างชาติ “โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า” ถึงแม้บางคนตีฝักใฝ่ฝ่ายยิวยังกังวลเกี่ยวกับพวกคนต่างชาติอยู่ แต่เปาโลก็เตือนความจำพวกเขาว่า พวกคนต่าง

ชาติเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า “คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญูณบริสุทธิ์” จริงแท้เลยที่ว่าผู้
เชื่อทุกคนถูกแยกตั้งไว้หรือถูกชำระให้บริสุทธิ์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยพระวิญญูณของ
พระองค์

รม 15:17-20 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะรอดได้ฝ่ายพระราชกิจของ
พระเจ้า 18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างถึงใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรง
ใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง 19 คือด้วยหมายสำคัญและการ
มหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญูณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าว
ประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม 20 อันที่จริง
ข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระ
คริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว

อัครทูตเปาโลบรรยายว่าท่านสามารถรอดในพันธกิจที่พระเจ้าทรงประทานแก่ท่าน ได้
กระนั้นท่านก็ไม่กล้ารอดในสิ่งที่พระคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำผ่านตัวท่าน กล่าวง่ายๆคือ ท่านจะ
กล่าวถึงแต่เฉพาะสิ่งที่พระคริสต์ทรงใช้ให้ท่านกระทำเท่านั้น “โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอน
และกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง” นั่นคือพันธกิจที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่ท่าน คำ
สอนและกิจการดังกล่าว “คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่ง
พระวิญญูณของพระเจ้า” ในช่วงส่งต่อของคริสตจักรยุคต้น (ช่วงที่พระคัมภีร์ใหม่ยังไม่เสร็จ
สมบูรณ์) พระเจ้าทรงประทานของประทานพิเศษต่างๆและฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญูณบริสุทธิ์
รวมถึงความสามารถในการทำการมหัศจรรย์ให้แก่อัครทูตหลายท่านและอีกหลายคน เปาโลก็
ทำการเหล่านี้มากกว่าหนึ่งครั้ง ของประทานเหล่านี้สิ้นสุดลงเมื่อพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ครบ
สมบูรณ์ ดู 1 โครินธ์ 13:8-10 อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้มีอยู่ตลอดการรับใช้ของเปาโล

ด้วยเหตุนี้ “ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุง
เยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม” พันธกิจของเปาโลแผ่ขยายตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มไปจนถึงเมื่อ
อิลลิริคุมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของยุโรปตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งแผ่ขยายตั้งแต่อิตาลีตอนเหนือ แคว้น
มาซิโดเนียและพื้นที่ๆอยู่ติดกัน ถึงแม้เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเดินทางของเปาโลไปยังยุโรป
ตอนกลาง แต่ท่านก็ประกาศในแคว้นมาซิโดเนีย อิตาลี และหลายจุดที่อยู่ระหว่างทางอย่าง
แน่นอน

นอกจากนี้ท่านยังมุ่งมั่นที่จะเป็นผู้บุกเบิกงานมิชชันนารีด้วย โดยไม่รुक้าเข้าไปในพันธ
กิจที่คนอื่นได้เริ่มไว้ ดังนั้นท่านจึงเขียนไว้ว่า “อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศ

ข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อกวนบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว” ดังที่จะได้เห็นชัดเจนในข้อต่อไป ประเด็นของท่านก็คือ ท่านจึงไปหาพวกคนต่างชาติ

รม 15:21 ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า “คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ” ท่านยกข้อความจากอิสยาห์อีกแล้ว “คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ” (อิสยาห์ 52:15) คำพูดอันลึกซึ้งนี้บ่งบอกถึงงานประกาศทั่วโลก ไม่ว่าคนอื่นจะทำอะไร เปาโลก็ตั้งเป้าว่าจะทำให้พระมหาบัญชาสำเร็จในการนำข่าวประเสริฐไปยังทุกที่ที่ไปได้ในจักรวรรดิโรม

รม 15:22-24 นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน 23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน 24 เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้อลาท่านไปตามทาง

คราวนี้อัครทูตเปาโลเปลี่ยนมาพูดถึงแผนการส่วนตัวของท่านบ้าง “นี่คือเหตุ” น่าจะหมายถึงความไม่ย่อท้อของท่านในการประกาศข่าวประเสริฐ เพราะท่านติดงานประกาศที่อื่น ท่านจึงไม่สามารถเดินทางไปยังกรุงโรมได้ อย่างไรก็ตาม ในส่วนของท่านแล้ว ท่านคิดว่างานรับใช้ของท่านที่เมืองโครีนธ์สำเร็จลุล่วงแล้ว บัดนี้ท่านมีแผนการว่าเมื่อถึงเวลาอันเหมาะสม ท่านก็จะเดินทางไปยังกรุงโรมเพื่อไปเยี่ยมพวกเขา ท่านมีแผนที่จะเดินทางไปยังประเทศสเปน (เพื่อไปประกาศข่าวประเสริฐอย่างแน่นอน) และระหว่างทางก็มีแผนจะแวะที่กรุงโรม จากนั้นท่านมีแผนที่จะเดินทางไปยังประเทศสเปนต่อ โดยความช่วยเหลือของพวกเขา (นำเศร่าที่ถึงแม้ว่าเปาโลมีแผนที่จะไปเยี่ยมคริสตจักรที่กรุงโรม แต่สภาพการณ์ก็ไม่เอื้อให้ท่านกระทำเช่นนั้นได้ เมื่อท่านเดินทางไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม ท่านก็จะถูกจับและใช้เวลาส่วนใหญ่ในคุกหรือถูกกักตัวไว้ สุดท้ายแล้วท่านจะเดินทางไปถึงกรุงโรมในฐานะจำเลยที่แก้ต่างต่อหน้าจักรพรรดิซีซาร์ กิจการ 21-28

รม 15:25-29 ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน 26 เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอากายาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม 27 พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ

ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง 28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น 29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข้าวประเสริฐแห่งพระคริสต์

เปาโลกล่าวว่าท่านต้องการที่จะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเพื่อช่วยเหลือพี่น้องที่ขัดสนที่นั่น คริสตจักรหลายแห่งในประเทศกรีซ (แคว้นมาซิโดเนียและอาคาญา คือ เมืองโครินธ์ฟิลิปปี เบเรอา เป็นต้น) ได้ถวายทรัพย์ไปช่วยเหลือพี่น้องที่เยรูซาเล็มซึ่งกำลังประสบความทุกข์ยาก เราเห็นว่าเปาโลกล่าวว่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในประเทศกรีซได้รับพระพรจากข้าวประเสริฐที่ได้ออกมาจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาเหล่านั้นจึงเต็มใจปรนนิบัติพวกเขาด้วยสิ่งของ คำที่แปลว่า **สิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง** (ซาราคิออส) หมายถึงสิ่งของที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทางของเปาโลเพื่อนำทรัพย์ไปมอบให้แก่พี่น้องที่เยรูซาเล็มได้ถูกบันทึกไว้ใน 2 โครินธ์ 8-9 และ กิจการ 21 หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจนี้ ท่านก็จะเดินทางไปยังประเทศสเปนและแคว้นกรุงโรมเพื่อเยี่ยมพี่น้องที่นั่น ท่านจบเนื้อหาดอนนี้โดยให้คำมั่นแก่พวกเขาว่า เมื่อท่านไปถึง มันก็จะ“พร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข้าวประเสริฐแห่งพระคริสต์” บางทีท่านอาจอยากให้พวกเขามั่นใจว่าท่านจะมาเพื่อหนุนใจและอวยพรพวกเขาและไม่จำเป็นต้องจัดการกับปัญหาต่างๆ

รม 15:30-33 พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญูณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า 31 เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน 32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน 33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

เนื้อหานี้เป็นส่วนสรุปของจดหมายฝากฉบับนี้ บางคนคาดเดาว่าบทที่ 16 เป็นบทนำที่เขียนขึ้นมาทีหลังหรือเป็นภาคผนวกสุดท้ายของคำทักทายส่วนตัว ไม่ว่าจะอย่างไร เราก็เห็นถึงข้อสรุปแรกของเปาโล คำขอแรกของท่านคือ ขอให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อ น่าสังเกตว่าท่านไม่ได้อ้างอิงถึง “โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า” เท่านั้น แต่ยังเอ่ยถึง “โดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญูณ” ด้วย มีการพูดถึงในที่อื่นของพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักของพระบิดาและพระบุตร แต่ตรงนี้พูดถึงความรักของพระวิญญูณบริสุทธิ์ ท่านขอให้คริสตจักรที่กรุงโรมอธิษฐานเพื่อท่าน

วลีที่ว่า “ช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า” ข้อความนี้สื่อถึงการอธิษฐานเพื่อคนอื่นและการอธิษฐานเหมือนกับเป็นการต่อสู้ กระนั้นเราก็ถูกกำชับให้อธิษฐานเพื่อคนอื่นด้วยใจร้อนรน

จุดประสงค์หลักที่เปาโลขอให้พวกเขาอธิษฐานเผื่อก็คือ เพื่อที่ท่านจะได้รอดพ้นจากพวกยิวที่คิดร้ายที่กรุงเยรูซาเล็ม น่าสังเกตว่าก่อนที่ท่านจะเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ท่านรู้อยู่แล้วว่ามีอันตรายรออยู่ และที่ท่านคิดไว้ก็เป็นความจริง ท่านไม่แน่ใจว่าคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มจะต้อนรับท่านแบบไหนและจะรับของถวายจากคนต่างชาติที่ท่านนำส่งหรือไม่ ท่านขอให้พวกเขาอธิษฐานเผื่อในเรื่องดังกล่าว สุดท้ายแล้วท่านขอให้พวกเขาอธิษฐานให้ท่านเดินทางไปถึงพวกเขาด้วยความชื่นชมยินดีในน้ำพระทัยของพระเจ้าและได้รับความชื่นใจจากพวกเขา ถึงแม้ในที่สุดท่านได้เดินทางไปถึงกรุงโรมจริงๆ (แต่ในสภาพการณ์ที่ท่านคาดไม่ถึง) คริสตจักรที่นั่นก็ต้อนรับท่านด้วยความยินดีจริงๆ ดู กิจการ 28:15 ท่านปิดท้ายด้วยการทูลขอสันติสุขจากพระเจ้าให้มีแก่ผู้อ่านจดหมายฝากของท่าน

*****

ภาพรวมของโรม 16: บทสุดท้ายของพระธรรมโรมประกอบด้วยคำทักทายและคำคำนับของเปาโลไปยังคริสตจักรที่กรุงโรม น่าสังเกตว่าในการคำนับบุคคลหลายคนที่ท่านรู้จักที่คริสตจักรที่กรุงโรม ไม่มีการเอ่ยถึงเปโตรเลย เห็นได้ชัดว่าเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม และไม่มีส่วนอะไรในคริสตจักรที่นั่นด้วยทั้งๆที่หลักคำสอนของโรมันคาทอลิกสอนอีกอย่าง ท่านมีคำสั่งหลายประการในตอนท้าย และคำขอพระเกียรติตอนท้ายก็เต็มไปด้วยความจริงอันล้ำค่า

รม 16:1-4 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย 2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งทีนางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย 3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสติลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ 4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีให้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย

เปาโลเริ่มต้นด้วยการฝากให้คริสตจักรที่กรุงโรมดูแลผู้หญิงคนหนึ่งนามว่า เฟบี ซึ่งเป็นสตรีที่รักพระเจ้าจากเมืองเคนเคเรีย (เคนเคเรียเป็นเมืองเล็กๆที่อยู่ติดกับเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นที่ๆคริสตจักรถูกก่อตั้งขึ้นอาจโดยเปาโล) นางได้ชื่อว่าเป็นน้องสาวและเป็น “ผู้รับใช้ในคริสตจักร” (คำที่แปลว่า ผู้รับใช้ (คืออาคอนอส) ซึ่งอยู่ในรูปของเพศหญิง นี้ไม่ได้หมายถึงตำแหน่งมัคทายก

หญิงในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ถูกสื่อในที่นี้คือ ผู้หญิงคนนี้รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสัตย์ซื่อผ่านทางคริสตจักรของนางที่เมืองเคนเคเรีย) เห็นได้ชัดว่านางกำลังเดินทางไปยังกรุงโรมโดยอาจไปทำธุระ เปาโลหนุนใจคริสตจักรที่นั่นให้ช่วยเหลือนางในทุกเรื่องที่สามารถทำได้ การที่ท่านพูดถึงนางว่า “นางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย” ก็บ่งบอกว่าเปาโลเต็มใจช่วยเหลือคนอื่น ซึ่งรวมถึงเปาโลเองด้วย

รม 16:5 และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคาญา

คราวนี้เปาโลเริ่มต้นรายชื่อคนที่ท่านฝากคำคำนับมาในตอนปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ บุคคลแรกในรายชื่อนี้คือ “ปรัสติลาและอากิวีลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์” เราจำได้ว่าอากิวีลาและปรัสติลาเป็นช่างทำเต็นท์ที่เปาโลไปเจอที่เมืองโครินธ์และเป็นผู้ที่ท่านได้นำมาถึงพระคริสต์ (ดู กิจการ 18) คราวนี้พวกเขาได้ย้ายกลับมาแถวกรุงโรมแล้ว น่าสังเกตว่าเปาโลบรรยายถึงพวกเขาว่าเป็น “ผู้ร่วมงานในพระเยซูคริสต์” นอกจากนี้พวกเขายัง “ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใจข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย” การที่พวกเขายอมพลีชีวิตอาจหมายถึงเหตุการณ์จลาจลที่เมืองเอเฟซัส ไม่ว่าจะตีความตามตัวอักษรหรือแบบอุปมา พวกเขาก็ได้ช่วยเหลือเปาโล

คริสตจักรยุคต้นไม่มีอาคารที่ประชุมเป็นของตัวเอง โดยมักประชุมกันที่บ้านของสมาชิก เปาโลน่าจะหมายความอย่างนั้นตอนที่ท่านพูดถึงคริสตจักรในบ้านของอากิวีลาและปรัสติลา น่าจะมีคริสตจักรในรูปแบบนี้จำนวนมากกระจายอยู่ทั่วกรุงโรม เปาโลยังฝากคำคำนับมายังเอเปเนทัสผู้เป็นคนแรกๆ ที่ได้รับความรอดในแคว้นอาคาญา (ประเทศกรีซทางตอนใต้) ผ่านพันธกิจของเปาโลด้วย

รม 16:6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย ชื่อมารีย์เป็นชื่อยิว นางน่าจะเป็นผู้เชื่อชาวยิวผู้ได้ให้ความช่วยเหลือเปาโลอย่างมากในที่อื่น

รม 16:7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนีอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครทูต ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย อันโดรนิคัสและยูนีอัสอาจเป็นญาติของเปาโล อย่างไรก็ตาม คำว่า ญาติ (สุกเกเนส) อาจหมายถึงพี่น้องร่วมชาติก็ได้ และอาจหมายถึงคนที่มาจากเมืองทาร์ซัสหรือคนบ้านเดียวกับเปาโลก็ได้ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขา ก็เป็นผู้ถูกจองจำร่วมกับเปาโล พวกเขาอาจเคยติดคุกร่วมกับ

ท่าน เปาโลยังคงกล่าวถึงพวกเขาว่าเป็น “คนมีชื่อเสียงดีในหมู่จักรทูต ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้า” คำว่า*จักรทูต*บางครั้งก็ใช้แบบกว้างๆ โดยใช้เรียกคนอื่นๆที่เป็นทูตที่สัตย์ซื่อของพระคริสต์ด้วย บารนาบัส ยากอบ ลีลาส และอีกหลายคนก็ถูกเรียกว่าเป็นจักรทูต

รม 16:8-9 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 9
ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังทาซิสที่รักของข้าพเจ้า

เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับอัมพลีอัส อย่างไรก็ตาม เปาโลเรียกเขาว่าเป็น “ที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ท่านยังฝากคำคำนับมายังอูรบานัสผู้ช่วยในพันธกิจของท่านและสหาคิสผู้ซึ่งท่านก็รักเช่นกัน ชื่ออูรบานัส เป็นชื่อที่ใช้เรียกทาสที่รับใช้ตามบ้านในสมัยโรมัน และเขาอาจเป็นทาสตามชื่อของเขาสื่อ

รม 16:10-11 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปเลลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส 11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิออนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสส์ที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลฝากคำคำนับมายังอาเปเลลสผู้ซึ่งท่านเรียกว่าเป็นที่พอพระทัย คำๆนี้สื่อว่าเขาถูกทดสอบแล้วและพบว่าเป็นคนที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ เขาถูกพระเจ้าทดสอบและปรากฏว่าสอบผ่านอย่างสวยงาม จากนั้นเปาโลก็ฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส เขาเป็นหลานชายของเฮโรดมหาราช เราเห็นว่าผู้รับใช้ของเขาบางคน (หรือคนในครอบครัวของเขา) ได้กลายเป็นคริสเตียนและอยู่ในคริสตจักรที่กรุงโรม ในแบบเดียวกัน เฮโรดิออน ก็อาจเป็นทายาทของเฮโรด ในกรณีนี้การที่ท่านเรียกเขาว่าญาติก็อาจหมายความว่าเขาเป็นยิว นารซิสส์อาจหมายถึงคนที่อากริปปามาตาย ไม่ว่าจะอย่างไร บางคนในครัวเรือนของเขา (อาจเป็นผู้รับใช้) อยู่ในคริสตจักร เห็นได้ชัดว่าข่าวประเสริฐภายใต้พันธกิจของเปาโลได้ไปถึงคนที่อยู่ตำแหน่งสูงๆ คือ นาวิญญาณบรรดาผู้รับใช้ของคนใหญ่คนโตมาถึงพระคริสต์

รม 16:12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ตรีเฟนาและตรีโฟสาเป็นชื่อผู้หญิงและสื่อว่านางทั้งสองเป็นที่น้องกันและอาจเป็นฝาแฝดด้วย อย่างไรก็ตาม พวกนางได้ทำงานรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมากมาย รวมถึงเปอร์ซิสที่รัก ซึ่งเป็นผู้หญิงเช่นกัน เป็นเรื่องน่าชื่นใจที่ได้มีชื่ออยู่ในพระคัมภีร์อันเป็นนิรันดร์ในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า

รม 16:13 ขอฝากความคิดถึงมายังรูปผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย รูปัส เป็นชื่อที่ใช้เรียกทาสในสมัยนั้นและอาจเป็นคนเดียวกับในมาระโก 15:21 เขาได้ชื่อว่าเป็น “ผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า” ความหมายไม่น่าจะหมายถึงการที่เขาถูกเลือกมารับความรอด แต่หมายถึงการที่เขาถูกเลือกให้มารับใช้พระเจ้ามากกว่า เปาโลฝากความคิดถึงมายังมารดาของเขาและบอกว่างานก็เป็นเหมือนมารดาของท่านเช่นกัน (นี่ไม่น่าใช่มารดาของเปาโลจริงๆ)

รม 16:14-15 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส เฟลโณน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น

ท่านฝากความคิดถึงไปยังคนอื่นๆต่อ เราไม่ทราบมากนักเกี่ยวกับคนเหล่านี้ รู้แต่เพียงว่าชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนรับใช้หรือทาส มีบันทึกทางโลกว่าชื่อเหล่านี้ก็เป็นชื่อของเสรีชนเช่นกัน ถึงแม้จะมีการสื่อถึงความเป็นทาสอยู่ครั้งหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าหลายคนในคริสตจักรที่กรุงโรมเป็นหรือเคยเป็นผู้รับใช้มาก่อน เมื่อก่อนเป็นยังไง เดียวนี้ก็เป็นแบบนั้น “มีน้อยคนที่โลกนิยามว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง” (1 โครินธ์ 1:26) วลีเกี่ยวกับ “บรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น” อาจหมายถึงคริสตจักรในบ้านของคนใดคนหนึ่งในพวกนี้

รม 16:16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย คำกำชับให้ “ต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์” เป็นธรรมเนียมของการทักทายแบบเมดิเตอร์เรเนียนตะวันออกกลางโดยการจูบแก้ม มันคล้ายกับการทักทายแบบตะวันตกที่ผู้คนจับมือกัน ท่านฝากความคิดถึงของคริสตจักรต่างๆมายังพวกเขาด้วย

รม 16:17-18 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น 18 เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนชื่อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน

อัครทูตเปาโลแถมคำกำชับสุดท้ายไว้ให้พวกเขา “สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น” เมื่อก่อนเป็นอย่างไร เดียวนี้ก็เป็นอย่างนั้น มีคนถือคำสอนและหลักการปฏิบัติ

ที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ เปาโลจึงกำชับพวกเขาและพวกเราให้เมินหน้าเสียจากคนเหล่านั้น หลักการที่สำคัญตรงนี้คือ เรื่องการแยกออก

อีกเรื่องที่พวกเขาควรกระทำคือ พวกเขาควรหลีกเลี่ยงคริสเตียนแต่ปากที่ “ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา” เมื่อคริสเตียนแต่ปากเสนอหลักคำสอนผิดหรือดำเนินชีวิตที่ขัดแย้งกับพระคัมภีร์ เราควรหลีกเลี่ยงพวกเขา คำที่แปลว่า **ทำให้คนอื่นหลงไป** (*สะกันดาลอน*) หมายถึง การกระทำที่เป็นบาป หรือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้น การแยกออกจากคริสเตียนคนอื่นเป็นสิ่งที่ควรกระทำเมื่อ (1) พวกเขามีหลักคำสอนที่ผิดเพี้ยนไป หรือ (2) พวกเขาดำเนินชีวิตในความบาปหรือไม่เชื่อฟังพระเจ้า

เปาโลยังกล่าวด้วยว่าคนเหล่านี้จริงๆแล้วสนใจ “ท้องของตัวเอง” (คือ ผลประโยชน์ของตัวเอง) มากกว่า และไม่สนใจ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” นอกจากนี้ คนที่ประนีประนอมเหล่านั้นมักปิดบังความผิดพลาดของตัวเองด้วย “คำดีคำอ่อนหวาน” เพื่อล่อลวงคนเชื่อให้หลง คำที่แปลว่า **คนเชื่อ** (*อะคาคอส*) หมายถึง ‘อ่อนต่อโลก’ จึงถูกหลอกลวงได้ง่าย

รม 16:19-20 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เนื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว 20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

การที่เขาทั้งหลายเชื่อฟังอาจหมายถึงบริบทก่อนหน้า คริสตจักรที่กรุงโรมเชื่อฟังโดยการเมินหน้าเสียจากคนเหล่านั้นที่ประนีประนอมและเรื่องนี้ก็เป็นทราบไปทั่วคริสตจักรต่างๆในอาณาจักรโรมัน ท่านจึงหนุนใจพวกเขาให้ “เป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว” คำที่แปลว่า โง่ ในที่นี้ (*อะเคไรออส*) มีความหมายว่า ‘บริสุทธิ์’ และ ‘พ้นจากความชั่ว’ ท่านจึงหนุนใจพวกเขาให้รู้ทันเกี่ยวกับคำสอนผิด ความบาป การประนีประนอม และการเบี่ยงเบนไปจากความจริง เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น “ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย” นี่เป็นข้อที่อ้างอิงถึงปฐมกาล 3:15 อย่างไม่ต้องสงสัย พระคริสต์ได้ทรงทำสิ่งนี้สำเร็จแล้วบนไม้กางเขน แต่สิ่งนี้ก็กำลังจะสำเร็จใน **ไม่ช้า** ด้วย เมื่อประชากรของพระเจ้าตอนนี้กำลังแยกแยะที่จะไม่เข้าร่วมกับสิ่งที่ผิด การประนีประนอม และคนบาป ซาตานก็พ่ายแพ้ ข้อนี้เน้นเรื่องการแยกออกตามพระคัมภีร์

จดหมายฝากฉบับนี้มาถึงตอนจบแล้ว เช่นเดียวกับคำลงท้ายในจดหมายฝากฉบับอื่นๆ เปาโลก็ปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการทูลขอว่า “ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน”

รม 16:21-23 ทิโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 22 ข้าพเจ้าเทอร์ทิมอส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

เปาโลเสริมปัจจัยลึกลับโดยการฝากคำทักทายจากคนอื่นๆมายังคริสตจักรนี้ด้วย ทิโมธีได้ชื่อว่าเป็นผู้ร่วมงานของท่าน “ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์” ก็ได้ชื่อว่าเป็นญาติของท่าน โดยอาจเป็นพวกยิวที่เมืองโครินธ์ และบางคนจากเมืองทาร์ซัส หรืออาจเป็นชื่อพี่น้อง เห็นได้ว่าพวกเขาอาจเป็นญาติของเปาโล บางคนสงสัยว่าลูสิอัสเป็นอีกชื่อของลูกาหรือไม่ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขาที่ฝากคำทักทายมา

เลขานุการ (ผู้ติดตามคำบอก) ผู้ซึ่งเขียนตามคำของเปาโลคือ เทอร์ทิมอส ซึ่งฝากคำทักทายมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า อันบ่งชี้ว่าเขาก็เป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง นอกจากนี้ กายอัส เจ้าบ้านของท่านที่เมืองโครินธ์ และคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็ฝากคำทักทายมาด้วย (นี่น่าจะเป็นกายอัสคนเดียวกับใน 1 โครินธ์ 1:14, กิจการ 19:29, 20:4 ไม่แน่ชัดว่านี่เป็นกายอัสเดียวกับใน 3 ยอห์น 1:1 หรือไม่ ข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นเขียนจดหมายฝากของท่านในอีกสามสิบปีต่อมาอาจทำให้ความเห็นนี้เบาลง) นอกจากนี้ “เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย” เห็นได้ชัดว่าเอรัสทัสในที่นี้เป็นคนใหญ่คนโตในเมืองโครินธ์ เขาเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของเมือง หรือเหมือนกับเป็นผู้จัดการเมืองในสมัยนี้

รม 16:24 ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน ตรงนี้ก็เหมือนกับในข้อ 20 เปาโลทูลขอพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า โดยบ่งบอกว่านี่เป็นปัจจัยลึกลับ

รม 16:25-27 บัดนี้จึงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก 26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรง

บัญญัติไว้ได้เปิดเผยออกให้พลประเทศทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ 27 โดยพระเยซูคริสต์
ขอสง่าราศีมีแต่พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พยานต่อองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรม
จากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเธเรีย]

คำถวายสารการพระเจ้าอันไพเราะได้มาถึงจนได้ น่าสังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ทรงสามารถที่จะทำให้เราทั้งหลายตั้งมั่นคงได้ตามข่าวประเสริฐ คำที่แปลว่า **ตั้งมั่นคง** (สะเทริค
ໄໝ) มีความหมายว่า ‘เสริมกำลัง’ หรือ ‘ทำให้เสถียร’ ข่าวประเสริฐของพระคริสต์สามารถทำได้
ทั้งสองอย่าง นอกจากนี้การประกาศข่าวประเสริฐเป็นช่องทางสำคัญในการถ่ายทอดพลังกำลัง
และเสถียรภาพ (ข้อความอันลึกลับของข่าวประเสริฐได้ถูกปิดบังไว้จนถึงเวลานั้น แต่บัดนี้ได้ถูก
เปิดเผยแล้วโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดายากรณ์)

นอกจากนี้การประกาศข่าวประเสริฐได้ถูกบัญชาโดยพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรให้ “เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ” เราเห็นถึงพระมหาบัญชาในที่นี้
นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อฟังและความเชื่อก็ปรากฏชัดเจน ความเชื่อก่อให้เกิด
ความเชื่อฟัง (ฮีบรู 11:8) อย่างไรก็ตาม ความเชื่อเองก็เป็นการกระทำอันสำแดงถึงความเชื่อฟัง
ในการหันมาฟังพาและวางใจพระเจ้า หลักการทั้งสองประการเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด

จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำขอพระเกียรติ “โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมีแต่
พระเจ้าผู้ทรงสัตย์พยานต่อองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” จริงแท้ทีเดียว พระเจ้าทรงเป็น
แหล่งที่มาของสติปัญญาทั้งปวงและพระปัญญาอันอนันต์ของพระองค์เมื่อเทียบกับมนุษย์
แล้วก็มีแต่พระองค์ผู้เดียวที่ทรงสัตย์พยาน สง่าราศีมีแต่พระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์พระบุตร
ของพระองค์และจะเป็นเช่นนี้เสมอไป เอเมน ที่สามในแปดข้อสุดท้ายนี้ปิดท้ายจดหมายฝาก
ฉบับนี้ในที่สุด